Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

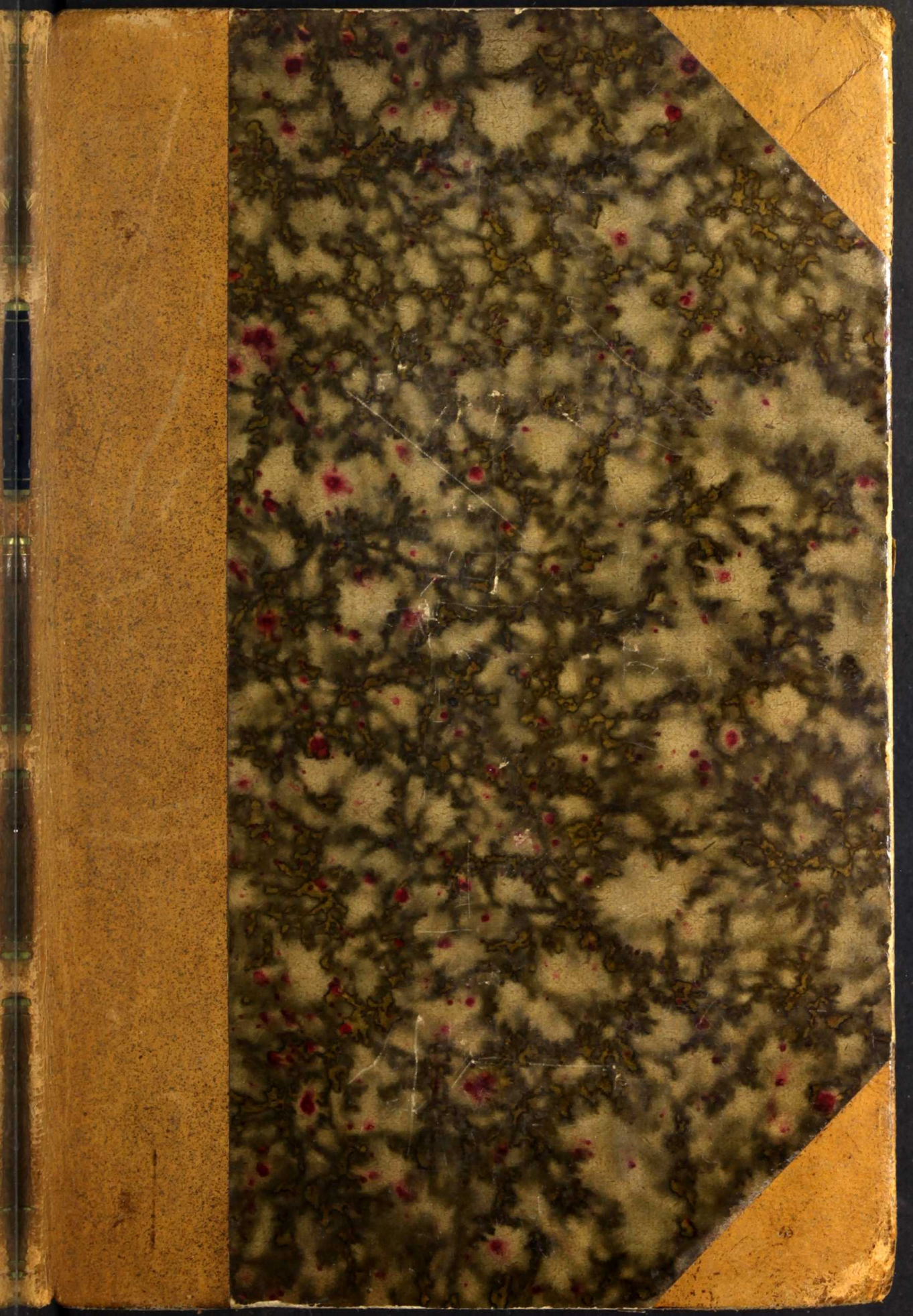
Forfatter(e) | Author(s):	Stuckenberg, Viggo.
Titel | Title:	Asmadæus : Roman.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kbh. : Det Nordiske Forlag, 1899
Fysiske størrelse | Physical extent:	291 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-273.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021306925

ASMADÆUS

VIGGO STUCKENBERG

ASMADÆUS

ROMAN

KØBENHAVN
DET NORDISKE FORLAG
BOGFORLAGET ERNST BOJESEN
1899

Oplag: 1500 Ekspl.

THIELES BOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REG... HAFNIENSIS

I

Det var en Solskinseftermiddag sidst i September.

Oppe paa Landsbyens Kirkegaardsdige sad en Dreng og en Pige og bestilte ingenting.

De turde i Øjeblikket ikke røre sig.

Lige ved Siden af dem stod den gamle Kirkeejer og den gamle Graver og søgte mellem Gravene et Hvilested for Anders Madsen, Snedkeren, som var død for et Par Dage siden. Den gamle Kirkeejer havde et Kort over Gravene i Haanden, et Stykke Papir, fyldt med Streger paa Kryds og tværs.

De stod paa en Grønning midt imellem to sanddækkede Tuer.

— Jamen her, sagde den gamle Mand med Kortet, — vi kan jo lægge ham her!

Graveren stak med sin Kæp i Græsset.

— Nej, der har vi jo Banevogteren!

— Jamen ved Siden af ham!

— Nej — for se, Banevogterens Kone, hun er jo gammel, og saa kunde det jo være, hun

vilde i Jorden en Dag, og saa kunde hun da passende faa den Plads her!

— Ja vist saa! Men hvem ligger da der?

Den gamle Herre pegede frem for sig.

— Der? — det er Datteren til Ole Jørgens Svigerinde.

— Nej, — her staar paa Kortet Jens Persen!

— Ja, — nej, — han kom op, da hun kom ned!

Saa fik den gamle Kirkeejer Øje paa de to Børn.

— Sikke to! smilede han, — hvad sidder I her efter? Og saa strøg han Drengen over Kinden og Pigen over Haaret.

— Hvem er det? spurgte han Graveren.

Graveren foldede begge Hænder over sin Stok og hvilede paa den, men saa hen over Gravene, som var han ikke optaget af andet end i Embeds Medfør at skaffe Anders Madsen et Hvilested.

— Det er Blikkenslagerens Dreng og Træskolarses Signe! sagde han.

Den gamle Kirkeejer havde allerede glemt sit Spørgsmaal og hørte ikke Svaret.

— Ja, her kan han altsaa ikke være! sagde han og vilde til at gaa videre

Men saa vendte han sig, inden han gik, om imod Drengen.

— Hør, mens jeg husker det, min Dreng, sig til din Fa'r, at nu maa vi snart have den Mælkejunge! — i Eftermiddag! — den skal jo blot loddes!

Graveren rettede sig pludselig og gloede paa Drengen.

— Har du hørt det, Asmadæus, hvad Jægermesteren siger?

Men i det samme gik Jægermesteren, og Graveren maatte følge.

Asmadæus havde hørt det; baade han og Signe havde hørt det.

— Nu maa vi ned med den! sagde hun.

For Mælkejungen stod loddet og fiks og færdig paa Marken nede under Kirkegaardsdiget.

— Aa Skidt! sagde Asmadæus, — de skal vel ikke malke før Klokken seks!

Og saa lagde han sig paa Maven og gav sig til at pille Skallen af et Agern, som han fandt i Græsset under den store Digeeg.

Signe sad ret op og ned.

— Men du kan ikke vide, hvad Klokken er!

— Saa? sagde Asmadæus, — paa denne Tid af Aaret! Bare Klokken er fem, sidder Stærene i Klump i Pilene nede ved Gadekæret. Men de flyver endnu!

— Jamen hvad skal vi bestille her?

— Du kan jo gaa hjem!

— Det var meget bedre at faa Pengene for Jungen!

— Det er jo ikke vores!

— Nej, men det er da Penge!

— Hvad er der ved at gaa med dem i Haanden!

— Det er da hele fem og tyve Øre! sagde Signe og knejsede i Sædet med sin lange tolv Aars Pigekrop.

Asmadæus rejste sig langsomt. Men først da han stod paa sine Træsko og saa ud over det aabne Land, svarede han.

— Ja! sagde han lavmælt.

Og saa var de begge to med det samme nede af Diget, og Asmadæus havde den lette Blikjunge i Hanken, og de gik ned over Stubmarken, ned imod Vejen.

Som de bedst gik, standsede Asmadæus, satte Jungen, trak Laaget op og stod og stirrede ned i den.

Signe saa paa ham. Han blev længe staaende og kiggede ned i Jungens Mørke. Da hun ingenting sagde, tog han Jungen i Bunden, vendte op og ned paa den og rystede den.

— Jeg syntes, der var noget, der raslede i den? sagde han uden at se paa hende og svang atter Jungen op over Skulderen, men blev rød i Hovedet, som om den tomme Blikjunge var meget tung, og travede videre.

Han gik blot et Par Skridt, saa standsede han paany. Men denne Gang saa han Signe lige i Øjnene.

— Jeg kan godt selv bære den Femogtyveøre hjem! sagde han tvært.

Signe blev staaende og stirrede et Øjeblik paa

ham, som om hun havde faaet Skænd. Saa tog hun i Jungens ene Hank og rev den blanke Bøtte ned fra hans Skulder, saa han maatte dreje sig rundt.

— Du sagde jo selv, at jeg maatte gaa med!

Asmadæus greb i den anden Hank og gik, uden et Ord, duknakket og ludende, videre.

Først da de kom ud paa Vejen, talte han til hende. Men da løb Munden paa ham med alskens Vrøvl, op ad Stolper og ned ad Vægge.

— Hvor mange Kranse tror du, Anders Madsen faar? spurgte han.

— Det kan vi jo tælle paa Søndag!

— Bare der nu ikke er et lille Hul i Jungen alligevel, saa vi faar Lov at rende hjem med den igen!

Signe svarede ikke, og Asmadæus blev ved at se ned i Hjulsporet. Hun gik og ludede som han.

— Ja, sagde hun pludselig, bare der laa en Skilling!

Asmadæus tog et Tag i Jungen. Saa saa han over paa hende. Han næsten løb.

— Sludder! sagde han, der ligger ingenting!

Vejen gik i en lang Linje hen over de nøgne Marker, ned mod en bred, grøn Dal, ind mellem en Klynge Træer midt i Dalens Bund. Omme bag Træerne laa Jægermesterens og Kirkeejerens Gaard, en Hoben hvide Længer; de straatækkede

Tage løftede deres grønne Mos op under gamle, gule Solskinslinde.

Asmadæus og Signe svingede langsomt ind i den brede Gaard. De traadte saa beskedent paa de knudrede Sten. En stor Hund kom farende ud ad en Dør og fulgte dem i Hælene og snusede dem i Læggene og snærrede bag Jungen.

De kendte Vejen og kom ind i Køkkenet. Der stod de paa Hosesokker paa det kolde Murstensgulv, og Asmadæus fik fem og tyve Øre af en høj, fin Dame i hvidt Brystforklæde.

Hunden fulgte dem ud igen, men fandt paa noget andet henne ved Hønsegaarden.

— Der! tag du og pas paa den! sagde Asmadæus, da de var oppe paa Vejen, og rakte Signe Femogtyveøren og gav sig til at plukke Græsstraa og blæse i dem.

Saa kom der en Vogn.

Det var den gamle Jægermester.

Han standsede, da han mødte dem.

— Har I været nede med Jungen?

Asmadæus fik Huen af og svarede, og den gamle Jægermester kaldte ham hen til Vognen og gav ham en Tiøre.

Da han var borte, og de havde gaaet lidt, hver paa sin Side af Vejen, skraaede Asmadæus over til Signe og aabnede den Haand, hvori han holdt Tiøren varm.

— Skal vi bytte? spurgte han.

Signe aabnede for Femogtyveøren, og Asmadæus snappede den og lagde Tiøren i Stedet.

— Du maa gerne beholde den! sagde han og stak Haanden med Femogtyveøren i Lommen og snakkede saa atter op ad Stolper og ned ad Vægge Resten af Vejen.

Men da han vel var hjemme, foer hans Fader imod ham med en Lussing.

— Skal du rende en halv Dag og drive med Tøsene! — kan du ikke gaa ene?

Og saa rakte Blikkenslageren den straffende Haand ud for at tage mod Pengene.

Men Asmadæus skød sin venstre Underarm op for Ansigtet, saa det blev nogenledes dækket.

— Der var ingen hjemme! sagde han.

Og da han var ene, luskede han om bag Havediget og fik Femogtyveøren ind imellem to Stene og stak en Tot Græs ind i Hullet for ikke at tage fejl af Stedet.

II

Asmadæus' Fader hed Cornelius og var en lille firskaaren, mørk Mand. Han havde et Ansigt, hvoraf det meste var sort Haar, — Hovedhaaret langt ned over Panden, tykke Øjenbryn, Skægget højt op over Kinderne, sorte Haar i Næsebor og Øren, og midt i alt dette, under en smal, gulhudet Pande, et Par sorte Øjne, der skinnede og stak saa skarpt, som maatte de skinne og stikke alt, hvad de evnede, for ikke at vokse til som Vandhuller i en Skov.

Han var tilflyttet Egnen, hørte oprindelig ikke hjemme der, men havde en skønne Dag lejet det yderste Hus i Byen, en skæv og skiden Rønne, som en Gaardmand havde købt paa Auktion efter den sidste Ejer for at vide sin Drukkenbold af en Broder under Tag, uden at dette Tag behøvede at lune over Mandens egne Stuer. Men Broderen var død et halvt Aar efter, og Rønnen havde staaet tom til den Dag, Cornelius kom og tog den.

Hvor Cornelius kom fra, var ingen Hemmelighed. Han kom fra København og havde Konen og

Asmadæus med sig. Konen kaldte han Mathilde. Hun var høj, mager, ganske blond, og bar sin pjaltesvøbte Højde stiv og strunk. Der var ikke flere end to Rynker i hele hendes smalle, lange Ansigt; de sad ved Munden og gik ned efter; Resten var glat, blank Hud. Panden skinnede som det haarde, polerede Ben, og Øjnene sad under den, lyseblaa og kolde, og saa ud, som lukkede de sig aldrig, men saa paa alting, saa stift og roligt paa alt. Den Gang var Asmadæus seks Aar, blaaøjet og blond og lignede sin Moder.

Men hvad Cornelius havde taget sig for inde i Hovedstaden, var ingen kommet under Vejr med. Han havde haft en Kasse med Blikkenslagerværktøj med sig og forstod at lodde og lappe, kunde ogsaa sætte Hank paa et Flødemaal og Tud paa en Tagrende, men havde ellers Fingre til, hvad det skulde være, mest til smaa Fiksheder af alle Slags. Men noget større Arbejde havde aldrig nogen set ham udføre.

Rønnen havde Familien ganske ladet skøtte sig selv. Vinden blæste Tagskægget i Tjavser, Regnen aad Kalken af i store Flager, og der stak gammelt Papir i gamle Ruderevner. Kun Havens Jord fik sig hvert Foraar nogle ny Kartofler. Rønnen var Byens usleste og Familien den fattigste i Sognet. Naar undtages Høstens Tid sad Cornelius altid hjemme og pillede med et eller andet, — naar undtages Høstens Tid og

i Ny og Næ en Søndag, der trak ham til Købstaden og ud paa Natten gav ham døddrukken tilbage. Mathilde gik til Haande paa Gaardene, her og der, hvor der var lidt at skaffe, skred tavs hjemmefra og tavs tilbage. Og Asmadæus løb med Byens Børn, sad i Skole, vogtede Ungkvæg, Svin og Gæs, fik lidt Føde og mange Prygl, men var mest ude.

Bag ved Huset løb det Stendige, hvor Asmadæus havde gemt sin Femogtyveøre. Det skilte Husets Bid Have — og længere henne Naboens Kalvevænge — fra de brede Marker.

Asmadæus stod derude, mens Solen gik ned, og stirrede paa Græstotten. Han var den Gang tretten Aar gammel og kendte hver Sten i Diget, lod Øjnene løbe hen over det og bøjede sig saa mod Græstotten og trak den langsomt ud og stod og pillede den i Stykker, Straa for Straa. Saa bøjede han sig paany, stak Fingeren ind og følte, at Femogtyveøren laa der, drev ned langs Diget, sprang over og kom gennem Kalvevænget ud ved Gadekæret.

Der legede de Skjul, Drenge og Piger.

— Saltebrød for mig, en, to, tre! brølede Asmadæus, som havde han været med hele Tiden.

Signe var imellem dem.

— Kom her! sagde han og tog hende i Haanden og trak hende med sig, — jeg skal vise dig et Gemmested!

Og saa løb han med hende ned forbi Rønnen og om bag Diget.

— Hys! — sæt dig ned! hviskede han.

— Er du tosset! — det er altfor langt borte! — de hitter os aldrig!

Asmadæus tyssede paa hende og tav.

Saa smilede han pludselig.

— Der ligger den inde! sagde han.

— Hvad for en?

— Pengene!

Signe saa ikke paa Diget; hun stirrede paa ham.

— Har du beholdt den?

Asmadæus smilede hemmelighedsfuldt.

— Det er ikke sandt!

— Stik Fingeren ind!

— Har du ikke givet din Fa'r den?

— Stik Fingeren ind, siger jeg!

— Det er ikke sandt!

Men hun løftede alligevel Haanden for at faa Fingeren ind mellem de to Sten.

Asmadæus smilede stadig. Men lige som hun havde Haanden ved Hullet, væltede han hende bort med et Ryk.

— Det er Løgn! sagde han.

Og saa trak han hende med sig tilbage langs Diget og ud paa Vejen.

De blev set, og der blev slaaet for dem.

— Det er din Skyld! sagde hun og rev sig løs fra ham.

Han lo blot og lod hende skøtte sig selv Resten af Aftenen.

Da det var blevet mørkt, drev Drenge og Piger hver til sit, og Asmadæus gik hjemefter, fornøjet og varm af Legen.

Men som han var ret ud for Huset og vilde svinge ind, blev han pludselig staaende. Der var Lys tændt, men Ruderne duggede, saa han kunde ikke se igennem dem. Heller ikke saa han; han lod blot Blikket stjæle sig hen over Ruden og tog saa et Par Skridt, saa han kom uden for Lyskilen og lidt forbi Huset, ind i Mørket. Det gik hurtigt. Men der stod han saa.

Han havde ikke Lyst til at gaa ind. Ikke fordi det kedede ham, eller han ikke var træt. Det var han. Der kom blot over ham saa ustyrlig en Længsel efter, at noget vilde hænde her ude i den fri Luft og give ham Paaskud til at blive borte en Stund endnu. Han stirrede ud i det store, kolde Mørke, lyttede og slentrede videre ad Vejen. Men der var intet at høre, intet at øjne, og ingenting skete. Han var ene ude, og højt oppe sad Stjærnerne og stirrede tavse paa ham alene. Og han tiggede et Nu den stille Nat, der gemte over saa meget Liv, om at slippe blot et løst Faar hen til ham, at

han kunde give sig i Lag med noget, der tog Tid. Men Natten var karrig.

Saa vendte han om og gik hjem.

Han strøg Træskoene sagte af sig og stod duknakket og tog forsigtig om Dørklinken, men blev saa med eet en anden, løftede Hovedet og lod Klinken smelde.

Hans Moder var ene i Stuen. Han saa det straks. Hun sad ved den lille Bliklampe og stoppede, og løftede blot Øjnene, idet han kom ind.

Men denne dumpe Fred og Ro trykkede Asmadæus. Han løftede Armene og gabede højt.

Fluerne summede henne om Lampen og kravlede rundt om den paa Bordpladen.

Moderen bed et Stykke Garn over. Saa saa hun paa ham med sine underlige, vidt aabne Øjne.

— Er du ikke i Seng endnu?

— Klokken er da ikke saa mange!

Hun saa paa ham, eller paa Luften i Stuen, saa paa et eller andet, som var foran hendes Øjne.

— Jeg trode, du laa derinde! sagde hun, som dukkede denne Tanke op af et Hav og druknede paany deri.

Asmadæus stod henne ved Døren til Sengekammeret.

— Sover han? spurgte han og løftede sin ene Fod og saa ned paa den og gav sig til at klø sig paa Vristen.

— Nej.

— Hvor er han da?

— Nede paa Gaarden.

Asmadæus slap Foden ned.

— Hvad skal han der?

— Der var noget, som skulde laves med det samme!

Asmadæus hulede sin Haand og strøg den ned over Dørstolpen, som vilde han fange Fluer.

— Skal han have Penge for det i Aften?

— Det skal han vel nok.

Asmadæus gav et Grynt fra sig; det var noget Luft, der pludselig blev stikkende i Struben.

— Naa — saa kan han jo faa dem for Jungen med det samme! sagde han og snurrede rundt paa Hosehælene og drev ind i Sovekammeret. Men han trak Døren til efter sig, saa der blev ganske mørkt.

Han klædte sig af, ganske mekanisk. Han var fuldstændig kold, frosset stiv indvendig. Nu kunde han længe nok tigge Natten og alle mulige vidunderlige Magter om Hjælp. Nu blev Sagen vanskelig. Nu var han opdaget.

Det slog ham pludselig, at han havde baaret sig dumt ad, — opdaget maatte han jo, hvordan det saa var gaaet, blive.

Men han vilde ikke opdages, ikke give sig. Klø fik han. Det havde han faaet saa mange Gange. Men røbe sig skulde han ikke. Døje

det hele som en uskyldig! Der var nok en eller anden Udvej at komme paa, blot man fik Tid til at tænke sig om, og blot Faderen ikke kom ligestraks.

Tænderne klaprede i Munden paa Asmadæus.

— Han skal vel til Byen og drikke sig fuld i Morgen! tænkte han for at varme sig ved lidt Overlegenhed.

Men saa var Faderen der. Han hørte ham trampe ind i Stuen ved Siden af.

Asmadæus lukkede Øjnene. Fiffigheden sagde ham, at han burde lade, som om han sov som den gode Samvittighed. Men Øjnene vilde ikke i, og Faderen blev inde i Stuen ved Siden af. Han hørte ham rumstere med et eller andet, saa underlig uroligt; men han hørte ham intet sige.

— Han har faaet Pengene! kom det omsider med Faderens Stemme, ganske lavmælt, og han hørte ham ikke rumstere længere.

Der var ingen, der svarede.

— Han har faaet Pengene, siger jeg!

Denne Gang var det hvast og højt.

— Ja, det hører jeg!

Det var Moderen. Det kom saa uanfægtet og roligt.

— Hvor har han gjort af dem?

— Ja, det ved han vel nok, naar du spørger ham!

— Han sagde, der var ingen hjemme! Det var Løgn!

— Du slog ham jo!

— Det var Løgn, siger jeg!

— Han ved nok, hvor Pengene er henne!

— Ja vist saa! — og vi er Grever og Baroner! — og femogtyve Øre det bare Skidt! — Det var Løgn, siger jeg dig! — Men jeg skal pille den Knægt for hans Humør, kan han tro!

Døren til Sengekammeret fløj op.

— Herut af Sengen!

Asmadæus nøjedes med at sætte sig mygt over Ende.

Cornelius krummede sig og tog et langt, katteagtigt Skridt hen imod ham og aad ham med Øjnene.

— Du har faaet Pengene!

— Ja!

Cornelius' Haand ramte ham, før han fik dækket sig.

— Hid med dem!

Men Asmadæus havde begge Arme for sit Ansigt.

Cornelius greb om dem og rev dem til Side.

— Hvor er de?

Asmadæus tav saa længe, han turde.

— Jeg havde tabt dem! stammede han omsider, da Cornelius begyndte at ruske.

— Tabt dem!

Cornelius rev og sled i ham.

— Hvor?

— Paa Vejen!

— Ud med dig og find dem!

Han lettede ham halvt ud af Sengen, men smed ham saa tilbage, vendte sig, spyttede og drev ind i Stuen.

— Det var jo derfor, jeg kom saa sent hjem, — jeg gik og ledte efter dem! skingrede Asmadæus op og kastede sig hulkende ned i Halmen.

Lidt efter var Cornelius tilbage i Døren.

— I Morgen gaar du med mig derned! Jægermesteren vil tale med dig!

Asmadæus laa og græd, græd af al sin Evne, og fandt i Graaden den Beskæftigelse, han havde ledt efter den hele Aften, — græd, til han ikke længer vidste, hvad der var Sandhed og hvad Løgn, græd sig ind i een stor, ulykkelig Forvirring.

Men i en Pavse hørte han Stemmerne inde i Stuen.

Det var Faderen, der talte, sky og lavmælt.

— Dèr skal en anden en staa som en Prakker og kræve Penge, som er betalt!

Han hørte Moderen le, tørt og kort, som et Vrinsk.

— Ja, det var Skade, at du ikke kunde faa dem to Gange! — det var nok værd at prygle et Barn for!

Saa sank Asmadæus sammen af Træthed og sov.

Da han vaagnede den næste Morgen, maatte han op og vaske sig særlig omhyggeligt. Han gjorde alt, hvad Faderen vilde, men paa en underlig bleg Maade.

De fulgtes ned ad Vejen, hver paa sin Side.

Asmadæus fornam ikke Blodet i sig. Solen skinnede, der var Fugle i Luften, og Duggen dryppede fra Træernes halvdøde Blade. Men det svømmede alt sammen forbi ham som noget underlig tomt og koldt, noget ligegyldigt, der var alt for vidt og stort.

De kom ind til Jægermesteren.

Han sad i sit trange Kontor og røg sin Morgenpibe og talte sammen i en Protokol, der laa paa hans Skrivebord.

— Naa, det er Dem, Cornelius! Sæt Dem, Cornelius!

Brillerne kom op paa hans Pande, og han drejede sig i Stolen.

— Sæt Dem!

Cornelius satte sig, og Asmadæus blev staaende ved Døren og hagede sig fast i sin Hue.

— Ja, vi blev jo enige, ikke sandt?

— Jo, Hr. Jægermester!

— Har De sovet paa det?

— Ja.

— Og hvad siger du, min Dreng?

Jægermesteren saa hen paa Asmadæus.

— Ja, jeg har ikke sagt ham noget, kom det langsomt og forlegent fra Cornelius, — jeg vilde, at Jægermesteren selv skulde fortælle ham det!

Jægermesteren smaalo og rokkede med Hovedet som den, der beskedent frabeder sig, at man gør et stort Nummer ud af ingenting.

— Holder du af Dyr, min Dreng? spurgte han.

Asmadæus sagde ja. Han havde sagt ja til, hvad det skulde være.

— Vil du hjælpe Jørgen Røgter med at passe Køerne i Vinter?

— Ja.

— Ja, saa er Sagen jo i Orden. Og det bliver ved Opholdet og Føden og fire Kroner om Maaneden, som De faar og gemmer til ham, til han er konfirmeret.

Cornelius rejste sig.

— Ja, tak, Hr. Jægermester! Og saa begynder han i Morgen!

Jægermesteren fik atter Brillerne ned paa Næsen og bøjede sig over Protokollen.

— Ja.

Cornelius vilde gaa. Men ved Døren blev han staaende.

— Det var blot det, stammede han, — jeg synes, jeg vilde sige Jægermesteren det, — at han havde tabt Femogtyveøren, — og saa turde han ikke sige det. Det var derfor, jeg kom for

Skade at kræve den i Aftes. Jægermesteren maa undskylde!

Den gamle Jægermester saa op.

— Herregud! sagde han. Ja, saa er her en anden, Cornelius!

Cornelius takkede saa mange Gange.

Saa gik de.

Men Asmadæus var, som om han havde faaet Vinger og Fjer og kunde flyve hen over alle Ting, kæk og modig og glad.

Oppe paa Vejen standsede han paa et ganske tilfældigt Sted.

— Her var det, jeg tabte den, Fa'r! sagde han og gav sig til at lede.

Cornelius hjalp ham.

Men de fandt den ikke.

Hen paa Aftenen fik Asmadæus fat i Signe og trak hende om bag Diget.

— Stik Haanden ind! sagde han, — den er der!

Signe stak Haanden ind og stod med Femogtyveøren i den.

Hun var ganske bleg.

— Hvad vil du med den? spurgte hun med eet og saa rapt paa ham.

Asmadæus blev forlegen.

— Giv mig den! sagde hun hurtigt.

Og han gav hende den.

III

Det blev et koldt og klamt Efteraar. Køerne maatte tidlig paa Stald og med Køerne Asmadæus.

Men det var blot morsomt. Ikke fordi en Stald og en Række Køer var noget nyt for Asmadæus. Det var paa en hel anden Vis, at Stalden og Køerne var ham til Behag og ydede ham et opmuntrende Tidsfordriv.

Han stod — det var en af de første Aftener — midt i den smalle Fodergang og fejede med en skævslidt Riskost Murstensgulvet rent for det Hø, der flød efter Fodringen. Lettede han et Ben, kunde han til begge Sider sparke en Ko paa Mulen. Lige over Hovedet paa ham hang Staldlygten og lyste op paa det lave Lofts ormædte Brædder, og støvtykke Spindelvævstraade dinglede frit ned i Luften og virrede langsomt ud og ind for Varmen fra Lygten og Prustet fra Mulerne; blot en Flue surrede forbi dem, svang de sig, og der var Fluer uden Tal, og de var alle vaagne. Og Lygten skinnede ned paa de

nærmeste hornede Hoveder, paa de blanke Muler og de lyse Horn, og foran sig saa han Horn og Muler i to tætte Rækker blive borte i Mørket og hørte de tynde Jærngrimer rasle mellem mætte Støn og pludselig, fluetirret Huggen. Luften var varm og fed af fordøjet Velvære.

Asmadæus var ene. Jørgen Røgter sad inde i Borgestuen og hvilede sine halvfjerdsindstyveaarige Lemmer. Det var denne Ensomhed, der, mens han stod og drev med Kosten, pludselig forærede Asmadæus alle disse Køer, gjorde den hele Stald til hans og satte hans Hjærne i bred, velhavende Bevægelse.

Og han fejede videre, sindigt, grundigt og omhyggeligt, saadan som man pynter og piller med sit eget, og udtænkte imens smaa Forbedringer, som han vilde indføre, — for Eksempel lave en ny Kost, — hvis — —

Men der ramlede det hele, — thi Kosten var Jægermesterens, og med det samme maatte Asmadæus af med den hele Besætning.

Døren til Gaarden stod aaben. Han var midt ud for den og saa over Koryggene ud i Aftenen. En bred Stribe gult Lys faldt fra Borgestuen inde ved Siden af ud i Mørket. De spillede paa Harmonika derinde. Lysstriben ramte helt over paa Ladelængen og malede en hvid, skinnende Kalkfirkant frem paa den.

Asmadæus fejede videre. Den Harmonika satte

sin mageløse Musik i Velhavenhedens Sted. Han fejede saa festligt, stolt som en gammel Karl, der tjener Penge og frit omgaas andre Voksne, og smed saa Jægermesterens Kost i en Krog og drev ind i Borgestuen.

Der var ingen, der lagde Mærke til ham.

Han satte sig nederst ved Enden af det lange Bord, paa Vindusbænken, lige inden for Døren. Rundt om Bordet hang — langt fra hinanden — fem seks Mandfolk med Albuer og Arme ind over den brede, fedtede Plade. Ovre i Hjørnet i Halvmørket, alene for sig selv, spillede Lars Staldkarl sin Harmonika, bøjet over den, og vippede lydløst Takten med sin højre Træsko. Men ved Siden af ham stod en Dør paa Klem, og det var Døren ind til Pigekammeret.

Asmadæus hørte paa Spillet og hørte paa Stemmerne. Det var alt sammen saa storartet, men mest af den Grund, at han hørte med til det hele.

Saa kom der et halvgammelt Pigehoved frem i Kammerdøren og stirrede ned paa Lars Staldkarl.

— Kan vi snart faa Fred? skreg det op.

En af Mændene ved Bordet vendte sig paa vittige Folks træede Maade.

— Skal du barsle, Stine?

Hovedet henne i Døren drejede sig sejt og indædt, som sad det paa en rusten Halshvirvel.

— Det blev dog, Gud ske Lov, ikke ved dig!

Den vittige Mand spyttede.

— Føj! føj! — du er jo næsten paa Alder med min Mo'r, Stine!

Mændene gryntede, og Hovedet var væk. Paa Lars Staldkarl gjorde det hele ingen Virkning; han spillede og blev ved at spille og tog ikke Øjnene fra sin Harmonika.

Men den vittige havde et Ord endnu.

— Du kommer til at vise dig i den bare Særk, Stine, hvis du vil ha' os ud! raabte han.

Der var ellers ingen, der lo. Kun Jørgen Røgter larmede. Han havde faaet Hoste og sad vissen og tjavset og gylpede og hvæsede og blev vaad paa Kinderne.

Døren til Pigekammeret blev smækket i, men atter revet op paa Klem. Man hørte Fnis derinde.

Den vittige Mand havde faaet Blod paa Tanden.

— Er du skæv, Lars! — saadan og sidde der og spille svensk!

Denne Gang saa Lars i Vejret med to store, mørke Øjne, der trak som et tungt, dorsk Uvejr hen over den vittige.

I det samme gled Døren til Kammeret helt op. Der var sort derinde. Men i det mørke Dørgab stod en høj, lys Pige, paa bare Ben, i Skørt og Særk, med Hænderne i Siden og Hovedet løftet akkurat saa meget, at hendes Blik kom til at maale Mandfolkene ovenfra og nedefter.

— Aa hør, du Asmadæus! sagde hun paa bredt og festligt Svensk, — mit Tørklæde hænger paa Dørstolpen lige inden for i Stalden!

Asmadæus stirrede paa hende. Han sad fast, kunde lige med eet ikke røre sig, ikke andet end stirre, og saa var han som oversvømmet af hendes Blik.

— Kan du ikke hente det, — pöjke?

Han bøjede pludselig Hovedet, rejste sig ludende og gik ludende ud.

Og han kom duknakket tilbage og drev over Gulvet og rakte hende det.

Hun stod endnu i Døren.

Men som han gav hende Tørklædet, bøjede hun sig ned og slog Armen om hans Hals.

— Søde lille Svend! trallede hun ømt paa sit Svensk, slap ham og slog Døren i.

Asmadæus saa sig fjottet om og mødte lutter lystige Mandfolkeblik.

— Skal man være Dreng for den Mær! mumlede han og gik som en Mand tilbage til Bordet.

— Naa, Lars, giv os saa en svensk! bad en, som var blevet smittet af den vittige.

Lars var faldet i Staver. Men pludselig klemte han løs paa Harmonikaen, svang den foran sig, nikkede Takten med Hovedet og trampede til med Træskoen. Til sidst rejste han sig, snurrede langsommeligt et Par Gange rundt og stoppede

saa op og lod Harmonikaen hvæse ud i en lang, drævende Tone.

Han stod midt paa Gulvet.

— Der er lige godt Krummer! sagde han drabeligt som en, der er blevet tvunget til at være aabenmundet, og slog med Hovedet hen imod den lukkede Dør.

Saa stak han Harmonikaen under Armen og drev ud.

Men da han kom forbi Asmadæus, tog han ham i Nakkekraven.

— Du kan vare dig, din Hvalp! — og det kan I andre med! sagde han og trampede ud.

Mandfolkene saa efter ham og skubbede sig bedre til Hvile paa Armene.

— Det er en Djævel, den Lars! sagde den vittige.

Derover gryntede de andre bifaldende.

— Hun er sgu heller ikke fra Himmerig! faldt en anden ind.

Men dermed gik Passiaren i Staa som mellem Folk, der er paa det rene med, at der er sagt noget, som kræver Omtanke. Saadan sad de tavse en Tid; saa tog de private Mindelser om Seng og Søvn og nye Halmviske i Træskoene Overhaand og slog al anden Filosofering ihjel. De brød op og gik hver til sit.

Asmadæus fulgte Jørgen Røgter.

Han gik bag efter den gamle, op gennem den

smalle Fodergang. Da de var under Lygten, stoppede Jørgen op. Lygten hang saa lavt, at de kunde naa den med Hænderne, og Asmadæus strakte sig for at tage den ned. Jørgen saa paa ham med sine irrede Øjne.

— Jeg er her vel nok endnu! sagde han gnavent og lettede Lygten ned og bar den ind i Røgterkammeret.

Det laa oppe i den ene Ende af Stalden. To Baase var taget ned og nogle gamle Brædder slaaet op til Væg. Inde bag dem var andre gamle Brædder slaaet sammen til en stor Kasse, der var Jørgens Seng og fyldt med Halm og skidne Dyner. Oven over den hang et gammelt Væggeskab med en skævt gabende Dør. I Muren sad en lille firkantet Rude; bag den var den sorte Nat. Og under Ruden laa Asmadæus paa Halm bag tre Brædder.

Jørgen satte Lygten paa Gulvet, fik et Hosteanfald, skød Træsko og Vest af sig og krøb saa under Dynen og blev borte med Bukserne paa.

— Sluk Lygten! snærrede det nede i Brædde-kassen. Men straks efter kom Jørgen til Syne igen, lettede Lygten op, pustede den ud og lod den dumpe, saa det klirrede i dens Glas.

Asmadæus laa vaagen. Fluerne summede, ude i Stalden prustede det. Der var hedt af Kvægdunst, varmt af Dyr.

Han laa og tænkte paa saa meget, paa hende

Svensken, paa Larses Harmonika og paa Karlenes Tale, paa Tørklædet, han havde hentet, og paa den Arm, hun havde slaaet om hans Hals. Men først og sidst var han glad, vel til Mode og spændt. Det var forbavsende saa meget, der maatte kunne hænde i denne Verden.

Han gik den næste Dag og ventede, og ventede den følgende; ikke paa noget bestemt; han havde blot faaet Færten af, at der var noget til, som havde større Fart paa end en Kostald og en Fejekost.

Dagene var delt saaledes for Asmadæus, at hver anden var han oppe i Skolen, hver anden hos Jægermesterens Køer. Oppe i Skolen sad han og gabede og gad ikke drive Børneleg, og i Stalden rørte han Lemmerne som en Karl for at vise, at han havde Kræfter til at være med i dette med Fart paa.

Saa var det en Eftermiddag ved Aftenmalkningen. Svensken sad og malkede den Fempattede, og Asmadæus stod ved Siden af den. Der maatte altid være en ved Haanden, naar den Fempattede blev malket.

Men Asmadæus saa paa Svensken og ikke paa den Fempattede.

Hun sad med Spanden mellem sine Knæ og det rødprikkede Hovedtørklæde ned over Panden, og Mælken straalede mellem hendes Fingre.

Saa slap hun med sin højre Haand og strøg

sig over Panden. Derved faldt hendes Øjne paa Asmadæus.

— Staar du der og patter paa Fingrene, lille! sagde hun og malkede videre med den venstre.

Asmadæus blev rød. Han havde staaet og set saa dybt paa hende, at han intet Svar kunde finde.

— Skal du ha' lidt Patte, Svend?

Hun drejede den Fempattedes Yver, som vilde hun straale ham op i Ansigtet. Men derover blev den Fempattede urolig. Asmadæus maatte gribe den i Hornene.

Svensken malkede færdig. Saa rejste hun sig, gav Koen et Hug i Siden med Malkestolen og klemte sig ind bag den næste

Men inden hun satte sig, lagde hun begge Arme ind over Koens Ryg og saa, med Hovedet paa Siden, paa Asmadæus.

— Pst! hviskede hun.

Han kom.

Og over Koens Ryg tog hun hans Hoved mellem begge sine Hænder.

— Gaa og sig til Lars, at han lister ind paa Loen og skærer Hakkelse! sagde hun sagte, nikkede til ham og satte sig til at malke.

Asmadæus bøjede sig ned mod Koens Hovedtøj og gav sig til at pille ved det. Saa skrævede han op i Fodergangen og gik langsomt sin Vej og vaagnede ikke, før han hørte sine Træsko klapre mod Hestestaldens Stenbro.

Der stod Lars og smurte Seletøj.

— Du skulde over i Loen og skære Hakkelse!

Lars smurte videre. Han saa ikke op fra Seletøjet.

— Du skulde over og skære Hakkelse!

— Skulde jeg det! — saa!

— Ja!

Lars dyppede Børsten.

— Det er vist noget, vi selv bestemmer!

— Ja, nu har jeg sagt det!

— Farvel og hils den gamle!

— Det var Svensken, som sagde det!

Lars kørte Sværtebørsten frem og tilbage over Selen i et Par lange Tag. Saa vendte han Ansigtet mod Asmadæus og vrængede et Smil.

— Du er da et farligt Fjols!

Asmadæus begreb i det samme, at det var han, og blev stejl.

— Ja, nu har jeg sagt det! gentog han for at faa sat Punktum for Dumheden og gik.

— Tror du, hun har noget at kommandere her? hørte han Lars triumfere efter ham.

Asmadæus var flov og havde ikke Lyst til at gaa ind i Kostalden igen. Han gjorde sig et Ærinde om bag Længerne, og der blev han, til han vidste, at nu maatte Malkningen være forbi.

Men som han kom ind i Gaarden, saa han Svensken i Mørket smutte ind ad Loporten.

Han stod og lyttede, om Lars skar Hakkelse.

Men der var ingenting at høre.

Saa gik Gangdøren ovre i Stuelængen op, og der faldt et bredt Lampelys ud over Stentrappen og Rendestensbrættet. Jægermesteren stod i Døren.

— Lars! brølede han og ventede.

Asmadæus fik Fart paa over mod Kostalden.

— Aa, skaf mig fat i Lars!

Jægermesteren gik ind, og Asmadæus stak i Løb op til Hestestalden og raabte.

Men der var ingen, som svarede. Asmadæus var helt inde i Selekammeret og ude omkring. Lars var ingen Steder.

— Lars! — hvor Fanden er den Snøbel henne?

Jægermesteren var atter ude i Døren.

Men da kom Lars frem af Mørket og blev skældt ud.

Og som Asmadæus vilde ind til Køerne, slog et Par Arme ned om ham og snurrede ham rundt.

— Lille, snilde Asmadæus!

Det var Svenskens stærke, bløde Arme.

IV

Saa var det en Snevejrsaften hen ad Jul. Asmadæus var i Borgestuen, og der var alle Karlene og et Par af Pigerne. De sad om det lange Bord. Ude i Gaarden tumlede Vinden mellem Længerne; der gik Hyl igennem Mørket; og Sneen prikkede evindelig paa Vinduet.

Lars var der, og Svensken var der; men de sad langt fra hinanden.

Der var kommet en ny Karl til November, en stor, lyshaaret Knippel med et Ansigt som en buget Træskosnude. Han sad lige over for Svensken og stjal sig til at se paa hende.

Pludselig plirer den vittige med Øjnene og siger over til Knippelen:

— Lars har en Harmonika!

Knippelen gaber over paa ham.

— Hva'?

Men den vittige nikker til Lars.

— Du skulde laane ham den, Lars!

Lars sad ganske uberørt.

Men Svensken lo af fuld Hals.

Da fik Lars en hoven Mine paa.

— Hvad rager det mig! sagde han, uden at nogen var paa det rene med, hvad det var, han svarede paa.

Den vittige strøg sig om Hagen. Der var saa stille, at enhver kunde høre Skægstubbene kradse mod hans ru Haandflade.

— Skal vi saa lege Kispus! smiskede han.

Lars flyttede lidt paa sig; han lo fedtet.

— Ja, det kunde være Plaser!

Den vittige saa paa Lars med to fiffigt missende Øjne.

— Kanske du ser dig om efter en Kapellan, Lars?

Svensken blev ganske overgiven. Hun trallede en forlibt Visestump og sendte Lars de Øjne, der hørte til.

Men Lars lod sine Øjne glansfuldt glide over paa Knippelen.

— Ja, hvad gi'r du for hende? spurgte han kry.

Knippelen sad som et tungt Stykke Træ.

— Hæ! hostede han langt om længe og saa snedig ud.

— Byd du bare! sagde Lars opmuntrende.

Da brast Knippelen ud i et stort, hvidt Tandgrin.

Svensken saa kælent over paa Knippelen.

— Vil du se Varerne? spurgte hun og smøgede Ærmerne op over Albuen og spændte Musklerne i de nøgne Arme.

— Naada, Lars!

Den vittige huggede ham i Siden.

Larses Øjne spændte mellem Knippelen og Svensken; han saa paa dem begge to, og hans Blik var fuldt af sveden Nysgerrighed.

— Varerne er gode! sagde han.

Svensken sendte ham et Fingerkys.

— Gud forbande mig! tror jeg ikke, han sidder og takker i Aften!

Lars gabede og gav sig god Tid.

— Men hun slikker ogsaa Røgterdrengen! sagde han, rusten efter Gabet, og lettede paa Armene, som vilde han strække sig, men lod dem falde.

— Du er jo Mo'r til Drengen, Svenske, ikke sandt? frittede den vittige.

Svensken strakte sin Arm ud og rev ham i Haaret.

— Uf! skreg hun og tog Fingrene til sig, — han snakker og er ikke tør bag Ørene!

Den vittige gned sig i Hovedet og strøg sig om Ørene.

— Lars, sagde han tørt og saa paa ham, du bliver ikke af med hende!

— Hø! svarede Lars, ikke det!

Det kom saa tæt og nøgternt som et Bøsseskud.

Svensken saa hen paa ham. Saa slog hun Armene over Kors, løste dem pludselig op igen og klaskede den flade Haand mod sin Bug.

— Nej, — det er der sørget for! sagde hun saa nøgternt som han.

Karlene lo, og Pigerne fnisede.

Men Lars blev med eet bleg. Saa rettede han sig og saa ud som den, der i Farten sætter alting ind og snapper den første den bedste Beslutning.

Han stirrede over paa Knippelen, der sad og gloede besindigt paa Svensken.

— Tag Øjnene til dig! Hvad glor du paa?

Men nu blev den vittige sagtmodig.

— Stop! stop! Lars! — du sagde jo selv, det var Plaser!

— Han kan jo komme! truede Lars hysterisk.

Han sad og rokkede ubeslutsomt. Saa saa han sig, som i pludselig rasende Ro, om efter noget for sine Hænder og greb en Træske og hev den over i Panden paa Knippelen.

Pigerne skreg, og Karlene fik Hovederne i Vejret. Svensken lo haanligt. Men Knippelen tog Skeen mellem sine Fingre, saa paa den og brækkede den langsomt. Da det var gjort, sendte han Lars et saare roligt Øjekast.

— Kom ud paa Gulvet! skreg Lars og skrævede op fra Bænken.

— Halløj! — høj!

Karlene var om ham.

Men Lars rev sig løs og tog et Par ubændige Skridt hen imod Knippelen.

Da saa Knippelen paa Svensken. Hun sad

ganske bleg og støttede Hovedet i begge sine Hænder og saa frem for sig. Men hun rørte sig ikke.

Saa rejste han sig, lagde sine Hænder paa det tunge Bord, saa det skubbedes, og slentrede ud paa Gulvet og stillede sig op foran Lars.

Han sagde ikke et Ord og foretog sig intet, stod der blot.

Saa sad Larses knyttede Næve ham i Synet. Og saa laa de paa Gulvet.

I det samme var Pigerne ude af Døren, nede i Køkkenet.

Karlene stod om de to, sled lidt i dem og endte med at se til. Nede bag Køkkenet blev Døre revet op og smækket i.

Saa kom Jægermesteren farende, i aaben Slaabrok og med Brillerne skævt over Næsen.

— Hvem er det? — Herop! — Hvad Satan! — Slaas I!

— Det er Lars! var der en, der mumlede.

— Herut af Gaarden med dig! skreg Jægermesteren.

De to rejste sig.

Lars stod og tørte Blodet ud over sit Ansigt med Bagen af sin Haand.

— Saadan en Æsel! — Pak sit Tøj i Morgen den Dag og faa sin Løn og kom af Sted!

Lars brummede.

— Hold Mund, Slyngel!

Jægermesteren stirrede ham sønder og sammen, gik og smeldede Døren i efter sig.

Men da han var gaaet og enhver i Færd med at drive til sit, bød Lars dem helt fredsommeligt Farvel hver og en.

Til sidst var bare Svensken tilbage.

— Ja, Farvel! sagde han.

Hun stod og stirrede paa ham.

— Hvad er det for en Komedie?

— Komedie? smilede Lars.

— Render du fra det?

— Ja, du hørte jo, hvad han sagde!

Hun stod og svinglede med Overkroppen.

— Men naar det nu var Løgn!

— Hvad for noget?

Hun saa paa ham som en Kat, der drukner, paa den tørre Strand.

— Og jeg ikke var med Barn! sagde hun og stod og lunkede ham med sine Øjne.

Lars saa usikkert paa hende. Saa hev han op i Bukselinningen.

— Saa kunde du blive det! svarede han.

Og dermed gik han.

Men ude i Sneen rendte han paa Asmadæus, som stod og lurede.

Lars fløjtede ham sagte hen til sig og fik ham med sig et Stykke ud i Mørket og Blæsten.

Der stod de med Sneen om Ørene og op om Benene.

— Kunde du komme over dem, naar de var sammen, skal du faa en Mark! Jeg skal nok la' dig vide, hvor jeg er! sagde Lars og drev fløjtende fra ham for at pakke sine Sager.

Asmadæus var ikke rigtig paa det rene med Beskeden, ikke ligestraks. Det med Marken forstod han, og det holdt han fast paa. Men som han æltede tilbage, fik han pludselig Færten af det andet med. Han havde siddet halvsovende og bare været optaget af Mundhuggeriet og Slagsmaalet, som et Barn gaber paa voksnes Gebærder. Men nu blev gammel Snak, som han og Kammeraterne havde drevet paa Grøftekanter og afsides Steder, pludselig til faste Ting for ham. Han begreb og blev stolt og dermed lysvaagen og fik Lyst til paa Stedet at prale med sin erfarne Indsigt.

Han stampede gennem Sneen hen til Borgestudøren og kiggede ind.

Der sad Svensken ved Bordet og tudede stille og tørte sig under Næsen.

Asmadæus listede sig ind og satte sig og saa paa hende.

Saa tog han Mod til sig.

— Er du ked af det? spurgte han.

Men hans Spørgsmaal kom noget ængsteligt.

Svensken hørte det ikke.

— Det skal du ikke græde for! formanede han saa.

Svensken saa paa ham som paa en Hund, der tigger.

Saa maatte Asmadæus gøre sig gældende og frem med Indsigten.

— Han spurgte mig, om jeg kunde komme over Jer, naar I var sammen! sagde han og pustede sig op.

Svensken stoppede et Øjeblik med Graaden og saa paa ham, som havde han bjæffet.

Da afleverede Asmadæus sin Gevinst.

— Han lovede mig en Mark for det! sagde han, — men jeg gør det ikke! føjede han til og opgav store Ting for at trøste.

Men Svensken rejste sig og væltede ham med et Spark ud af Døren.

— Din skidne Møgvender! hvæsede hun.

Og Asmadæus laa med Munden fuld af Sne og spyttede.

V

Det var blevet Sommer.

I Stalden var der kun et Par Køer, som skulde kælve, ellers laa den tom og fejet.

Jægermesteren var inde og saa til dem, — det var en Aften ved Titiden, — og Asmadæus og Jørgen var paa Vej til Sengen, og Jørgen var fuld.

— Ja Natten gaar nok! sagde Jægermesteren og pirrede med sin Stok den ene af Køerne paa Baglaaret.

— Hia! medgav Jørgen overlegent.

— Det er fælt saa meget Snavs, der sidder dem op ad Fjerdingen! blev Jægermesteren ved.

— Ja, jeg ka' sgutte bide Kagerne af! drævede Jørgen.

Jægermesteren plirede med de gamle Øjne og saa ned paa ham. Jørgen, som altid frøs, stod med begge de hjulede Ben viklet ind i Halm helt op til Maven.

— Pas paa, at de ikke ta'r fejl og æder dig! sagde Jægermesteren og rystede paa Hovedet og gik.

Asmadæus og Jørgen kom ind i Kammeret, og Asmadæus krøb i Seng og lagde sig til at repetere Præstelektien i Hovedet.

Men Jørgen satte sig paa Sengekanten.

— Hi! lo han, som havde han fat i en ustyrlig grinagtig Tanke.

Det varede heller ikke ret længe, saa kom den.

— Nu ligger hun deroppe og flæsker sig! hikkede han, og hans Stemme svømmede ud i en vidunderlig snøvlende Godten sig.

Asmadæus vidste paa en Prik, hvor hans lallende Tanker var henne. Det var Konen, Maren oppe i Huset ved Vejen, han fedtede med.

— Det er sgu ikke som den Gang, da man var Kusk og havde Frakke, — Knapper — Knapper i Frakken, — da man var Stupige med Lommer i Forklædet!

Jørgen rystede paa Hovedet.

— Hvad skulde jeg med hende! — skældes ud — og faa grøn Sæbe smidt mellem Øjnene!

I det samme brølede den ene af Køerne langt og ondt.

— Hold Kæft! — det gaar sgu af sig selv!

Jørgen sank forover og foldede sig sammen.

Saa nikkede han betydningsfuldt, et Par Gange.

— Han laa i med hende!

Asmadæus havde hørt Historien før, ved lignende Lejligheder. Han, det var Jægermesteren.

Pludselig slog Jørgen i Sengefjælen.

— Jeg vil ha' en Gaard for det! — Skal man gaa her og svine! — Dævlen gale mig! en Gaard! — Men hun kan blive i Huset med sin Kæft og sit Skidt!

Saa rejste Jørgen sig og rumsterede en Stund omkring.

— Dævlen gale mig! hikkede han.

Og saa væltede han sig i Seng med Halmen om Benene, sukkede som et hornet Kreatur og snorkede ind.

Asmadæus laa vaagen og repeterede. Ikke fordi det morede ham. Men han var ked af Jægermesterens Køer og vilde gerne snart konfirmeres. Derfor lærte han sine Lektier. Saa saa det ikke saa langvarigt ud, syntes han. Og Konfirmationen gav jo forandrede Livsforhold.

Da var det, han hørte et Støn ude i Stalden. Det lød saadan, at han lettede sig paa Albuen. Saa hørte han det paany. Det kom ikke fra de to Køer. Det kom fra et Menneske og lød saa jamrende, at Asmadæus blev kold paa Ryggen.

Han stirrede ud i den lyse Nats Halvmørke, hørte det paany, trak i Bukserne og fik Brædedøren op paa Klem.

Ovre langs Staldens halvhvide Væg stavrede en Skikkelse frem, standsede og støttede sig med hele sin Krop til Væggen, og vaklede videre.

Asmadæus stod et Øjeblik og sloges med alle

mulige Fornemmelser. Saa skød han Døren op og listede ud i Stalden, over efter Skikkelsen.

Han kom den ganske nær; den hørte ham ikke.

Det var Svensken.

Hun bar en lille Kludebylt under Armen.

— Hvad er der med dig? spurgte han drengebrydsk.

Svensken vendte et kridhvidt Ansigt imod ham. Hun foer ikke sammen, vendte blot dette hvide Ansigt imod ham, svarede intet, men famlede videre.

Asmadæus gabede paa hende og fulgte med.

— Hvad er der paa Færde?

Hun saa ikke paa ham, men aandede en sagte Tyssen fra sig.

Han blev underlig højtidelig til Mode.

— Fejler du noget?

Da famlede hun pludselig efter hans Haand og fandt den og klemte den ind i sin og beholdt den og trak ham med sig.

— Hjælp mig! hviskede hun.

Asmadæus forstod ingen Ting.

— Snilde du! — Barn! sagde hun.

— Hvor skal du hen?

Men pludselig satte hun sig paa en Bør, der stod, tumlede ned i den og sad der.

— Du skal gaa ind og sove! hviskede hun og gispede efter Vejret, — du skal sove! gentog hun og greb om Børens Rand med den Haand, hun

havde fri, og saa paa ham med et gnistrende Blik, der brændte af vred Vilje, men hurtig sluktes.

— Jeg hørte jo, du gav dig.

Hun virrede med Hovedet. Saa strammede hun sig op.

— Du er jo fuld!

Asmadæus lo. Nu forstod han.

— Ja en af os!

Hun svarede ikke, men hendes hvide Ansigt fortrak sig, som om hun væmmedes dybt og over al Maade.

— Vil du rende din Vej? spurgte han.

— Ja!

— Ja, jeg skal ellers ikke sladre!

Svensken rejste sig langsomt fra Børen.

— Du er god! — farvel, Svend! sagde hun mildt, uden at se paa ham, og vaklede videre.

— Hvor vil du ellers hen ad? spurgte Asmadæus og gik bag efter hende.

— Lad mig om det! snærrede hun.

— Hvorfor vil du gaa? — du kan jo ikke!

Hun svarede ham ikke.

— Du lugter ellers ikke af Brændevin!

Svensken trak Overlæben op, saa hendes Tænder skinnede i Mørket.

— Det maa du godt sige, jeg gjorde, hvis nogen spørger dig derom!

De stod i Stalddøren og saa ud over Møddingen i den disede, duggede Nat. Det var tyst

og svalt, og over dem stod Himlen med spredte, blege Perlemoderskyer. Der stak en Greb i Møddingen lige uden for Stalddøren, og en Kat foer skræmt afsted og blev borte om Længehjørnet.

— Gaa du nu ind, Asmadæus! hviskede hun og skubbede til ham med den ene Haand, — gaa ind, og sig saa ikke, at du har set mig, uden — uden — sig, at du ikke har set mig! — Du er en god pöjke, Asmadæus, — du har altid været saa snild imod mig! — gaa nu ind!

Og da han ikke rørte sig, tog hun ham om Halsen med den ene Arm og kyssede ham blidt og længe paa Munden.

Derover blev Asmadæus pludselig modig og vilde omfavne hende. Men i det samme løb hun Hovedet lige mod ham, med rasende fortrukket Ansigt og vilde Øjne.

— Skrub dig nu! skrub dig, Dreng!

Han gik forfjamsket ind i Mørket.

Hun stod stille i Portaabningen og stirrede efter ham.

— Gaar du! hvæsede hun efter ham.

Han sjokkede langsomt ind langs Baasene.

Hun stod stille og lyttede.

— Er du der? spurgte hun langt om længe, — Asmadæus!

Han svarede ikke, men blev staaende, gemt i Mørket, og stirrede paa hende.

Hun bøjede sig sammen som en, der lider store Smerter, og klynkede sagte.

— Er du der? Asmadæus? spurgte hun lidt efter igen og saa ind i den store, sorte Stald.

Saa gik hun langsomt og slingrende ud til Møddingen. Hun standsede hvert Øjeblik og saa sig tilbage. Hendes Skikkelse gled som en utydelig Skygge rundt i Mørket. Han kunde ikke se, hvad hun foretog sig, han saa kun Skyggen blive mindre, som om hun bukkede sig dybt derude i Natten. Saa skubbede han Træskoene af og listede sagte langs Baasene.

Da han kom frem i Porten, saa han hende. Hun laa paa Knæ og huggede, med begge Hænder om Møggreben, i Møddingen og skrabede en stor Dynge til Side, lod saa Bylten falde ned i Hullet og begyndte at skrabe og dække til igen.

— Hvad er det, du har i Bylten? spurgte han sagte og var ovre hos hende.

Hun blev liggende og saa op paa ham uden at svare.

— Hvad er der i den?

Hun stammede og rokkede med Overkroppen som en, der har Tandpine.

— Naa? spurgte han iltert, — sig du det kun! — du skal ikke bilde mig ind, at det var noget af dit eget!

Hun lo kort og pustende.

— Naa! sig det! — var det Sølvtøj? spurgte Asmadæus og stirrede hende ind i Ansigtet.

Hun gav et eneste kort Latterhvin fra sig og faldt med Albuen ned i Møddingevandet, saa det sprøjtede op om dem.

— Ja, jeg skal nok holde Mund! sagde han forvirret og godmodigt.

Hun rejste sig med Besvær, greb om hans Arm, trak ham med sig og tumlede frem ved Siden af ham og hulkede stødvis som et Barn, der har slaaet sig.

— Jeg er saa træt! klagede hun og knugede hans Arm fast til sig, — lad mig sidde her og hvile, mens du gaar ind og lægger dig!

— Lad mig hellere følge dig lidt! foreslog han.

— Jamen saa skal du straks gaa ind og lægge dig! — vil du love mig det?

Hun stirrede spændt paa ham, medens hun spurgte.

— Ja! hviskede han.

Hun gik tungt ved hans Arm.

— Aa nej! gaa hellere ind nu! udbrød hun og skubbede til ham ved Stalddøren.

Han blev forskrækket som før og hævede Armen som for en Lussing, da han saa hendes Ansigt.

— Ja, ja! nu gaar jeg! drævede han og slentrede ind.

De stod længe i Mørket og lyttede efter hinanden.

Da hun langt om længe, krumbøjet og sagte jamrende, listede bort ud ad Vejen, sneg Asmadæus sig efter hende.

Han fulgte hende i Afstand langt op ad Vejen. Saa gik han tilbage til Møddingen og begyndte at lede og grave der, hvor hun før havde gravet.

Et Par Gange listede han ud ved Ledet og saa op ad Vejen og gik tilbage igen og gravede og fandt omsider Bylten.

Han kastede den fra sig, stod lidt og saa paa den og løste saa dens Klude.

Der laa et lille nøgent Barnelig.

Asmadæus stirrede paa det.

Der stod en Pil paa Gærdet. Duggen dryppede fra dens Blade, og Asmadæus hørte hver Draabe falde. Saa kastede han paany den varme Gødning over Liget og turde ikke se sig om, da han var færdig, turde ikke gaa tilbage gennem den lange, tomme Stald, men sneg sig om i Gaarden og ind gennem Døren ved Siden af Borgestuen og begravede sig i Sengen.

. . . Det var Tredjedagen derefter. Asmadæus kom trækkende hjem fra Marken med en ny Ko, som skulde kælve.

Da han kom forbi Møddingen, stod Herredsfogeden der og Jægermesteren og et Par af Gaardens Folk. En Betjent fra Købstaden stod

med sin Haand om Svenskens Arm, og Knippelen stangede i Møget.

En Time efter kørte de med Svensken.

Asmadæus stod i Døren til Kostalden og saa efter dem. Han hørte ikke, at Jørgen raabte paa ham. Der var en af Køerne, der kælvede.

VI

Svensken var borte.

I Borgestuen gik Snakken vidtløftigt om hende et Par Uger frem i Tiden, og Asmadæus lurede paa hvert Ord, der faldt. Det var mest Gisninger og Forklaringer om saadan og saadan. Der var allerede alskens Æventyr i Gang om Begravelsen ude paa Møddingen. Svensken selv havde ingenting sagt. Ikke et Ord. Hun havde blot ført Herrerne ud paa Møddingen og peget. Den evig barslende Stine fandt, det var svært, at hun kunde støtte paa Benene, og skældte Herredsfogeden ud for et Dyr af et Mandfolk.

Det kløde Asmadæus i Struben for hver ny Krønike han hørte. Han sad med Munden fyldt af sin bedre Viden, og Ærgerrigheden red ham og lokkede for ham, at nu kunde han blære sig.

Men han turde ikke.

Der var ikke noget bestemt, han var bange for. Saa meget forstod han jo nok, at han kunde blive blandet ind i Sagen, og han havde et Fattigbarns Skræk for Politiet. Men det var

ikke det. Der sad i hans Drengehjærne en Fornemmelse af at være bleven Medvider i noget af den Slags, som kun betros de paalidelige, — og saa en Skræk for Lig, en ubestemt Angst for dette døde Barn — og for dets Moder, for Svensken, for hendes Øjne den Nat og for hendes hvide Ansigt. Han havde en taaget Fornemmelse af, at talte han, vilde han, naar han blev ene, kunne høre dem klage sig, baade Svensken og det døde Barn, som havde han forraadt en Stodder, han havde lovet at holde Hundene fra. Og mere end for alt andet var han angst for denne Klagen.

Og saa, inde bag alt det andet, laa der en lille forvirret Barnesorg. Han havde holdt saa meget af Svensken, saa meget, at han gik om Dagene og overførte hendes Ulykke paa sin Moder og maatte tvinge sig selv til at se Sagen virkelig an for ikke at komme til at græde himmelhøjt.

Imidlertid gik Tiden sin Gang, og den Dag kom, som den var kommet hvert evige Aar, da Gaardens Folk skulde have deres Skovtur.

Det var en Dag midt i Juli, kort før Høsten skulde begynde.

To Fjællevogne, stoppede med Langhalm, var rullet af Gaarde med Selskabet. Der var kommet et Par Venner og Bekendte med; Træskolarses Signe sad mellem Pigerne.

Turen gik til en Skov, som laa en Mils Vej borte.

Dèr kom man af ved Skovløberens Hus. Han havde lange Træborde staaende under Granerne bag Huset, og der lugtede af Tørverøg vidt omkring. Det varme Vand til Kaffen var bestilt i Forvejen.

Asmadæus drev ind i Skoven, alene og paa maa og faa. Der var ingen, der spurgte efter ham.

Heller ikke savnede han det.

Det var Aar og Dag siden, han havde været i en Skov. Skov var næsten noget, som ikke hørte til Verden. Verden var en Kostald og en Skolestue og den Smule Vej, der løb imellem dem.

Han gik og saa paa dit og dat. Fugle kom, og Fugle fløj. Der laa Kviste strøede efter Vindens Lune, og al Slags Duft parredes, hvor al Slags Duft mødtes. Det var saa let at trække Vejret.

Og der var intet som helst af alt det, der hørte til den daglige Kedsommelighed, men lutter nye Ting at se paa. Det var ikke, fordi Asmadæus netop i det Øjeblik tænkte paa Svensken. Han følte sig blot med eet saa lettet, saa frisk langt ned i Halsen, som om han havde ligget med et væltet Halmlæs over sig og pludselig var blevet fri af det.

Derfor gik han ikke længer, stod blot og fededе sig med Duft og Sol og Fuglefløjt og vendte kry tilbage til Kaffebordet og kilede sig en Plads til ved Siden af Signe.

Der sad han, og der sad hun, og ingen af dem sagde et Ord. Signes Kjole var vokset nedover og blevet halvlang, og hun lo med Pigerne og saa paa Karlene.

Asmadæus var fyldt med Tale, men vidste ikke, hvor han skulde begynde og fandt ikke ud af det, før de alle sammen rejste sig og Signe med dem.

Men da forstod han, at noget, som der laa Vægt paa, var ved at glippe for ham.

— Du! Signe! sagde han.

Signe lod, som om hun ikke hørte det.

— Kom lidt! bad han og gik hende nærmere.

Hun vendte sig uvillig.

— Hvad er der?

— Kan du ikke høre?

— Vi skal danse! sagde hun utaalmodigt og saa efter de andre.

— De danser vel ikke med dig!

Hun vendte sig fornærmet.

— Saadan en tosset Dreng!

Men nu trak Asmadæus hende i Kjolen.

— Du kan vel sagtens komme!

— Kan du ikke passe dig selv?

— Jeg vil fortælle dig noget!

Hun vendte sig om imod ham.

— Det kan være lige fedt!

Men hun blev staaende.

— Kom nu!

— Hvad er det?

— Ja, du kan jo komme!

Han nikkede med Hovedet ind imod Skoven, saa paa hende og gav sig til at gaa.

Og hun fulgte ham, ganske langsomt.

De gik en Stund, og han sagde ingenting.

— Naa? spurgte hun til sidst.

Men der var ingenting, Asmadæus vilde fortælle hende, ikke noget bestemt. Og endda gik han og var saa spændt og fyldt, at han havde Feber.

Saa stjal han sig til at se paa hende. Han gjorde det hurtigt, som om det var noget, han greb til.

— Du er blevet saa stor! sagde han.

Hun slog med Nakken.

— Det kan vel være dig det samme!

— Ja! sagde han nedtrykt.

— Naa! — kan du saa lade mig gaa!

Men det kunde han ikke. Han var saa underlig fjottet lykkelig og syntes, at det var herligt at være i hendes Nærhed.

Men Signe belavede sig paa at gaa.

— Jeg ved mere end alle de andre! sagde han med eet.

— Hvad er det, du vrøvler?

De var standset begge to.

— Sæt dig her!

Det var under en gammel Bøg.

— Hvad skulde jeg det for?

Det var heller ikke det, han vilde sige. Han tænkte paa helt andre Ting. Men han forstod, at han maatte stikke de andre ud, hvis han ellers vilde holde paa hende, — og det var det eneste, han vilde.

Hun maalte ham og saa paa Bøgens mossede Rødder. Men hun satte sig ikke.

— Kan du snart faa det sagt!

— Jeg saa Svensken den Aften!

Signe stod, som om hun ingenting hørte. Saa stirrede hun pludselig paa ham og lo.

— Sikke noget Løgn!

— Det gjorde jeg!

— Hvor? spurgte hun rapt.

— Paa Møddingen!

— Du Fredsens, saa du lyver!

— Det gjorde jeg!

— Hvad saa du?

— Jeg saa, hun gravede det ned!

— Er det sandt?

Asmadæus blev forvirret og ganske bleg. Han vidste jo nok, hvad han sagde, og saa, at nu havde han hende. Men eftersom han rykkede frem med Hemmeligheden, angrede han det,

som om han købte hende med alt for store Penge.

— Hvor stod du? spurgte hun.

— I Stalden.

— Hvor vidste du det?

— Jeg hørte, hun gav sig!

— Gav hun sig?

— Ja!

— Saa du hende?

— Jeg saa ogsaa Barnet!

— Du er jo tosset!

— Jeg saa det!

— Saa du ogsaa Barnet? — saa du det?

— Ja!

— Hvor saa du det?

— Jeg gravede det op, da hun var gaaet!

Signe stod saa bleg som han.

— Hvordan saa det ud?

— Det var dødt!

— Gravede du det op?

Asmadæus nikkede.

— Uh! — og det turde du!

Hun saa paa ham, nysgerrig og forfærdet, saa pludselig ned paa hans Hænder og blev stiv.

— Lad mig være! skreg hun og løb.

Som om han havde gjort den mindste Bevægelse.

Asmadæus stod alene i den tomme Skov. Nu havde han røbet det hele — og havde ingenting

for det. Ikke andet end en lummer Fortrydelse. Hun snød ham. Og saa var det slet ikke det, han vilde sagt hende. Nu var der ikke længer noget nyt ved Skoven.

Han gik tilbage til de andre. Det kom ham alt sammen saa besværligt for, at han med eet blev ligeglad.

Der dansede Signe — med Lars.

Lars maatte være kommet til, et eller andet Steds fra. Han var i fineste Puds.

De dansede paa Grønsværet, mellem fem seks andre Par.

Da de havde danset af, fik Signe Øje paa Asmadæus.

Hun saa flygtigt til ham, gik sin Vej og kom tilbage og blev ved at kredse om ham.

Saa kom hun hen til ham.

— Jeg er tørstig! sagde hun.

Asmadæus saa sky ned.

— Ja, jeg har ingen Penge! sagde han.

Men Signe holdt sig ved ham og saa af og til saa besynderlig nysgærrigt paa ham.

— Kan du ikke laane nogen? spurgte hun.

— Jeg ved ikke!

Men i det samme kom Lars over Grønsværet.

Asmadæus saa op paa ham, langt og tøvende. Saa gik han hen til ham.

— Lars!

Lars stoppede op, med Hatten i Nakken og Cigar i Munden, og saa ned paa ham.

— Hvad Satan!

— Jeg kom over dem — i Loen — en Middag!

— Hvad gjorde du?

— Du lovede mig en Mark!

— Hvad gjorde jeg?

Men i det samme tog Lars Cigaren af Munden, stod et Øjeblik ganske stille, greb saa Hatteskyggen med to Fingre, skød Hatten ned i Panden og slog sig paa Bagdelen.

— Kys mig der! sagde han og gik.

Asmadæus sluskede af, sluskede den hele Aften rundt her og der og drog sig længst bort, hver Gang Signes Øjne kom over ham med deres store, stive Stirren.

Men da Vognene var spændt for, og Selskabet skulde hjem, var Asmadæus borte.

Først en Stund efter kom han frem af Skoven og drev hjemad.

Maanen skinnede, Marker og Gaarde laa i den skønneste Dis, og Asmadæus traskede afsted.

Først gik han en Stund og gnavede sine Øjne fast i Hjulsporenes duggede Grus. Han var saa misfornøjet, at han som Jørgen Røgter, naar han var ædru, gav Fanden i al Ting, — mest maaske, fordi han nu skulde gaa her og trave

og ikke var kørt med de andre. Det var kommet over ham i et storsnudet Øjeblik; men nu var Publikum borte og dermed Storsnudetheden.

Han gik og ledte gnavent efter, hvorfor han egentlig gik her, og saa paa Vejgruset med det Had, som han ikke nænnede at opvarte sin egen Dumhed med.

Det foer et Øjeblik igennem ham, at han lige saa godt med det samme kunde dreje af og drive ud ad fremmede Veje, saa han aldrig mere kom til Præst eller Degn eller Jægermester, og saa lade alting tumle med ham, som det selv vilde.

Men derved blev han mildere til Mode. Thi Tilfældigheden er en stor Taage, som det gør doven og godmodig at tænke paa.

Han saa sig om, og hans pludselige Vandrelyst blev til det ganske jævne, at han gav sig god Tid.

Inde paa en Græsmark laa der noget, som han ikke rigtig kunde se, hvad var. Det lignede i Maanedisen en stor Forsamling graa Kampesten. Han skrævede over Grøften; det var underligt at se saadan en Hoben store Sten midt paa en Mark med Græs. Da lettede med eet alle Stenene sig, stod, løb i Flok et langt Stykke, stod paany, bomstille, og gav pludselig fra sig en mangfoldig rislende Lyd. Asmadæus krum-

mede sig, lyttede, slog saa Armene ud og sendte et langt og skingrende Lammedriverfløjt ind i Maanedisen.

Og da han var ude over Grøften igen, var der ikke det ringeste i Vejen med ham.

Langt ude omkring var der Huller i Disen. Dèr faldt Maanen paa hvide Gavle. Og stod der en Pil ved Vejen, dryppede Duggen saa sindigt og langsommeligt, som var Fred og Ro det evigste og paalideligste, der var til.

Asmadæus tænkte kun paa det, han saa. Derved tog den ene Tanke den anden. De skiftede som hans Ben, uden at han mærkede det.

Et Stykke fra et Hus stod der en Ko ved Grøftekanten. Tøjrekøllen laa nede i Grøften. Han flyttede Koen og varmede sine Hænder over dens Mule.

Da han kom ned mellem Bakkerne, hvor Jægermesterens Gaard laa, slog han ind paa Markstien. Dèr laa Disen som en tæt Damp, hvid i Maaneskinnet. Og dèr stod Asmadæus med eet under den onde Tjørn.

Det var en gammel Busk, som havde et slemt Ry paa sig. Naar nogen brød en af dens Kviste, kom en eller anden nede paa Gaarden i Fortræd.

Den havde Asmadæus ikke tænkt paa, og Disen havde skjult den.

Nu stod den der pludselig og blev stor i Taagen, stod der ensom paa Marken og svulmede, som spilede den sin onde Sjæl ud i den stille Nat.

Da Asmadæus blev den vaer, stak han i Løb og var hjemme, før han vidste det.

VII

Næste Gang Asmadæus skulde til Præsten, hændte der ham følgende.

Han havde gaaet og drevet paa Vejen for at komme, ligesom de skulde ind, drevet for at undgaa Kammeraterne. Han havde en ubehagelig Fornemmelse af, at Signe havde sladret. Det var i sin Orden, at hun havde gjort det; det, han havde betroet hende, var jo dog noget andet end den almindelige Barnemad, som de andre opvartede med. Paa sin Vis var han stolt. Men Sagen bar paa den anden Side saa meget i sig, at han ikke kunde finde ud af, hvordan han skulde te sig. Derfor valgte han at komme sidst, saadan at ingen fik Tid til at spørge. Og under Overhøringen kunde han altid sidde og tage Maal af Miner og Øjekast og indrette sin Stilling.

Og han kom sidst. Døren skulde lige lukkes, da han sneglede ind.

Han satte sig imellem dem, og Overhøringen begyndte og gik sin Gang, som den plejede.

Men Asmadæus saa sig ikke om. Han valgte at stirre hele Tiden paa Præsten.

Præsten var en køn, ung Mand med et stort, brunt Haar og fint, spidst Skæg, og han havde pænere Tøj paa end selve Jægermesteren. Han gik der op og ned foran dem og hørte dem i Salme og Katekismus og saa paa den, han hørte, med et Par venlige, brune Øjne, der var fulde af Ros og Bifald og saa ud, som rettede han dem paa En blot for at jævne de mange højtidelige Ord. Det var helt behageligt at se paa ham, og naar han talte om Gud, blev Gud til lige saa pæn en Mand som han.

Da han standsede ved Asmadæus, rejste Asmadæus sig op og afleverede, hvad han kunde, saa roligt, som stod han i selve Himmerig.

Men da han satte sig, stjal han sig til at se ned over Kammeraterne. Det var ganske uvilkaarligt. Det var, ligesom om han pludselig huskede noget.

De stirrede alle sammen paa ham.

Asmadæus blev hed i Kinderne, men fik paany Øjnene paa Præsten og lod, som om han var optagen af det ene fornødne.

Men Timen gik, og da den var til Ende, var Asmadæus lige vidt.

Derfor tog han det Parti at skubbe sig frem mellem de første, der vilde afsted.

Da var det, Præsten kom hen til ham.

— Vent et Øjeblik, min Dreng! Jeg har en Kurv Kirsebær til Jægermesteren!

Asmadæus blev staaende. Men det blev de andre ogsaa. De, som havde hørt det, blev alle sammen staaende et Øjeblik og saa paa ham. Saa drev de langsomt ud.

Præsten stod henne ved Døren til sit Værelse. Han havde Haanden paa Laasen.

— Kom blot her ind! sagde han, da den sidste var gaaet, og aabnede Døren.

Asmadæus fulgte ham.

Det var en stor Stue, han kom ind i, fuld af Bøger langs Væggene. Midt paa Gulvet stod et Bord med mange spredte Papirer. Vinduerne var aabne ud til Haven, og tæt uden for dem stod et stort Kirsebærtræ, fuldt af sorte Bær og med trøskede Stivere under de nederste Grene.

Præsten gik hen til Vinduskarmen og tog en Spaankurv.

— Her er den! sagde han, — du maa gerne spise af dem, naar du blot ikke tager dem alle sammen!

Men Kurven satte han fra sig paa Bordet.

— Vent et Øjeblik, min Dreng!

Han trak en Stol frem fra Væggen og skubbede den hen bag Asmadæus.

— Dér kan du sætte dig! sagde han.

Selv blev han staaende.

— Er du bange for den?

Asmadæus satte sig yderst paa Stolen.

Præsten gik over Gulvet, hen til det aabne Vindu, og stod en Stund med Ryggen til ham og saa ud i Haven.

Saa vendte han sig, men blev staaende henne ved Vindvet.

— Sig mig engang, sagde han langsomt, — er det sandt, at du saa den svenske Pige den Aften, da hun gik sin Vej?

Asmadæus stirrede ned i Gulvet. Det var ham ikke muligt at svare.

Præsten ventede.

— Du maa forstaa, at der er ingen, der vil dig noget ondt i den Anledning, sagde han omsider, — jeg allermindst! — jeg vilde blot gerne vide det!

— Ja! hviskede Asmadæus.

— Det er altsaa virkelig sandt?

— Ja!

— Jeg skal sige dig, — jeg har jo selv været Barn engang, — og jeg ved jo nok, at man sommetider kan gaa hen og fortælle en Historie — saadan for at Ens Kammerater skal misunde En!

Præsten saa paa ham.

— Jeg laa og repeterede min Bibelhistorie! stammede Asmadæus og turde ikke se op.

Præsten lod, som han overhørte det.

— Du saa hende altsaa?

— Ja!

Præsten blev staaende, med Hænderne hvilende om Vinduskarmen bag sin Ryg.

— Og at du bagefter gravede Barnet op?

Stolen sved Asmadæus.

— Ja! hviskede han.

Præsten saa bestandig paa ham.

— Har du Tillid til mig, min Dreng? spurgte han stilfærdigt.

Asmadæus tav, men bøjede Hovedet.

— Sig mig, — hvorfor gjorde du det?

Asmadæus tav.

— Hvad tænkte du dig, det var, hun gemte?

Asmadæus saa hen over Gulvet.

— Jeg vidste det ikke! stammede han.

— Nej, men noget maa du jo have tænkt dig ved det, ellers havde du jo ladet det ligge!

— Det var vel ikke hendes egne Sager, tænkte jeg! fik Asmadæus møjsommeligt frem.

Præsten rystede ganske svagt paa Hovedet.

— Har du saa let ved at tænke dig, at et andet Menneske kunde gaa hen og stjæle?

Svaret var nær faret Asmadæus ud af Munden; han hørte Præstens Spørgsmaal som en Ros for hurtig Omtanke og var allerede begyndt at knejse. Da pustede Luften i Stuen hans opblussende Frejdighed ud og bragte ham paa bedre Tanker. Men Omslaget kom saa brat, at han blev rød og varm i Hovedet. Og ved denne Rødmen lod Asmadæus det blive og svarede ikke.

— Er du saa nysgerrig? spurgte Præsten og fik et Øjeblik et misfornøjet Drag om sin Mund.

Saa gik han over Gulvet og hen til Asmadæus og stod lige foran ham. Asmadæus stirrede paa Urkæden, der hang i Bugt over hans Vest.

— Se paa mig, min Dreng! bad Præsten.

Asmadæus løftede sine blaa Øjne.

— Det er altsaa virkelig sandt alt sammen?

— Ja!

— Du saa det?

— Ja!

Præsten stod, som sank disse korte Svar til Bunds i ham som Sten, der faldt i et spinkelt, vidt spilet Net og drog det sammen og nedefter.

Saa strøg han Asmadæus over Haaret.

— Det gør mig saa ondt, at du har set det, sagde han sagte, — du, som endnu er et Barn!

Han trykkede sin Haand fast mod Asmadæuses Isse, saa han tvang hans Hoved tilbage og hans Øjne mere aabent imod sine.

— Men har du set det i din Enfold, blev han dæmpet ved, saa tro blot paa, at Gud har gjort dig dette for at lære dig det dybeste af alt, Medlidenhed. Tro blot ikke, at Livet er saa stygt, fordi det rammer en enkelt saa haardt! . . . Ja, du ser paa mig!

Han tog pludselig sin Haand til sig og vendte Hovedet bort og tav en Tid.

— Bevar den Enfold, hvormed du har handlet!

sagde han omsider og saa hen over Asmadæus, hen paa Væggen, — Gud har villet det bedste med dig! Det vil du forstaa engang. Du skal blot huske, at ser du noget stygt, saa søg at finde det, som undskylder det, selv om det er et nok saa ringe Fnug!

Han blev staaende et Øjeblik. Saa gik han hen til Bordet, tog Kurven med Kirsebærrene og gav Asmadæus den og skød ham hen imod Døren.

— Ja, gaa saa kun, min Dreng!

Ude paa Vejen laa Kammeraterne paa Lur for at passe Asmadæus op.

Men han bed dem af og fik dem fra sig.

Da han vel var alene, standsede han midt i Solskinnet og trak Vejret dybt.

Var det ikke værre!

Han gik saa let i Træskoene og mærkede ikke til Middagsvarmen.

Da han var ud for Træskolarses Hus, sad Signe paa Grøftekanten og strikkede.

Han standsede og saa paa hende.

— Du kan ellers vente dig! sagde han.

Signe stirrede paa ham, saa underlig nysgerrigt, saadan som hun havde stirret paa ham om Aftenen ude i Skoven.

— Hvad er der? spurgte hun.

— Du har nok ikke sladret, vel?

— Om hvad?

— Det kan du spørge Præsten om! — han vil snakke med dig!

— Hvad har jeg sladret?

— Men du bliver ikke budt til at sidde i Sofaen, — saadan som han er gal paa dig!

Signe saa lidt usikker ud.

— Du har kanske siddet i Præstens Sofa, hvad!

— Det har jeg vel nok! — og faaet Kager til!

— Hvorfor?

— For at jeg ikke skulde være ked af, at du havde gaaet og snakket, kan du begribe!

Signe strikkede et Par Masker.

— Bild mig det ind! sagde hun lavmælt.

— Du kan jo se, her er Kirsebærrene! — men dem skulde jeg tage med til Jægermesterens.

Hun stirrede paa Kurven og fra Kurven paa ham.

— Hvordan er det, du ser paa mig, — staar der nogen bag ved mig? spurgte Asmadæus, men vendte sig ikke og tog ikke sine Øjne fra hendes.

Saadan stod han en Stund. Saa slog han paa een Gang Øjnene ned og bøjede Hovedet, stod lidt og pillede ved det store Rabarberblad, der dækkede Kurven, og kastede saa Signe en Haandfuld Bær over i Skødet.

Dermed gik han og vendte sig ikke før langt nede paa Vejen.

VIII

Asmadæus blev konfirmeret og kom, ved Jægermesterens Bistand, i Lære paa Købstadens største Malerværksted.

Han stillede derinde en Novemberaften, med et Sæt hvidt Arbejdstøj, et Par Skjorter og nogle Strømper i en Papirspakke under Armen. Regnen havde opblødt Papiret og Seglgarnet skaaret det igennem. Og Asmadæus selv var gennemblødt.

Vandet dryppede fra Kasketskyggen ned paa Gulvmaatten, da han stod og bankede paa Mesterens Dør.

Der kom ingen. Han stod i ti Minutter og bankede.

Saa gik en Dør længere henne i Gangen op, og der faldt en Smule Lys ud paa en lang, lyseblaa Væg.

— De er ude! sagde et gammelt Fruentimmerhoved, som stak ud gennem Sprækken.

— Jeg skulde være her!

— Er det den ny Dreng?

— Ja.

Hovedet forsvandt, og straks efter viste hele Fruentimmeret sig med en Køkkenlampe i Haanden. Hun løftede Lampen, saa Lyset faldt paa Asmadæus. Der stod de og saa paa hinanden.

— Du er ellers ikke af de mindste! sagde hun og mimrede med en Underlæbe, der hang udover og blev ved at mimre, som kunde den ikke finde tilbage til de ormædte Tænder.

— Ja kom saa, i Guds Navn!

Hun knirkede rundt og stavrede med den osende Lampe op ad en snæver, stejl Trappe.

Øverst oppe var der en Dør, som peb og klagede, da den blev forstyrret, og bag den en lang og stille Loftgang. Lampelyset skar som et gult Grin ind i det lumre Mørke og sneg sig hen over Sparrer og Spindelvæv, til det slog fladt ud over en lille lav Dør, som sad hvidmalet midt i en uhøvlet Brædevæg.

Den gamle bankede, og der lød et: Kom!

Hun fik Døren op, fyldte først selv Aabningen og gav saa Plads for Asmadæus.

Det første, han saa, var tre Senge. De to var nyredte og tomme. I den tredje laa der et rødhaaret Menneske og læste i en Bog. Ved Siden af Sengen stod der et Bord, og paa det brændte der en Lampe.

— Satan saa De tramper, Bine! sagde Mennesket og skubbede gnavent paa sig.

— Det er vel ikke Deres Bræder! mimrede Bine.

— Nej men Ørene er sgu mine! svarede det læsende Menneske.

Bine saa ikke paa ham.

— Ja, vi er jo ikke alle sammen kommet til Verden i Gaar! sagde hun med en Stemme, der knirkede som Gulvets gamle Bræder.

— Du skal vel have noget i Skrutten?

Det var Asmadæus, hun vendte sig til.

Asmadæus stod endnu og saa sig om.

— Du har maaske spist?

— Nej.

— Ja, saa skal du jo!

Og Bine traadte atter Gulvets Orgel og forsvandt.

Asmadæus saa paa Mennesket i Sengen, og Mennesket saa paa Asmadæus og havde lagt sin Bog paa Dynen og laa og glattede med begge Hænder sit røde Haar, saa det laa fældet og blankt til begge Sider for den hvide Skilning.

— Det er Fanden til Elefant! sagde han.

Asmadæus var helt benovet. Den rødhaaredes Stemme var af samme Slags som Jægermesterens og Præstens. Han sagde Ordene saa kønt. Var det saadanne fine Folk, han skulde være sammen med?

Regnen hamrede paa Tagstenene.

— Hvad for en Seng skal jeg ligge i? spurgte Asmadæus.

Han turde ikke indlade sig paa andet.

— Den, du staar ved.

Asmadæus stirrede paa den.

— Det er ellers farlig fint Sengetøj, I gi'er den med! sagde han.

Den rødhaarede snøftede Vejret til sig.

— Tja! pustede han gennem Næsen, — Smagssag!

— Hvem ligger i den der? spurgte Asmadæus.

— Andersen.

— Hvem er det? spurgte Asmadæus.

Han stod og blev saa livlig til Mode ved at være i saadant et lyst Kammer.

— Svenden, naturligvis!

— Hvor er han henne?

Den rødhaarede gabede.

— Hos Pigen.

Asmadæus skævede langt til Andersens Seng og tyggede besværligt paa Oplysningen. Han havde blot spurgt af Snakkelyst.

— Der ligger jo en Kat i den! sagde han.

— Ja, det er en, som holder den varm for ham.

Den rødhaarede kløede sine hvide Øjenbryn.

— Du har maaske været i Lære før?

Asmadæus overvejede Sagen et Øjeblik.

— Jeg har været Røgterdreng! tog han det Parti at tilstaa.

— Naa, sagde den rødhaarede, — nej, min Fa'r er Grosserer i Kjøbenhavn!

Asmadæus stirrede paa ham.

— Det er saadan en Grille af den gamle! sagde den rødhaarede, — og noget skal man jo ta' sig til. Om et Aar er den Historie forbi!

Dermed tog han Bogen og lagde sig til at læse.

Asmadæus blev staaende og fraasede stille videre paa sit friske Velvære.

Saa kom Bine trampende ude paa Loftgangen og afleverede en Bakke med Thevand og Fedtebrød og mimrede af igen uden et Ord.

— Er der ogsaa til dig? spurgte Asmadæus.

Den rødhaarede læste en Stund.

— Hva'? spurgte han saa med Øjnene i Bogen.

— Er der ogsaa til dig?

Den rødhaarede drejede sig og saa paa Bakken.

— Nej, jeg har, Gud ske Lov, overstaaet det! sagde han og kiggede paany i Bogen.

Asmadæus gav sig til at spise.

Men saa fik den rødhaarede atter langsomt Øjnene paa Bakken.

— Ja — Skidt! sagde han, — gi'r du en Bid?

Asmadæus nikkede.

— Tag bare væk!

Og det gjorde den rødhaarede. Han tog den ene af de to Rundtenommer.

— Det er da vel aldrig for Fornøjelsens Skyld,

du vil være Væggesmører? spurgte han tyggende og vittigt.

Asmadæus saa uforstaaende paa ham.

— For saa ta'r du sgu fejl!

— Jeg er lige glad! sagde Asmadæus omsider og saa roligt paa ham.

Den rødhaarede tyggede af og lagde sig til Rette med sin Bog.

— Ja, se nu ellers at komme i Seng, inden Andersen er der! raadede han, — han er ondskabsfuld.

Asmadæus satte sindigt Koppen fra sig.

— Er I ellers ikke flere? spurgte han.

— Nej, ikke paa denne Tid af Aaret.

Asmadæus var færdig og gav sig i Færd med at trække det vaade Tøj af.

Saa rejste den rødhaarede sig med eet paa Albuen og saa over paa Katten.

— Kis! sagde han.

Men Katten laa og snurrede og rørte sig ikke.

— Har du ellers nogle Penge at sætte i det engang? spurgte han.

— Nej! grinede Asmadæus.

— Ja, saa er det sgu det bare Skidt! sagde den rødhaarede og dalede tilbage i Dynerne, som sank han blideligt ned mellem lutter Sparekassebøger.

Den rødhaarede læste, Regnen hamrede der-

ude og klunkede i Tagrenden, Katten snurrede, og Lampen kogte henne paa Bordet.

Asmadæus kom i Seng.

Han laa saa blødt, som om han svævede, og tænkte ikke paa noget som helst andet. Han var helt og bart fornøjet med Behageligheden og laa og hørte paa den rødhaarede vende Bladene. Han nænnede ligefrem ikke at sove.

Saadan laa han i lang Tid og var omsider ved at falde hen. Da spøgede det ude paa Loftet, og lidt efter saa han i Halvsøvne et Ansigt med et sort Overskæg og to missende Øjne bøjet over hans Seng. Der gik en Stund, før han fik besindet sig paa, hvor han var. Saa laa han lysvaagen og stirrede op i Ansigtet.

— Hvad hedder du? spurgte han, som stod der.

— Asmadæus!

— Asma — hvad for noget?

— Asmadæus!

— Hvad har du givet for det Navn?

— Det er en Røgterdreng! snøvlede den rødhaarede ovre i Sengen og gav sig til at dunke Dynen ind om sig, som om han stoppede til for sig og sit.

Men saa gik han, som stod der, over til den rødhaarede og kørte Haanden rundt paa hans Isse, saa alting kom i Ulave.

— Skal du ligge dèr med den Spøgelseallé

midt om Natten! sagde han og gav sig til at trække Tøjet af.

Den rødhaarede knurrede.

Saa blev Lampen slukket.

Asmadæus hørte Katten snurre blidere og blidere, som om en kælede for den.

Saa var der ikke andet tilbage end Regnen ude paa Taget.

Og saa tog Velværet Asmadæus saa dybt, at han sov.

IX

Asmadæus stod inde paa Værkstedet og strøg en Havebænk, og henne ved en Side stod fire andre Havebænke og ventede paa ham. Saadan var det gaaet i lang Tid. Lutter Havebænke.

Den rødhaarede var i Færd med at sætte Guld paa en Gyngestol, og Andersen havde fat paa en lang Bornholmerkasse, som skulde hvidlakeres paa det fineste. Ingen af dem havde Hast. Asmadæus mindst. Hver Gang han rettede Ryggen, stod han en Stund og saa ud i Gaarden. Den laa hvid af Sne bag de halvt opfrosne Ruder, og bag ved den andre Ruder med bleg, blomstrende Is. Hver Gang, han saa derud, var det med et lille forkrøblet Haab om, at der skulde være noget at se. Og hver Gang var der ingenting. Saa tog han trevent fat og fandt for tyvende Gang, at dette var en underlig Maade at være levende paa. Saa var Kostalden meget bedre; der gumlede de dog og lod det fordøjede gaa fra sig og aad paany. Og naar man ikke skulde se og høre og glæde sig, hvad skulde man saa?

De Par Skilling, man fik for det, og som de gamle laa og pugede med derhjemme, var bare noget raaddent Skidt; man kunde ikke engang købe en Kat til at rende frem og tilbage ude i Gaarden for dem. Og saa var der det, at jo mere Asmadæus i den sidste Tid tænkte over Sagerne og kedede sig, jo rimeligere fandt han det, at Livet burde være gratis, og ingenting tynge paa den, der gik om og var rede til at fornøje sig over det.

Der var nu den rødhaarede. Ham kunde Asmadæus godt lide. Han fortalte saa pænt, naar de var ene. Asmadæus kunde hans Hjem udenad, vidste hvad der stod i Dagligstuen, med Betræk og det hele, hvor meget Porcellæn de havde i Buffeten, og hvad hans Faders nye Vinterbukser havde kostet. Det var udmærket at kende til. Men den rødhaarede var alligevel et Slagværk. Han passede alle de Klokkeslet, han var blevet stillet ind paa. Hans Arbejdslyst faldt nøjagtig i Slag Klokken seks om Morgenen, stod mellem tolv og to om Middagen og dikkede videre til Fyraften. Men var der noget, Asmadæus aldrig tænkte paa, saa var det, hvad Klokken var. Allermindst var han bange i den Retning. Siden den Dag inde hos Præsten, var han ikke bange for ret meget. Han havde jo ogsaa andre Erfaringer. Det skulde i det hele taget være noget underligt noget, som man ikke skulde kunne

klare. Men over for saadan en Række Dødbidere som alle Købstaden Havebænke slap hans Humør op.

Han sad i et Hul, syntes han, og vidste hverken ud eller ind og holdt kummerligt Livet ved lige ved at gnave paa en urokkelig Tillid til store Ting ude under aaben Himmel.

Andersen sang i vilden Sky. Han sang saa storartet. Og naar han sang, tog hans Pensel saadan kælne, lange Drag.

— Gud hjælpe mig! sagde han pludselig og brød af med sin Sang og saa i overmægtig Fornøjelse hen paa den rødhaarede, — jeg tror ogsaa din Aande er rødhaaret!

Den rødhaarede forgyldte.

— Det har den vel nok Raad til! sagde han tørt.

Der var Andersen bidt af.

— En Mark Pundet, hvad! sagde han og blev ved at stirre paa ham, — men hvad Fanden er det, din Amme har gjort ved dig?

Den rødhaarede bevarede en overlegen Tavshed.

— Du ser jo ud, som om hun havde brugt dit Hoved til at rive Farve paa!

— Jeg har ingen Amme haft! svarede den rødhaarede og indtog en elegant Stilling, som om han stod og beundrede det Guldblad, han lige havde faaet færdigt.

— Hvem er da den Skurk, der har holdt

Livet i dig? spurgte Andersen, men ventede ikke paa Svar og stak op i de høje Toner.

Asmadæus havde staaet og set paa dem og hørt. Han ønskede bare, at man kunde faa Andersen til at blive ved. Men det var der ingen Udsigt til. Andersens Stemme smeltede ganske ud i lange, trillende Bølger.

Men saa gav den rødhaarede sig til at prale med Menneskekundskab.

— Hvad er det, De er saa fornøjet over, Andersen? spurgte han.

Andersen sang.

— Hvad, Andersen?

Andersen gjorde langsomt omkring og satte de missende Øjne paa ham og begge Hænder — Penselen stak i den ene — i Siden.

— Hvad er det, der interesserer dig saa morderligt? spurgte han og holdt Hovedet paa skraa og virrede i smaa Stød med det.

Den rødhaarede skævede til ham.

— De har maaske arvet?

Andersen skridtede over til ham og stak ham Penselen op under Næsen.

— Saa du lugter Penge, Lamseben! — hvad?

Asmadæus stod og saa til med glade Øjne.

— Nu gaar det løs! tænkte han, — Gud ske Lov!

Den rødhaarede trak Ansigtet til sig.

Men Andersen lod Penselen følge og sit An-

sigt hænge over den rødhaaredes som en kraftig ladet Dommedag.

Saa gav han sig til at vifte Penselen frem og tilbage som en Blomsterkost.

— Du skal nok faa dine Toører igen, lille Karlemand! sagde han kærligt og opmuntrende og klappede den rødhaarede ganske let paa Kinden.

Og saa drev han tilbage til Bornholmeren.

— Gener Dem bare ikke! mumlede den rødhaarede.

Og derved blev det, — akkurat som sædvanlig.

Asmadæus kedede sig, og Bornholmer, Gyngestol og Havebænke fik, hvad der tilkom dem. Alt som Dagen led, blev Gaarden derude mere ensom og graa i sin Sne, Isen blomstrede højere op ad Ruderne, og til sidst sivede Mørket frem i alle Værkstedets Kroge og tog det alt sammen ind i sin dybe Død.

Den Aften krøb Asmadæus tidlig i sin Seng og rullede sig sammen under Dynen. Men han sov ikke. Han laa og tænkte paa de Marker og Veje, som han ikke saa, — om Brakjorden stak igennem endnu i brune Pletter, og om Rugen kunde naa at knibe en grøn Tunge over Sneen, om der laa Driver, om de havde kastet, og om Kragerne gik paa Gadekæret og hakkede i gamle Træskoviske, — bare paa det, om Himlen havde været tyk og blaa til Sne i Eftermiddag. Han

blev saa lind om Hjærtet, at han maatte stikke Knoen mellem Tænderne og bide i den. Der laa han da og bed saa længe, til han fik alle sine Tanker bidt sammen til en eneste, — han vilde ud til det, gaa sin Vej endnu i denne Nat, stikke ud omkring og se paa Sagerne og trække Vejret.

Saa faldt han hen, men vaagnede iblandt og laa og stirrede ud i Mørket og lyttede og faldt hen igen.

Saadan laa han engang, da en Vogn kom rumlende gennem Gaden. Han kunde høre dens Ruder rasle.

Han kendte den.

Det var Hotelvognen, som kørte til det tidlige Morgentog.

Det var bælgmørkt, og han hørte Andersen og den rødhaarede sove.

Asmadæus krøb ud af Sengen og famlede sig hen til Sømmet, hvor hans Konfirmationstøj hang, og fik Tøjet ned og begyndte at krybe i det. Men da han vel var færdig og bøjede sig ned for at trække Skoene frem under Sengen, lød der et Bump paa Gulvet henne i Retning af Andersen.

Det var Katten, som var vaagnet.

Og i det samme knagede Andersen rundt i Sengen og snakkede gnavent i Halvsøvne.

— Hvad er det for et Spektakel?

Men Asmadæus havde sit Omløb i Orden.

— Det er mig! drævede han.

— Hvad rumsterer du efter?

— Jeg har Mavepine!

— Skrub dig da!

Asmadæus fik Skoene i Haanden og Døren op og kom ud paa Loftgangen. Det gamle Træværk sukkede saa langmodigt under hans Hosesokker. Men han tog lange Skridt og kom godt og vel ned i Gangen. Saa var der kun at slippe over Gaarden og gennem Hjørneporten ud i Smøgen bag Husene. Den Port stod altid og gabede halvt og kunde ikke lukkes. Asmadæus klemte sig igennem Sprækken og efter ham Andersens Kat.

— Naa, du kender ogsaa Vejen, din Rad! tænkte Asmadæus venlig.

Det var mørkt, men blæste svagt. Nu og da kom et Vindstød gennem Mørket, og en Røghætte peb ensomt en halv Omgang frem og peb atter ensomt den samme halve Omgang tilbage. De lave Huse stod som faste Mørkemasser paa Bunden af den sorte Luft, og hist og her, hvor Folk boede, som skulde op og arbejde, glødede et Vindu.

Asmadæus gik ned gennem Smøgen og kom ud paa Byens Torv. Der stod et Par spredte Lygter og blafrede og raslede i Blæsten og lod deres Lyskreds danse ud og ind over den ned-

trampede, snavsede Sne og fejede Mørket bort fra nogle tomme Stentrapper og store, flade Butiksskodder. Hvert Vindstød foer i et langt Sus hen over det hele Torv og flyttede nogle forkomne Halmstraa om imellem hinanden.

Ovre bag Husene paa den anden Side Torvet løftede Kirken sit sorte Tag og sit sorte Spir højt og stort op i Mørket.

Der var længe ingen anden Lyd end Lygteglassenes Raslen. Saa skingrede med eet Togets Fløjten ind over Byen, og Stationsklokkens Kimen lød op gennem de tomme Gader.

Klokken var seks, vidste Asmadæus.

Han drev ad Jærnbanen til. Der var en Stund, til det blev lyst. Og Jærnbanen var foreløbig det eneste Sted, hvor Dagen var begyndt.

Toget kørte, som han kom. Han hørte det stønne afsted. Dets hvide Damp drev ind over den lange, lave Stationsbygning og slog, skinnende i Lygteskæret, ned over Pladsen foran den.

Hotelvognen holdt der. Karlen stod paa Stentrappen og snakkede med en af Portørerne. Ellers var der ikke et Menneske. Saa blev der raabt inde i Kontoret. Portøren gik, og Hotelkarlen kom op paa sin Buk, og den tomme Vogn rullede af med sine raslende Ruder.

Asmadæus saa med Velbehag paa det alt sammen.

Han drev hen ved Enden af Bygningen og kiggede over Stakittet ind paa Skinnerne. De laa og blinkede i Perronlygternes Skær og blev borte ude i Mørket, og ovre paa et af de bageste Spor holdt et Godstog og rangerede. Inde mellem to af Vognene stod en Mand krum og snurrede Koblingen los; saa sprang han ud og gav et Stød i en Fløjte, Lokmotivet svarede og trillede langsomt af med det halve Tog, til en anden Mand i en lang Kappe gav sig til at fløjte og svinge med en Lygte; saa kom Vognene rullende alene tilbage ovre paa et andet Spor og standsede et Steds ude i Mørket, og Lokmotivet kom ensomt og baglæns og gled blødt sammen med den Stump Tog, der var tilbage. Manden i Kappen kom gaaende med nogle hvide Papirer i Haanden. Der blev slaaet paa Klokken. Manden stødte i sin Fløjte, sprang op i en Pakvogn, og Toget gik saa smaat i Gang, mens Lygteskæret gled hen over Lokmotivet og alle Vognenes Sider.

Asmadæus saa det saa nøjagtigt alt sammen.

— Man skulde være noget ved saadant et Tog! tænkte han, — saa kom man da omkring!

Derved gav han sig til at tænke paa, hvordan Folk i det hele taget bar sig ad med at komme til det, der var noget ved. Man skulde sprunget op i den Pakvogn! Naar saa Toget var i Gang, og de ikke kunde smide En ud, var der maaske

saa meget at bestille i Vognen, at det ligefrem var godt, at man var der og kunde give en Haandsrækning, saadan at det gik op for dem, naar Toget skulde fra næste Station, at man var helt uundværlig.

Men saasom Toget var kørt, var det ingen Nytte til at tænke videre over den Sag.

Asmadæus saa op i Luften og kiggede efter Dagen. Signalstangens røde Lygteøjne sad ligesom i lidt lindere Luft, og han hørte en Spurv kradse oppe i Tagrenden ved Gavlenden. Banegaarden stod og svømmede i sit eget Lys midt i Morgenens graanende Halvmørke.

Der var ikke mere Liv at slaa af den end af en af de forbandede Havebænke.

Saa drev Asmadæus ud ad Vejen.

Han var ikke kommet ret langt, saa dukkede der en Vogn op. Hestene var helt laadne af graa Rim. Fjælene var sat med højt Tremmeværk; oppe paa Agebrættet, der spændte over Tremmelægternes øverste Rand, sad en graa Kavaj, og Vognen selv var stuvet fuld med Fedesvin.

Asmadæus saa efter den. Saa gjorde han omkring og fulgte.

Vognen holdt uden for Stationens Kvægfold, og Bagsmækken var allerede slaaet ned. Kusken — det maatte være en Forvalter fra en af de store Gaarde, saa Asmadæus paa hans pyntelige Overskæg, — stod og sled i en vrælende Gris

sammen med Portøren. Laagen til Kvægfolden stod aaben.

Portøren havde Grisen i Ørene, og Forvalterens Haand lettede den i Halen. Saa fik de den fri af Vognbunden. Men Ørene slap Portøren ud af Haanden, og Grisen slog et Par Slag med Bagkroppen, saa Halen smuttede fra Forvalteren, og satte i Galop ud ad Vejen.

— Stop lidt! foer det Asmadæus af Munden.

Han skød Skoene af og satte paa Strømpefødder efter Grisen ud ad den glatte Vej.

Det var en smal Sag at komme den Gris paa Siden. Med et Spark laa den nede i Grøftesneen og Asmadæus oven paa den.

— Bare den nu ikke har brækket et Par Ben! tænkte han.

Men det havde den ikke. Den travede saa net og vrælede saa sundt, da han kom trækkende med den ved Ørene.

Forvalteren og Portøren stod og grinede.

— Ja, værs'artig! sagde Asmadæus og stod paa sine Hosesokker og saa paa dem.

— Hvor Fan'en kom du fra? sagde Forvalteren.

— Det var lige, hvad den trængte til! sagde Portøren.

Men Asmadæus hev op i Bukselinningen og klemte sine Øjne paa Forvalteren. Han stod i passelig Afstand fra dem og havde Grisen i Ørene.

— Det er vel nok sine ti Øre værd! sagde han.

Forvalteren foer til og vilde snappe Grisen.

— Saa la'er vi den løbe! sagde Asmadæus og gav den et Fos, saa den spjættede ud til Siden. Men han slap ikke Ørene.

Forvalteren kom nærmere.

— Tag den med Ro! mæglede han.

Asmadæus saa ham tappert an.

— Det er vel ikke noget at prutte om!

— Kom med Grisen!

— Ja, kom med Løbeturen!

— Du kyste den jo!

— Gjorde jeg? — ja, nu skal jeg!

Saa hev Forvalteren arrigt op i Kavajen og stod og vendte og drejede en stor Pung, men slap den langt om længe tilbage i Bukserne igen og foer med to Fingre ned i Vestelommen.

— Der!

Asmadæus fik en Sølvskilling og trak tavs sine Sko paa. Nu havde den Historie tabt sin Interesse.

Han drev op i Byen og standsede et Øjeblik under en Lygte for at se paa Mønten.

Det var en hel Femogtyveøre.

Asmadæus vendte den for at nyde Synet af den, hele Tingesten rundt.

Hvad var det, der stod paa Bagsiden? Sikke noget Krimskrams! Og saa var den slebet glat!

— Den er falsk!

Han havde nær sagt det, men bed i Tide Tænderne sammen, knyttede Haanden om Tingesten og stirrede truende tilbage mod Banegaarden.

Saa blev Lygten slukket over hans Hoved, og en Mand drev forbi ham. Det var noget nær lyst.

Asmadæus lagde sammen og trak fra i en Fart, gik ind i en aaben Bagerbutik, fik fem Stykker Wienerbrød og skød Mønten fladt hen over Disken med Kongens ærlige Billede op ad. Jomfruens Haand lukkede sig over den, og den strøg i Skuffen.

Og Asmadæus kom i jævn Hast ud af Butikken og ud af Byen og gik og stillede den Sult, han ikke havde følt, før han stod med Sølvet i Haanden.

Dèr laa Landet.

Asmadæus saa paa det, mæt af Sukkerbrød. Alle gode Følelser var oppe i ham, og han syntes, at det laa og saa saa trofast ud. Det overraskede ham ikke. Det bredte sig for ham som en gammel Glæde.

Sne laa der alle vide Vegne, mat, hvid Sne i den matte, graa Morgen. Kun langt ude i Sydost drømte Himlen rosenrødt, og en forkommen Skov, der stod derude, fik alle sine Kviste talte af det morgenduelige Gry.

Men hele det øvrige Land laa saa betænksom tavst. Der var ingenting, der groede, og ingenting, der røg, blot et eneste stort, stille Drag af kølig Ensomhed, et Pust i den graa Luft af bundfrossen Vederhæftighed og alvidende Tien stille.

Det knejste saa stolt inde i Asmadæus, at dette alene var hans, at det var hans alene, — og sank saa bedrøveligt, fordi det var saa stort og forment ham at gribe det.

Han travede ud ad Vejen og slog i Hjærnen den ene Bro efter den anden mellem det, han var sat til, og det, han helst gad tage sig af, og som han ikke havde Form for, og blæste Bro efter Bro i Stykker for at skabe nye, og endte idelig med at falde i Staver, saa over en Krage, der pillede sig i en Piletop, saa Rimen dryssede, — og saa over Solen, der ude fra Horisonten lagde Guldlæg paa de blaasorte Skyer og fik al Sneen til at tindre og steg og blev borte og tog det alt sammen til sig igen.

Med eet blev alting borte, Solen, Skoven derude, Markerne. Der kom en tung Taage rullende hen over Sneen. Han saa kun Vejens Slædespor foran sine Fødder, Pilene blev graa og vage som Aander og hans Tøj besat med smaa lyse Rimhaar.

Men Asmadæus fik hurtig Bugt med Taagen, saa den maatte tjene den Lyksalighed, han ikke vilde slippe. Nu var det altsammen meget større,

nu han ingenting kunde se; nu var hvert Skridt overraskende og det hele ganske grænseløst.

Til han stod i den kolde Forstue, hjemme, i den Rønne, hvor hans Forældre boede. Dèr snørede det hele sig sammen og blev til en ubestemmelig Smule ingenting; det var, ligesom om han havde det i Haanden. Nu var han pisket til at manøvrere med det.

Derfor traadte han ind i Stuen, sindigt og med sejg Anstand.

Der var varmt og lunt og duftede af Kaffe; begge Forældrene sad ved Bordet, hver med sin Spølkum foran sig.

De saa begge paa ham, Faderen maabende og forbavset, Moderen paa sin underlige Vis, nærmest som saa hun ingenting, men stirrede efter en Lyd.

Saa fik Cornelius samlet sig.

— Hvor kommer du fra?

— Det kan I vel nok begribe! svarede Asmadæus tørt.

— Hvordan kan det være?

— Mester holder Fødselsdag!

Cornelius kørte Haanden rundt i alt sit Hoveds sorte Haar.

— Fødselsdag, — ja hvad saa det?

Han stirrede saa frittende, at det saa ud, som bredte hans sorte Blik sig op under Pandens gule Hud og stirrede ogsaa bag den.

— Du kan jo se, at vi har faaet en Fridag! sagde Asmadæus utaalmodigt og satte sig. — Kan man faa en Sjat med? spurgte han trevent.

Mathilde rejste sig langsomt, men tog ikke sine Øjne fra ham, før hun skred ud af Stuen, saa langsomt som hun var kommen op.

Cornelius foldede sig sammen over sin Spølkum.

— Ja — det har *I* Raad til! sagde han med et Suk og lod Kaffen skvulpe rundt i Koppen.

— Ja, paa denne Aarsens Tid! skyndte Asmadæus sig at forklare.

Cornelius skvulpede lidt endnu. Saa tog han en Slurk.

— Ja, — vi andre maa jo regne den noget nøjere ud! skumlede han.

Asmadæus var ikke helt sikker paa, hvordan Sagen stod. Han vilde helst tale om noget andet, men turde ikke lige paa een Gang springe for langt bort.

— Men det er dog altid Kaffe, dette her, og ikke mere varmt Øl paa Morgenstunden! sagde han opmuntrende og prøvede paa at liste Krigen over i Fjendens Land.

Han lurede paa Faderen.

Cornelius foer sig paany rundt i det sorte og huggede Haanden fast om Pandelokken.

— Ja, — Gud hjælpe os! sagde han og vendte det hvide ud af Øjnene, som krængede han en tom Pung.

Saa skævede han hen til Døren og slog pludselig sit Blik op paa Asmadæus, fuldt, som var det et Par sorte Vinger, han foldede ud.

— Siden vi er ved det, sagde han, — har han ikke ogsaa givet Jer noget?

Nu sad Asmadæus solidt.

Han saa ud, som han ikke rigtig forstod.

— Givet? — hvorfor skulde han vel give os noget?

Cornelius saa langt og mistroisk paa ham.

— Aa, sagde han, — det, hører man da, sker!

Men Asmadæus havde Frelsens Vej aaben.

— Nej, han har ingenting givet! sagde han, — men — du har jo min Løn, Fa'r! — tag du bare af den!

Han sad rød i Hovedet af Glæde. Dèr købte han sig ren og uskyldig.

Cornelius klemte begge Hænder fast om Spølkummen.

— Tror du din Fa'r i Stand til det? spurgte han grødet.

Asmadæus troede ingenting. Han købslog blot.

— Det kan du jo magelig!

Cornelius stak Kaffen ud.

I det samme kom Mathilde.

Saa rejste Cornelius sig.

— Ja, jeg maa ellers hen og se paa Valentins Kværn! sagde han og gik.

Mathilde skød en Spølkum Kaffe hen til Asmadæus og gav sig til at pusle med et og andet.

— Den varmer! sagde Asmadæus, da han havde drukket.

Moderen svarede ikke.

— Ja — jeg tror, jeg gaar lidt ud omkring og siger god Dag! sagde han og stablede sig op og tog sin Hue.

Men Moderen var ligesom tilfældigt kommen hen ved Døren.

— Du er vel ikke jaget bort? spurgte hun og vejede hvert Ord saa omhyggeligt af, at de faldt med al den Vægt, de kunde bære.

— Jeg?

Asmadæus blev usikker. Det var altid med den Moder, som fik man en Kniv for Struben. Men han mandede sig op.

— Nhæ! — ikke længer end til i Aften! svarede han brøsig og gik. Det voldte ham alligevel stor Anstrengelse, før det lykkedes ham at kro sig over, at nu var hun lige klog.

Men ude i Landsbyen fandt Asmadæus ingenting af det, han søgte. Kammeraterne tjente paa fremmede Gaarde eller stod i Lære som han selv, og Signe var paa en Systue oppe i Købstaden. De Unger, der kogte Ærter paa Glidebanerne paa Gadekæret, gad kan ikke have mere med at gøre, da han havde taget sig en eneste Tur og spændt et Par af dem over Ende.

Han gik hjem og sov.

Og da Eftermiddagen kom, var han paa Vej tilbage til Købstaden.

Vinden var sprungen østlig og bed, og det begyndte at sne. Og Sne og Blæst blev til een hvid Hvirvlen.

Det var mørkt, da han smuttede ind ad Portsprækken.

Men inde i Gangen stod Døren til Køkkenet aaben. Bine strøg. Hun hørte ham, da han tog i Lofttrappen, og kom med Lampen.

— Jøsses! er det dig, Dreng!

Asmadæus blev staaende, som forstod han ikke det vidunderlige ved det.

Saa hørte han inde fra Stuen en Lyd, som om en Avis blev kastet, og Mester kom farende gennem Køkkenet.

— Er det dig?

Asmadæus saa ud, som enhver Synder ser ud, der har løbet sig træt og opgivet Evret. Han hang med Hovedet!

— Hvor Satan har du været?

Men Asmadæus havde forlængst opbrugt sine Kræfter for den Dag. Han gad ikke mere og svarede ikke.

— Er du fra Forstanden af? — Op med Hovedet!

Asmadæus løftede Hovedet og saa paa Væggen.

— Er du i Lære, eller er du ikke i Lære?

Han jager dig vel aldrig væk? tænkte Asmadæus; han længtes saa inderligt efter Sengen deroppe.

Saa røg han for en Lussing over mod Væggen og for en anden tilbage mod Gelænderet.

— Jeg skal lære din Bønhas! — op med dig! naa!

Og Mester blev staaende og stirrede ham i Ryggen, til han var oppe ad Trappen og inde paa Loftgangen.

X

Det var en Sommeraften. Der havde været Marked i Byen — og var endnu, for saa vidt Karrusellen snurrede i oplyst Pragt midt paa Torvet, og sorte Menneskeklynger drev sammen foran Telte med osende Lamper og perlestukne Forhæng.

Professor Scabri stod foran sit, lang og ranglet som et Postetræ i sort Diplomat, og svingede sin høje, graa Hat paa vidunderlig storladen Vis.

Asmadæus og Signe var mellem de forreste i Klyngen. Asmadæus straalede over hele Ansigtet.

— Mine Damer og Herrer! skreg Professor Scabri og stirrede saa langt op i Luften, som var det alle Nattens Ugler og Flaggermus, han talte til, — træd kuns indenfor og se Professor Scabri med Tjenerskab, som optræder i Trylleri og Magi paa Trylleriens og Magiens Omraade! Her ser de Matrosens Flugt fra Fængslets Rist, Damen med Gummiarmen og Paptuden, Stine

Viskelæ'r, Marie Blomsterbuket og Akrobatselskabet fra Cirkus du Nord, hvoriblandt den lille Mr. Jean vil optræde paa slap Line og staa paa Hovedet i en Trepægleflaske! I denne Forestilling vil jeg løbe en Kat svedt i Regnvejr og malke to Høns i Tørrevejr. Aa, gaa væk, min Dreng! der kommer et bedre Selskab, som er mere paa det end dig, som skal have Plads i Kongelogen! Hold Dem endelig ikke tilbage! Herinde ser De min Svigermoder, som er Droskehest i Hamborg, og min salig Kone, som er Graaspurv i Chikago, tillige med Rebet, jeg lader mig binde med, som jeg har købt paa Afbedrag paa Vorbasse Marked! Mine Damer og Herrer! træd indenfor! nu begynder vi paa en frisk!

Professor Scabri lod Hatten svuppe ned over sin nøgne Isse og vendte et Øjeblik med overlegen Ligegyldighed Ryggen til den hele Klump.

Saa snurrede han sig atter rundt.

— Væ'sartig! brølede han, — Fanden sidder derinde! Han er mørkeræd og tør ikke komme ud! Værsartig! ti Øre! ti Øre! — saa drejer jeg en Forkert paa hans Hale!

— Bagflikker du for ham, Pedersen? raabte en svedig Røst inde i Klyngen.

Professor Scabri lagde Haanden bag Øret, som om han var spændt paa at høre mere.

Saa slog han kongeligt ud med Armen.

— Den Herre gaar gratis! skreg han, — jeg

betaler for ham! siger Fanden. Væ'sartig! — kom selv og hør!

Der løsnede sig, spredt, nogle Skikkelser fra Klyngen og drev frem mod Teltet.

Asmadæus gav Signe et Puf med Albuen.

— Lad os gaa derind!

Men Signe trak paa det.

— Hvad skal vi sidde stille dèr for?

— Kunde du ikke lide at se alt det?

— Det er jo bare Løgn!

— Jamen han er jo da farlig grinagtig!

— Pø! svarede Signe og slog med Nakken, — saadan en halvgammel en! — Hvor mange Penge har du?

— Jeg har bare tyve Øre! sagde Asmadæus sindigt.

— Ikke mere?

Asmadæus stirrede paa Teltet.

— Det kan da ikke blive mere, svarede han tvært, naar Forklædet var en Krone og Spejlet halvtreds og Kagerne tredive!

— Hvorfor laante du ikke mere?

— Han vilde jo ikke.

— Og saa siger du, hans Fa'r er Grosserer!

— Det er han vel nok!

— Saadan en Lus!

Signe vendte sig og saa omkring paa Folk.

— Saa kan du gi' mig en Karruseltur! sagde hun, — dèr kan man da se paa Folk!

Hun var allerede paa Vej. Asmadæus skubbede sig langsomt efter hende.

Men da de stod ved Karrusellen og var ved at krybe op, vendte hun sig imod ham.

— Bryder du dig om det? spurgte hun.

— Næ! sagde han.

— Saa kan du jo la' mig faa to Ture!

Dermed var hun oppe.

Asmadæus blev staaende tilbage og saa paa hende.

Det kunde han jo godt. Det var der ikke noget i Vejen for.

Karrusellen gik i Gang. Signe sad i en Baad, som vippede sagteligt op og ned.

Han blev staaende og saa paa hele den straalende Sejlen rundt. Lamperne gyngede og Perlesnipperne viftede. Hver Gang Signe kom forbi, saa han paa hende. Hun sad og holdt sig fast, men hendes Øjne flakkede forbi ham og ud over alle de andre, som stod der.

Da Turen var forbi, og han drev hen mod den Baad, hvori hun sad, løb han paa den rødhaarede.

Han var fint klædt paa og lignede en Herre. Dertil havde han drukket en Kende og gik og missede med Øjnene ligesom Andersen og vejrede med Næseboerne.

— Hov! god Aften! snøvlede han og smed Fingrene op til Hatteskyggen.

Asmadæus smilede og gjorde hans Hilsen efter; men han havde Øjnene paa Signe.

— Død og Pine! ja, det har du sgu Ret i! snøvlede pludselig den rødhaarede, — sikken en Satans Tøs, der sidder der!

Og saa entrede han op i Baaden, tabte sin Stok ned i Bunden, fik den op, hilste med sin fine Hat paa Signe og satte sig over for hende.

Karrusellen gik i Gang paany. Asmadæus stod og stirrede paa dem, hver Gang de kom forbi. Den rødhaarede saa paa Signe; men Signe holdt sig bare fast.

Da Karrusellen standsede, var Asmadæus henne ved Baaden. Nu sad den rødhaarede med sin Arm om Signes Liv.

Han nikkede høfligt til Asmadæus.

— Frøkenen be'r om en Tur endnu! sagde han.

Asmadæus tog Signe om Armen.

— Gaa væk! kommanderede hun.

Han slap, men han gik ikke straks. Han skjulte begge sine Hænder i Bukselommerne og blev staaende og saa paa hende.

Saa førte Signe en Finger til Læberne og kastede et Kys ned til ham, men saa i det samme paa den rødhaarede, som vilde hun forvisse sig om, at han havde set, hvor erfaren en Dame hun var.

Asmadæus blev ganske tyk indvendig i Hovedet og dum som en Stud. Han vendte sig bort og gik.

Han saa alting saa grangiveligt omkring sig, Mandfolkeben, som travede, og Kvindeskørter, som stod stille, Maanen højt oppe over Gaden, og stille Huse; her Brosten i Skygge og Lampelys bag Ruder, dèr mælkehvide Fliser og blege Vinduer. Efterhaanden blev Gaden tom, fyldt alene af Maanen og den stille Nat. Han saa op; alle Tage skinnede af Dug. Han saa ned; dèr gled hans Skygge over Stenene foran ham.

Han gik og gik, til han var fri af alle Huse og inde i Byens Park.

Han valgte ikke, men gik paa maa og faa. Dèr stod Maaneskinnet under alle Blade som en hvid Aande. De høje Træer bar deres Løv i saa stor en Fred, Græsset skimrede i en eneste dyb Hengivelse, og Skyggerne laa der, som var de Nattens hvilende Børn, dem intet under Himlen nænnede at forstyrre.

Asmadæus gik langsommere og langsommere.

Hvad var han egentlig rendt for?

For den rødhaarede?

Asmadæus stemte sine Skuldre tilbage, saa han blev bredere over Brystet.

For Signe?

Det hvislede i Stød mellem Læberne paa ham, — han lo spidst.

Eller fordi han ikke havde haft Penge til at køre med for?

— Den Hundetamp! sagde det forløsende inde i hans lukkede Mund, og dermed var Skylden samlet paa een Haand og hans Sind kommet til Klarhed, hvad den foreløbige Fremtid og det, den ellers maatte bringe, angik.

— Asmadæus!

Der var nogen, som kaldte paa ham.

Han vendte sig.

Paa en Bænk ved Stien sad midt i Maaneskinnet et skævskuldret, forvokset Pigebarn. Det var Kamilla, Bines Datter, saa han.

— Var det dig, der kaldte? spurgte han.

— Ja det var.

— Hvad sidder du her for?

— Ja, hvad monstro du bestiller her?

Asmadæus saa paa hende.

— Hvad kalder du saa for?

Hun lagde sin Haand fladt paa Bænken.

— Kan du ikke sætte dig lidt?

Asmadæus stod et Øjeblik og overvejede, men saa satte han sig.

Hun pillede med Fingrene ved Snipperne af et stort Skuldertørklæde og vippede dem op og ned.

— Det er svært, saa du er fin! sagde Asmadæus, — har du faaet dig det i Dag?

Kamilla spidsede frydefuldt sin Mund og nikkede tavs.

— Hvem har givet dig det?

Den lukkede Mund fik et endnu frydefuldere Smil bredt omkring sig, og Kamilla skød tavs en Fod frem under Kjolen, en Fod i en Sko, der var saa ny og blank, at den spejlede Maaneskinnet.

— Har du ogsaa faaet den?

Kamilla saa op paa Maanen som paa en tavs Fortrolig og saa lykkelig ud. Hendes Ansigt var helt hvidt og skært i Maanelyset, og hendes mørke Øjne dybe af Lyksalighed.

Men Asmadæus saa sig ond paa al den Stads og Lyksalighed. Han tænkte paa Signe og det Forklæde, han havde givet hende, og paa det, han havde for det.

— Det maa da være en slem Torsk, der har spenderet det paa dig! sagde han og skævede til hendes Skulder.

Men Kamilla vippede med Foden og saa paa Maanen og mærkede til ingen Ondskab.

— Hvorfor det?

— Aa, sagde Asmadæus og tog sig i det, — siden du er rendt fra ham!

Kamilla lo pludselig.

— Er her da ikke yndigt at sidde?

Asmadæus saa sig pligtskyldigt om, — og der gled et stort Smil over hans Ansigt. Han

stirrede hen paa en Busk. Der var en Nattergal, som begyndte at slaa.

— Hys! — ti stille lidt! hviskede han og holdt Haanden hen imod Kamilla, som var hun et larmende og vildt Væsen.

Saa begyndte han at klukke, dæmpet og prøvende, tog forsigtigt alle Fuglens Toner, blev ved en Tid og brød saa pludselig af. Han kunde, — men der var ikke noget ved hende, som sad og hørte det.

Han vilde lige til at rejse sig og gaa.

Saa kom der to henne paa Stien.

Men de standsede, da de saa nogen sidde der, og vendte om.

Asmadæus saa efter dem. De gik med hinanden under Armen. En hel Hoben Forvirring foer ham gennem Hjærnen og sank sammen i saa underlig grædefærdig en Længsel efter noget mildt og mygt, og det var, som bad hans Hjærte bedrøvet om Løn for Gerninger, han troede, hans Hænder ene havde øvet.

Han rejste sig og gik.

Den forvoksede Kamilla sad ene tilbage i Maaneskinnet med sin Stads og sin blegnæbbede Fryd og længtes efter intet mellem Himmel og Jord.

Han kom ud af Parken, op igennem Byen.

Karrusellen gik endnu, og Lamperne osede foran Teltene.

Han ledte efter Signe.

Hun var ikke ved Karrusellen, ingen Steder at finde.

Den rødhaarede løb han paa uden for en Kælderhals. Han dinglede ned ad Trappen og brølede: Øl! ind i den aabne Dørs tobakstaagede Lampelys.

Saa løb Asmadæus hen i den Smøge, hvor Signe boede.

Der stod hun med tre fire andre Piger uden for Døren.

Han gik lige hen til hende.

Pigebørnene blev tavse.

Saa gjorde han en Bevægelse, som vilde han tage hendes Haand, — og blev saa med eet rolig.

— Naa — har du moret dig? spurgte han skødesløst.

Men Signe saa ham aabent ind i Øjnene med sit faste, lyse Blik.

— Ja! — og tak for det alt sammen! sagde hun og rakte ham Haanden.

Han tog yderst om hendes Fingerspidser.

— Det var en rar en — han — den anden! føjede hun til og lo.

Asmadæus tumlede hjem.

XI

Det var den Dag, da Asmadæus gik hjem ad Landsbyen til med sit Svendebrev i Lommen.

Gule Elmeblade med brune, krøllede Rande føg langs Vejen, og Solen skinnede paa dem gennem en klar Luft. De dansede om ham, og en af de mange Gange, han saa paa dem, tog de Form inde i hans Glæde.

— Guld! — Pengesedler!

Han var saa højstemt til Mode og gik i den klare, blæsende Dag og saa langt ud over en frisk og fri Fremtid.

Ude paa Banken laa Kirken og lyste som en kridhvid lille Ting ved Foden af den blaa Himmel.

— Se hvor sammenskrumpet den er!

Asmadæus syntes han kunde se langt hen over den og gjorde sig rankere, end han var i Forvejen, som kunde han fra i Dag knejse omkap med den.

Det kunde være, han endte som saa fin en Mand som Jægermesteren!

Træerne ved Vejen var nogle underlige Stakler. Der stod de og kom aldrig nogen Vegne.

Nu var han fri!

Det skulde være svært, om der inde i Kjøbenhavn ikke var noget at tage i for en, der mødte med Lyst og et godt Haandelag!

Tankerne sprang for Asmadæus som Sild mellem hans Fingre.

Han saa ud over Markerne. Der laa de og drævede og havde givet, hvad de havde, og maatte finde sig i Resten.

Men tjene sig op, saadan som Mester, i en Købstad, — — saadant et Hul kendte han ud og ind!

Med eet blev han ganske rørt. Der laa det hele Land, det, der havde været som en evig vækkende Pragt for hans Øjne, naar han stod og arbejdede møjsomt med det, man havde sat ham til, — og var som en af hans smaa Barnetræsko, tilovers, brugt op, stillet hen; en overmalet Farve.

Men hvad saa? Naar nu han havde hentet sine Penge hjemme hos de gamle og fik tjent flere til — —

Asmadæus blev glad paany; Blæsten og den høje, blaa Himmel drog fri og ubeskaaren hen over det, han tænkte paa.

Han gik igennem Landsbyen, mødte Børn og hørte Smeden hamre, saa Ambolten sang ud

over Hønsekaglen og knirkende Brønde, — men det var altsammen blot som et gammelt Spilleværk, der snurrede og gik med gamle Farver paa og gamle Lyde. Asmadæuses Tanker var ikke ved det, han saa.

Ikke før han var ved Rønnen, hvor hans Forældre boede. Den stod dèr plantet tæt foran hans Øjne, da han drejede af fra Vejen. Solen skinnede paa dens Laser af Straa og Kalk. Og han rørtes godmodigt som en rig Mand, der ser et Skumpelskud staa og sole sig.

Men idet han traadte ind under Døren, blev han trang for Brystet og højtidelig til Mode; nu stod han der, foran den hellige Virkelighed. Dèr inde laa Pengene!

Faderen sad og arbejdede; Gulvet omkring ham flød med Blikstumper, som havde han haft travlt Timer igennem. Og Moderen sad og kartede, med en Sky af graa Uld om sine Fødder.

De saa op og hen paa ham. Solen skinnede ind i Stuen; de blanke Blikstrimler laa og lyste paa Gulvet foran Faderen.

Asmadæus gav dem Haanden hver især og fik deres. De slap Arbejdet et Øjeblik, men tog det straks igen.

— Se hvor travlt I har! sagde han.

Hans Stemme var saa høj, og Ordene kom saa ovenud opmuntrende, som naar en Stodder staar og ser paa, at der høstes. Han slog sig

ned paa en Stol og lagde med milelang Besindighed sin Hue paa Bordet.

Cornelius mumlede i sit sorte Skæg og klippede langsomt et sejgt Stykke Blik igennem. Moderen saa paa ham saadan, som om hun ingenting saa.

— Ja — her har I mig! sagde Asmadæus, saa trøgt, som havde han noget af Ulden i Halsen.

— Ja vel saa!

Cornelius blev siddende, som han sad.

Asmadæus saa sig om i Stuen. Hans Øjne ledte efter en Pengebunke. Gud ved, hvor de havde dem?

— Det er rigtig Vejr til at gaa i! sagde han.

Cornelius løftede Hovedet og saa hen i Solen.

— Ja — for den Sags Skyld! sagde han og arbejdede videre. Men et surt Smil blev hængende forglemt i hans Skæg.

Der gik en Tid.

— Ja, sagde Asmadæus langt om længe, nu kan jeg for den Sags Skyld gerne ende med Tjenerskab engang!

Cornelius lod Bliksaksen gabe og prøvede dens Æg mod Tommelfingeren.

— Ja, det kan du jo godt!

— Man kan da altid prøve paa det!

Asmadæus aad Praleriet i sig. Det bed ikke. Saa drog han et langt Suk, som om han bedrøveligt ihukom alskens Genvordighed.

— Ja, sagde han sindigt, en anden en skulde jo ogsaa gerne skynde sig!

Cornelius tog et langt Tag med Saksen.

— Det jager vel ikke!

— Næ — men Toget! sagde Asmadæus, — jeg havde jo tænkt, — jeg skulde jo gerne naa det!

Cornelius strøg sig om Munden, som var han paa Jagt efter Smilet. Men Smilet var borte for længe siden.

— Hvordan gik det ellers?

— Det gik!

— Hvad sagde de?

— Mester sagde, det kunde altid passere! — Skidt med det!

Asmadæus flyttede Huen hen over Bordet.

— Jeg er da heller ikke helt barbenet! sagde han og saa sig paany omkring.

— Har du faaet Plads maaske?

— Nej — men naar I bare vil fly mig Pengene!

Cornelius ledte mellem Værktøjet, saa det raslede.

— Du kommer jo ikke derind før i Aften! Du kan vel ikke søge Plads om Natten!

— Nej — men i Morgen tidlig!

— Ja! sagde Cornelius langt.

— Fly mig blot Pengene, saa siger jeg Tak til!

— Har du ingen Penge hos dig?

Deres Øjne mødtes. Cornelius skævede, som

var han paa Rævejagt og brændte løs paa Mikkel. Asmadæus saa paa ham, som havde han faaet kold Luft i sine. Han vidste ikke, hvor Faderen vilde hen. Der laa en Tikronerseddel i hans Lomme. Men den hørte ikke til Regnskabet.

— Nej! sagde han.

— Du maa da ha' Lønnen for sidste Maaned, ved jeg!

— Den skyldte jeg væk!

Cornelius spyttede, ligeglad.

— Ja, saa kommer du til at vente!

Asmadæus saa sig for tredje Gang om.

— Kan I ikke sagtens komme med dem? tiggede han.

— Det kommer sgu an paa det! Du behøver vel ikke saadan at falde med Døren ind i Huset!

Lyksaligheden forgik saa smaat Asmadæus.

— Men naar jeg nu gerne vil ind i Aften!

Cornelius bredte sig ud over Blikstykket.

— Hvad skal du med Penge? De ligger meget bedre hos os!

Sagen blev vanskelig. Men Asmadæus følte sig i sin Ret — denne Gang. Virkelighed var Virkelighed, og Virkeligheden Pengene. Han saa ikke andet for sig end Lønnen for det, han i fire Aar havde fundet sig i.

— Jeg vil hellere ha' dem! mumlede han.

— Hellere ha' dem! Naa saa det vil du?

Cornelius blev med eet højtidelig.

— Ja — det er vi allenfals to om!

— Vil du ikke ud med dem? spurgte Asmadæus og blev ret i Ryggen, som tvang han pludselig Hovedet op gennem alt det Vrøvl, Faderen kom med.

Cornelius skævede til ham.

— Naa saa du har gættet det! sagde han og tog ikke Øjnene fra ham.

Asmadæus kastede Hovedet let bagover.

— Kom med dem!

Cornelius sad med Haanden krammet om Loddejærnets Skaft. Hans sorte Øjne sydede.

— Du tror maaske, jeg er bange for dig, hvad! lo han tungt i et Par dybe, sorte Grynt.

— Du kan jo komme med dem!

— Komme med dem?

Han sad og saa paa Asmadæus og Mathilde, fra den ene til den anden, som et Dyr, der lurer. Saa huggede han Haanden i Bordet.

— Har jeg maaske ikke Lov at gøre, hvad jeg vil? brølede han og faldt saa ned i en langsom Hvæsen, — er I maaske mere værd end jeg? — har jeg ikke arbejdet for Jer, — stjaalet for Jer, — ædt Vand og Brød for Jer! Og saa skulde jeg ikke have Lov at gøre mig betalt! Jeg har fodret ham og klædt ham og spillet Halløj for hans Skyld! — Tror I, jeg er født i Paradis? — Tror I, jeg er ked af Livet? — Ja, du hvæser med dine sure Øjne! — det koster ingen Penge!

— Men jeg siger Jer, han skylder mig meget mere, end han har betalt mig!

Mundvandet dryppede i hans sorte Skæg.

— Hvis du ikke er født i Gaar, sagde han med en Stemme, der var spændt saa stærkt, at den blev hæs, — saa kan du vel faa i dit Hoved, at vi har spist os mætte i de Skillinger!

Han stirrede paa Asmadæus.

— Har du noget at ska' ha' sagt? spurgte han, roligere, som en Helt, der begynder at finde sig til Rette i Rollen, — de er væk, siger jeg dig! — Har du Lyst til at skabe dig sammen med din Mo'r, saa værs'artig! Jeg har slidt mig op for Jeres Skyld, og ingen har ondt mig noget derfor! Nu kan I spare Jer Jeres Taknemmelighed! — Jeg har bare taget det, som I var for fedtede til at komme med af Jer selv!

Dermed gav han sig i Lag med sit Arbejde.

Asmadæus sad og stirrede paa ham. Han var ganske hvid.

— Har I brugt dem?

Cornelius løftede Hovedet.

— Vil du ha' Kvittering?

Asmadæus svarede ikke. Pengene! susede det i hans Hjærne.

— Du har vel lært, saa du kan tjene dig nogle ny? sagde Cornelius med al en ren Samvittigheds Overlegenhed.

Asmadæus saa sig om i Stuen, saa hen over

hver Ting derinde, som havde han Brug for at hage sig til det, der stod fast.

— Har I dem ikke?

— Vil du bilde mig ind, at du tror, det er Løgn?

Cornelius saa paa ham med stolt og bedre vidende Faderglæde.

Da rejste Moderen sig og gik hen til Asmadæus. Hun stod dèr foran ham med Uldfnug over hele sit Skørt og saa paa ham med sine underlige Øjne; de saa ud, som laa der bag deres kolde Graa et Blik, der ikke kunde finde Vej igennem dem.

— Gaa! — jo før, jo hellere! sagde hun.

Det kom, som pustede hun hastigt hvert Ord langt, langt fra sig.

Asmadæus tog sin Hue og rejste sig.

Han stod over for hende.

— Lad mig være! raabte han og knyttede sin Haand. Hun stod dèr og døjede paa hans Vegne, begreb han, — men hvad rørte det ham, hvad hjalp det ham?

Hun trak sig et Skridt tilbage, eet stift Skridt.

Cornelius vendte sig, hvor han sad.

— Naa saaledes! sagde han og var paa Benene med det samme, — spiller du stor?

Asmadæus skød Moderen til Side. Det var blot et Par Skridt, saa stod han Ansigt til Ansigt med Cornelius.

— Nu gaar jeg! hvæsede han ham ind i Øjnene, som var det en Flom af Edder og Gift, han slap fra sig.

Cornelius lo triumferende.

— Ja — der er Døren!

Asmadæus stod og vaklede, som var hans Haser skaaret over. Saa krummede han sig sammen.

— Det var mine!

— Hvad er det du vil? spurgte Cornelius indladende.

— I har stjaalet dem!

Cornelius nikkede, men tog ham i det samme i Armen.

— Jeg synes, du sagde, du gik!

Og saa lagde han Kræfterne i og tumlede Asmadæus paa Døren. Det gik saa nemt.

— Du kan jo sende Tjenerskabet! sagde han efter ham.

Asmadæus vendte sig blot en eneste Gang. Men denne ene Gang saa han paa Rønnen, som brændte han den af med det samme.

Saa gik han.

Han gik saa støt ligefrem og saa hverken til højre eller til venstre. Der var dem, der raabte efter ham; men han nøjedes med at virre med Haanden i Luften og vendte sig ikke. Graaden sad ham i Halsen. Hans Øjne slap ikke Vejen. Den gled frem imod ham, skred sine Hjulspor

ind under hans Fødder, gled videre bag ham og blev borte. Saaledes saa han den. Han hang ikke sammen med noget omkring ham; det, som var fast, var slaaet bort under Fødderne paa ham og blæst i Hvirvel inde i hans Hjærne.

Og saaledes dirrede han afsted, som et blot og bart Stykke Sjæl, slaaet i magtesløs Skælven af en topmaalt, fortvivlende Gemenhed, — til han med eet blev saa træt, at han ikke kunde mere, men maatte smide sig i Grøften.

Der laa han en Tid lang og stirrede op i den blaa Luft. Den var saa uhyre i sin Højde og i sin Tomhed; der skete ingenting oppe i den. Og dens Ro sank over ham, — han gad ingenting i Verden mere.

Der havde han slidt i fem seks Aar, blot fordi man havde præket for ham, at paa den Vis blev man til noget, — der havde han gaaet og langt om længe faaet sig selv bildt ind, at den Præken var rigtig, havde gaaet Maaned for Maaned og øget sin Glæde til denne Dag, da han kunde gaa ud og blive en af dem, hvem det gik godt!

Han stirrede, — sikke Sludder og Vrøvl det hele! Her laa han og var værre Stodder end for seks Aar siden, da han begyndte. Ikke engang disse bare, nøgne Aar havde han mere!

Det foer ham et Øjeblik gennem Hovedet: Gaa ned til Jægermesteren og meld dem!

Hvad saa? Naar han alligevel ikke fik Pengene!

Og det fik han ikke. Maaske Jægermesteren . . . Saa mange Sedler! Som om Jægermesteren var Idiot!

Asmadæus rejste sig halvt op. Der gik et beundrende Gys igennem ham.

— Stjæle saadan en Bunke Penge!

Men Pengene var det eneste, som blev tilbage af Tanken, og hans Øjne blev helt vaade, saadan brændte de. Han saa ud over Markerne; de laa der saa store og vide. Alting over og omkring ham var stum og stille Ubarmhjærtighed.

Der slog en Krage ned henne paa Vejen. Den sad og hakkede i Hesteskarnet.

Asmadæus saa den flygtigt. Men der gik en Trækning gennem hans Skuldre, som stødte han en Byrde bedre til Rette, og han stak langsomt Haanden ned i Lommen og trak Tikronersedlen op.

Han sad lidt og saa paa den, med et vrænget Smil i Mundvigene, og lagde den saa over sit Knæ og gav sig til at glatte den ud.

Den raadne Lap! Saadan en eneste sølle Bukseknap!

Hvad Satan havde de ogsaa brugt alle de Penge til?

Hvad skulde denne Lirekasseskilling føre til?

Men hans Haand blev ved at kæle for den, —

til Vinden med eet lettede ved Sedlen og blæste den hen ad Vejen.

Asmadæus blev ganske rolig siddende og saa efter den. Den var tydelig nok at faa Øje paa.

Men saa lettede den fra Vejen og fløj som glad befriet i bløde Bugtninger ind over Grøften paa den anden Side.

Da rejste Asmadæus sig trøgt, drev sindigt efter den, tog lidt længere Skridt, løb til sidst, fangede den, spyttede paa den, stak den i Lommen og gik ad Købstaden til.

Ikke fordi han, sig bevidst, havde ulejliget sig med nogen Slags Plan, — nærmest fordi han lige saa godt kunde gøre det ene som det andet.

Han var, naar alt kom til alt, løs og ledig, fri Mand, — Gud ske Lov! Det var altid et Halmstraa. Det var maaske mere. Det var i det mindste saa meget, at det var ham, der traadte paa Vejen, og ikke længere den, der skred afsted under hans Fødder.

Solen gik ned, da han naaede Købstaden. Han saa ud imod den gule Vesthimmel som den, der ser paa en gammel Ven og sender ham trofaste Tanker.

Og saa drev han Byen igennem og ind i en Gæstgivergaards Rejsestald.

Der hang et Par Lygter og lyste hen over seks otte svingende Hestehaler, ind i nogle tomme

Baase og ned over en fedtet Bund af sorte, skinnende Brosten.

Gaardskarlen kom klampende med et Aag og to dryppende Spande.

Asmadæus lod ham skøtte sin Gerning og spurgte blot af og til, naar han kom forbi, hvor det eller det Par Dyr hørte til. Saa blev han staaende bag en Skimmel og en brun og fulgte Gaardskarlen ud, da han gik for at faa Spandene fyldt.

Der holdt tre fire Vogne i Gaarden.

— Hvad for en hører de til? spurgte Asmadæus.

Gaardskarlen pegede med det ene Spandereb.

Det var en Fjedervogn, fyldt med Sække.

Asmadæus tog Maal af den.

Saa gav han sig i Lag med taalmodig at vente.

Mørket faldt paa. Gæstgivergaardens Ruder skinnede ud over Vognene, og højt oppe sad Stjærnerne og lyste i den sorte Himmel.

Asmadæus drev omkring og tyggede paa et Havrestraa og undgik enhver, der vilde i Lag med ham. Han var helt hul indvendig af Sult og Uvished og Spænding, men gad ikke tilfredsstille nogen af Parterne. Nu kunde Skæbnen om det. Han skulde ikke blande sig i dens Affærer.

Der gik et Par Timer.

Saa kom langt om længe en hjulbenet Mandsling drivende og bag ved ham en Klump Klude, der rokkede søvnigt samme Vej som han.

Mandslingen standsede ved Vognen med Sækkene, stod lidt og dinglede og hev saa en Ende opskudt Tov op paa Læsset.

— Med Forlov! sagde Asmadæus og drev sig frem, — der er vel ikke Plads til en, som gerne skulde samme Vej?

Asmadæus havde staaet hele Ventetiden og lagt Stemmen til Rette. Det var ligesom nødvendigt. Han var ikke rigtig i Vane med den Slags. Og saa sagde han endda Ordene helt tiggende, — blot fordi det i det samme slog ham, hvor ganske anderledes han havde tænkt sig at drage af i Dag.

Mandslingen saa paa ham, og Kludeklumpen kom nærmere.

Det tog sin Tid.

— Der er svært Læs! sagde Mandslingen.

Asmadæus saa op over Sækkene.

— Ja, sagde han, — jeg har jo ellers heller ikke noget at byde!

Han begyndte saa smaat at faa Kortene i Orden. Det var den reelle Fattigdom, han spillede ud. Med vilde han, lige saa sikkert, som han vilde til Kjøbenhavn, og lige saa sikkert, som det hele skulde gaa gratis.

— Kan man ikke gaa paa sine Ben i den Alder!

Det var Kludeklumpen, der gav sit Besyv med.

Asmadæus gned sig om Hagen.

— Gud velsigne Dem, Madam, — man slipper da altid for at falde i med Landstrygere, naar man sidder paa en Vogn!

— Er du monstro hjemme ad den Kant? prøvede Mandslingen ham.

Men Gaardskarlen var der med Hestene, og Asmadæus gav sig til at hjælpe med at spænde for.

— Nej, sagde han over Ryggen paa Skimlen, men jeg har en Bro'r, der er ude at mure i Restrup!

Mandslingen og Kludeklumpen var i Færd med at trille op paa Læsset.

— Ja, saa faar du vel se, om du kan være der!

Asmadæus gav Skimlen et Klaps over Laaret.

— Tak for det! sagde han og sad et Øjeblik efter oppe paa Sækkene med Ryggen til de to.

Saa kørte de.

Det var et højt og blødt Mørke, da de kom ud af Byen, — en stjærneklar, maaneløs Oktober-aften. Helt ned til Horisonten sad der Stjærner og straalede. Træer og Marker, Gaarde, laa som et dunkelt formet dybt Mulm under Luftens lettere Mørke, og det blæste en sagte og sval Vind.

Asmadæus faldt i Tanker. Han saa paa Stjærnerne og ud i Mørket. Købstadens Lys blev færre og mattere; til sidst stod der blot en Lystaage der, hvor den laa. Han syntes, det meste af det, han kendte til, forsvandt, mens han selv blev trukket baglængs ud i noget, der begyndte koldt og mørkt og højtideligt. Der var et Øjeblik, han blev saa trist, at han fik Lyst til at springe af. Han begreb ikke, hvad han skulde sidde her og køre efter; han fornam, som om noget een Gang for alle var løbet fra ham, og som var det umuligt nogen Sinde at løbe det op.

Saa drejede Bonden Hovedet.

— Vil du ha'e en Bid med?

De sad og spiste.

— Ja, tak!

Konen lettede noget Papirvæsen om imod ham. Han fik fat i to Rundtenommer Rugbrød.

— Hov! det var nok ellers lovlig meget! sagde han.

— Nej, værs'god og spis!

Konen havde allerede vendt sig, og Asmadæus tog fat paa at mætte sig. Det hjalp. Skæbnen var dog ikke helt uden et venligt Sindelag. Asmadæus fik helt Lyst til at prøve det lidt videre, siden den selv havde rørt paa det.

— Der er vel ikke en Dram at slaa efter med? spurgte han i en forkommen Tone.

Han fik ikke noget Svar. Der gik en lille

Tid. Saa blev en Flaske stukket bag ud til ham.

Han drak, vred Proppen i, saa den peb, og rakte Flasken tilbage med et taknemligt Smask med Munden.

Saa lagde han Hænderne paa Laarene og saa, som før, ud paa Stjærnerne, ud i Mørket.

Det var alligevel ikke saa tosset, dette her. Den, der ikke havde andet for, kunde vel altid finde sig til Rette deri. Han havde fundet sig til Rette før, og det i værre Ting. Kom det bare ikke an paa andet end at finde sig til Rette, skulde han nok være Manden.

Asmadæus saa sig om, som var det ikke den sorte Nat, han stirrede ud i.

Maaske kom det slet ikke an paa andet!

Han blev helt overgiven. Han lettede paa Huen op til Stjærnerne. Ham skulde ingen faa til at hænge med Næbbet, om saa de stjal hans sidste Skjorte fra ham, — ikke saa længe Vorherre lod Jorden se ud, som den saa ud, og Luften være gratis. Havde han ikke lige faaet Føde og Drikke forærende! Pengene, dem havde han gaaet og slidt for, og saa stjal de dem. Og her sad han og var ikke mere bunden, end Vinden var det, og fik det, han trængte til, stukket lige op i Næsen paa sig.

Saa holdt Vognen.

— Ja, her drejer vi af til vort! sagde Bonden.

Asmadæus sundede sig lidt. Saa sprang han ned paa Vejen.

— Ja, saa siger jeg saa mange Tak!

Dermed kørte Vognen ind over en sort Mark, og Asmadæus stod alene og saa sig om.

Ja, ad den Kant løb Landevejen, og det sorte der henne, det var en Skov. Nu Vognen var borte, kunde man høre det suse og rasle sagte i det haarde Efteraarsløv.

— Naar man bare havde en Støttekæp! tænkte Asmadæus; han var blevet saa mør i Benene, som havde han siddet og været ved at falde i Søvn.

Saa gik han. Men træt var han, og sort blev der i Skoven. Han begyndte at spekulere paa et Sted, hvor han kunde faa sig en Skraber, og spekulerede saa længe forgæves, til han tog det Parti at famle ind mellem Træerne. Dèr lagde han sig et Sted, hvor han følte blødt Løv under Fødderne, lod Stjærnerne skinne, Skoven suse, og sov.

XII

Asmadæus vaagnede og stirrede lige ind i den sorte Nat. Det var saa mørkt, som da han sov ind; Skoven susede, og Stjærnerne skinnede. Men han frøs, saa Tænderne klaprede i Munden paa ham, og kom paa Benene og rystede som en forkommen Hund.

Han vidste lige straks, hvor han var, og at den Lyd, der rumlede ham for Ørene, maatte være Lyden af en Vogn, der kørte med svært Læs.

Saa tumlede han ud paa Vejen.

Der ude var ganske lyst mod det Mørke, han kom fra, og der kørte noget højt og bredt og sort, et stort Halmlæs.

Asmadæus stak i Løb, til han var henne paa Siden af Hestene.

— Hallov! raabte han op.

Ingen svarede. Hestene travede af.

— Hallov!

Men der kom ingen Lyd fra den sorte Klump, der sad sammensunken deroppe.

Asmadæus blev staaende og lod Læsset køre forbi. Saa sprang han til bag det, fik fat i Tovet, hev sig op i Armene og klemte Knæ og Tær ind i Halmen, rev sine Hænder og stak sig paa Straa i Øjne og Øren, men kom op og paa Maven ind over Læssetræet.

Der laa han og vuggede og gyngede med Læsset, satte sig omsider over Ende og begyndte lempeligt at bore Benene ned, strakte sig bagover og samlede Hænderne under sin Nakke.

Han laa som en Prins, varm af Anstrengelsen og varm i Halmen.

Højt oppe over ham sad alle Himlens Stjærner og saa ned paa ham, og inde i Skoven skreg en Ugle sit høje, skarpe Skrig, og en anden gurglede sin mørke Tuden. Hestehovene sjappede i Vejen, og Læsset gyngede.

Men Asmadæus var fremdeles søvnig, og Halmen og Velværet redte sig blødt over og under ham.

Det varede ikke længe, saa sov han videre og saa og hørte ingenting — og vaagnede først ved, at noget koldt og slimet som en Orm blev ved at trække sig hen over Ansigtet paa ham.

Han slog Øjnene op og saa en Piskesnært og Enden af et Piskeskaft langsomt bevæge sig hen over hans Næse. Han slog til Snærten og tørte sig med Haanden over Kinderne.

— Lad vær'! sagde han gnavent, men rørte sig ellers ikke.

— Kan du se, du rupper dig! hørte han en rusten Stemme foreslaa henne foran paa Læsset.

Det var halvlyst, en bleg Himmel med tre fire matte Stjærner, og Halmen duftede saa dugget.

— Hvad kan jeg? spurgte Asmadæus op i den lysnende Himmel.

— Ned med dig!

Asmadæus stablede sig op paa Albuen og saa hen i et forsovet Ansigt, der sad midt inde i en stor, opslaaet Krave og stirrede med et Par lysvaagne, spillevende Øjne.

— Man kan vel faa Lov til at vaagne først!

— Faa Lov til?

Karlen gryntede.

— Du er nok ellers ikke videre vant til at spørge dig for!

— Jeg kan ikke lide at vække Folk! svarede Asmadæus.

Karlen vippede med Pisken.

— Ja — og *jeg* kører ikke rundt med en Gæstgivergaard! sagde han.

Asmadæus rodede sig helt ud af Halmen.

— Det er vel ikke saa farligt!

— Skal du til Kjøbenhavn? spurgte Karlen pludselig.

— Det skal jeg vel nok!

Karlen vendte sig mod Hestene.

— Ja, saa kan du jo gi' et Par Bajere, naar vi kommer ind!

Asmadæus stirrede paa den opslaaede Nakkekrave.

— Ja — een bliver der vel Raad til! sagde han langsomt.

— Ja — een ad Gangen! svarede det omme bag Kraven.

Asmadæus saa sig om. Foran dem kørte en hel Række gule Læs. Ude bag Vejen laa Marker; men der var bygget Huse paa dem hist og her, store Fabrikker med skinnende oplyste Ruder og høje, rygende Skorstene. Og langt fremme flød Røgen sammen i en blaa Taage med Solopgangens røde Striber spundet ind i sig, og der stak Taarne op gennem det blaa og det røde og saa ud, som var de ikke af Sten og Tømmer men enkelte af Nattens Drømme, der var steget saa højt, at de ikke kunde drages sammen paa en Studs.

— Er det den? spurgte Asmadæus. Han vidste det; men det boblede saa stort inde i ham, at han maatte have et Par Ord frem.

— Hvad for en?

— Jeg kunde tænke det! svarede Asmadæus sig selv, som havde han paa Fornemmelsen, at der var ikke den til, som kunde have svaret ham, som han spurgte.

De kom ind i en brolagt Allé. Asmadæus sad og gyngede afsted oppe under Trækronerne. Hjulene raslede, og Læsset hoppede. Men Alleens Træer lagde Bind om Udsigten. Og da de omsider slap ud fra Træerne, rumlede de ind paa en Gade med høje Huse paa begge Sider og langt nede, hvor den endte, Larm, Klokkekimen, Vognjolren og en fed, graabrun Luft.

Det klemte Asmadæus for Brystet. Han kom til at tænke paa Bilquists Jærnstøberi hjemme i Købstaden. Der havde han aldrig kunnet lide at komme ind; man kunde ikke høre en Spurv pippe i Døren og ikke se ud ad Vinduerne.

Taarnene, den blaa Taage og Solen, som stod op, det var borte altsammen.

Men det blev blot et Øjeblik, han fik Tid til at savne det.

Den Bajer, han skulde af med, meldte sig sammen med Gadens paatrængende Støj. Der var noget ved Spektaklet omkring ham, som greb man her Folk i Kraven og gjorde kort Proces.

Han sad og blev helt stædig. Det havde vel ikke saadant et Jag! Det havde det da aldrig haft før. Se sig om og se sig for, det var vel nok det vigtigste.

Skulde *han* maaske give Øl til den Bonde!

Asmadæus saa hen paa Karlen. Han sad og var optaget af Hestene.

Saa lagde Asmadæus sig paa Maven, fik fat i Tovet, holdt Øje med Karlen saa længe, han kunde, og lod sig glide ned den samme Vej, han var kommet op.

Der stod han midt paa Gaden og maatte straks af Vejen for en Vogn.

Han kom ind paa Fortovet, stak Hænderne i Lommerne og drev sindigt et Stykke tilbage. Saa vendte han sig langsomt, saa efter Halmlæsset og saa, at det kørte langt nede i Gaden, og krammede saa nede i Lommen Haanden om Tikronersedlen, som var det en god Ven, han gladelig sagde Godmorgen til.

Men Asmadæus var sulten og tørstede som et sprukkent Plankeværk.

Føde var der nok af at faa. Han stod lige uden for en Beværtning. Det skulde bare være mærkeligt, om man blev nødt til at betale for den. Det var da ogsaa simpel Retfærdighed, om han kom gratis til det meste, saadan som han var blevet snydt i Gaar. Det var jo Vorherre selv, der havde villet det. Havde han faaet sine Penge, skulde han gerne tænkt helt anderledes, taget fat med det samme og jaget omkring som de andre. Men det havde tydeligvis ikke været Meningen. Pengene havde han mistet; nu tog han til Gengæld sin Frihed. Det gik lige op. Tikronersedlen hørte ikke med til Regnskabet. Den kunde der altid blive Brug

for. Der var ingen Grund til at lette Vorherre Sagen ved at tage Hul paa *den*.

Men Mad maatte der til.

Asmadæus drev ned i Beværtningen.

Der sad et Par Mandfolk henne ved et Bord i Kælderhalsens mørkeste Krog, en lille skægget, skindmager Fyr i tætknappet, lang sort Frakke, der var saa fedtet, at Skuldrene skinnede paa den som Flæsk i et halvmørkt Fadebur, og en anden lille mager Herre med et tykt, mange Gange snoet Halstørklæde som et bredt Skel mellem den slunkne Krop og et stort rødkogt Hoved.

Asmadæus satte sig ved et Bord, støttede Armene paa det og purrede op i Haaret.

Manden med det store Hoved saa over paa ham med et Par tunge, brune Øjne, der saa ud som vaadt Dyreskind; derved blev den skæggede, som sad og talte, opmærksom og saa samme Vej; men hans Øjne var blot mørke, uden bestemt Farve, saadan brændte de over det hele.

Værten stod henne ved Disken og stivede Overkroppens Fedtballon af ved at stemme Knoerne mod Diskens Voksdug.

— Hvad godt? spurgte han over mod Asmadæus.

Asmadæus tog Hænderne fra Haaret og stak dem i Lommen.

— Hvad koster Frokosten i Dag?

Værten spilede Ballonen bedre ud.

— Efter Appetiten, — saadan som man æder til, tænker jeg!

— Hele Molevitten! sagde Asmadæus stort.

Ballonen slog et skævt Slag, som naar et Menneske trækker paa Skuldrene, og tog et Ølglas og skød det hen under en Hane.

— Bi lidt!

Asmadæus saa stift paa ham.

— Et Stykke Flæskesvær og et Glas Vand!

Glasset kørte baglængs, væk fra Hanen.

— Hvad for noget?

Men saa kørte Glasset tilbage igen, og Øllet skummede ned i det.

— Vi har frisk Aal, — stegt! anbefalede det henne bag Disken.

— Aal! sagde Asmadæus, — hvor fanger man den?

— Ude i Stranden, tænker jeg!

Værten kom drivende med Øllet og skød det ind paa Bordet.

Asmadæus tog om Glasset og drak en Slurk.

— Ja — jeg har ellers ikke bestilt det! sagde han og satte det fra sig, — men kanske Vand ser saadan ud i Kjøbenhavn!

— Ja — mestensdels! sagde Værten og saa paa ham.

Asmadæus famlede ved Glasset.

— Kan man faa paa Kredit her? spurgte han og holdt om det.

Værten gav et langt Pust fra sig og satte Knoerne i Bordet.

— Naa — saa du er af den Slags!

Men Asmadæus halede sit Svendebrev op og glattede det ud.

— Jeg er lige kommet herind, sagde han, — jeg skal hen og arbejde hos Nielsen og Schrøder!

Det var der, den rødhaarede i sin Tid havde faaet Plads.

— Naa saa det skal du! — ja, hvad rager det mig! haanede Værten.

Men han tog Svendebrevet og læste i det. Saa smed han det hen ad Bordet.

— Hvor bor du?

— Jeg er lige kommen!

— Lige kommen?

— Ja! — paa et Læs Halm!

— Det var Satans!

— Ja — det kan gerne være!

— Har du et Ur?

— Et Ur? — næh!

— En Ring da?

— Næh!

— Ikke en Bid fra et Pigebarn?

— Næh! — men tag Svendebrevet! — det varer jo bare til i Eftermiddag! — Jeg har ikke spist siden i Gaar Middags!

Værten stod lidt og buldnede i Stilhed. Saa

stak han Svendebrevet til sig og drev om bag Disken. Der gav han sig til at stable sammen paa en Tallerken.

— Det er det, jeg siger, knebrede den skindmagre op, — det kristne Sindelag, Carlsen, det er det, det kommer an paa!

Det kogte Hoved gyngede i Halstørklædet.

— Det kristne Sindelag — lag! nikkede det.

Men da Værten kom med Tallerkenen og satte den foran Asmadæus, bøjede den skindmagre sig frem.

— Snyd ham for det! sagde han.

Det kogte Hoved lo, saa det glødede.

— Sagde De ikke, De var sulten? vrinskede den skindmagre, — men jeg siger Dem: Den, som er sulten, han æde! Saadan staar der skrevet! Kan De vælte Loven og Profeterne, Carlsen?

Værten var paa Vej om bag Disken. Han tog sig en Skraa.

Den skindmagre tog sig en Slurk. De sad og drak Øl, de to.

— Jeg har sagt Dem det før, Carlsen! advarede han, — De ta'r Penge for det! — men kan De betale Gud det tilbage? — Ja, jeg spørger blot!

Carlsen havde sat sig ned. Han pudsede Tinskeer i sit Forklæde.

— Det kan vel ikke blive saa farligt, knurrede han, — hvad Deres anbelanger!

Den skindmagre klemte sig over Øjnene, saa de slukkedes, og slap dem paany, saa de slog ud i vild Lue. Det var Asmadæus, han brændte dem af paa.

— De vil arbejde, siger De! hostede han, — arbejde! For hvem vil De arbejde? Se paa mig og se paa ham der! Vi har ædt gratis i den Stald, de kalder Universitetet. Vi har haft Kærnen mellem Tænderne! Hvad er det, som bliver bedre, fordi De arbejder? Carlsens Øl maaske, og, hvis De holder af Øl, Deres eget Velvære! Men alle de andre! Kan De faa Solen til at naa ned i en Kælder, naar der staar fem Etager Sten seks Alen over for den? Kan De faa Lærken til at synge paa Amagertorv? Kan De faa Guldet til at skæppe hos den, som hverken har Guld eller Skæppe, og som alligevel ved, hvad Guld og Skæppe er?

Asmadæus sad med et Stykke Skinke paa Gaffelen. Han smilede som en Sejerherre.

— Tag den med Ro! sagde han.

Værten raslede med Skeerne.

Den skindmagre tømte Glasset.

— Dynamit! sagde han, — de har slaaet Bom der, hvor Jorden var givet gratis til Dem og mig og den Rullekærling, som jeg bor hos! Gaa De hellere ud og stjæl! De andre, de

vil bare bruge Dem, slaa Dem som en ny Laas for Bommen! Spyt dem i Øinene og plant Dem som en Markens Lilje midt i deres Spisestue!

Asmadæus sad og spiste, sindigt og vel til Pas.

— Amen, — i Guds Navn! sagde den skindmagre, — Amen, I Idioter! — Er det maaske ikke sandt? spurgte han spagfærdigt.

— Det er det, — er det! nikkede det kogte Hoved.

Værten saa op fra Tinskeerne henne bag Disken.

— Hvad staar den paa i Dag? spurgte han.

Den skindmagre sad og trak i sit Skæg.

— Snak ikke om det! sagde han.

— Blev d e n til Skolelæreren færdig?

— Fik Gud ikke skabt Verden, Carlsen?

— Der er maaske ingenting i Dag!

— Jo, jo! — en skidenfærdig Adresse fra Kommisserne til Grossereren, som holder Sølvbryllup og skal have et Blækhus; — han skal ha' alle Løgnene paa Pergament og med Violet og Kruseduller!

— Ja, Sludder er vel Sludder, enten man siger det, eller man skriver det! sagde Carlsen og lagde Skeerne fra sig i en Skuffe.

— Der kan man se, hvor De er uvidende, Carlsen! Naar jeg siger til den sultne, unge

Mand der: Æd Maden, for Maden skal du have! saa er det ikke noget Sludder, men saa har det den Ære at være en af de faa evige Sandheder, — for ikke at prale og sige, at det er den eneste! Men naar fem sultne Kommisser sætter sig ned og takker Grossereren, som havde han gjort hver af dem til Konge i Jerusalem, saa er det noget Sludder, — ufortalt, at de er saa venlige at lade Undertegnede sminke Adressen med Skønskrift og hvad Sving, der kan blive Raad til!

Det hev og buldrede inde i Carlsen; han spyttede omme bag Disken.

— Saa gør I det vel gratis! sagde han, mens alle de oprevne Organer faldt til Ro.

Den skindmagres Øjne brændte med Glædesild.

— Gratis! skal man ophjælpe Løgnen? Sludderet skal man blodsuge, Carlsen, paa det at man kan udtørre Kilden, hvorfra det kommer! Men Folk, som tænker, dem skal man ikke være bange for at række en Haand! Læg Dem efter det, Carlsen! — lad os ligefrem faa en Øl til paa det Grundlag!

Den skindmagre skubbede til sit Glas, og den rødkogte skævede forventningsfuld hen paa Carlsen.

Carlsen trak et sort Bræt frem under Disken og slog et Par Kryds derpaa med et Stykke Kridt. Saa hentede han Glassene og fyldte dem.

Den rødkogtes Øjne skinnede som det blideste, solbelyste Mosevand.

— Og den unge Mand — Mand! nikkede han over mod Asmadæus, der lige var færdig med at spise. — Sæt Dem her over — over! føjede han til.

Men Asmadæus var mæt og egentlig mest stemt for at komme op ad Trappen.

— Jeg maa vist hen paa Værkstedet! sagde han.

— Ja, ellers forgaar vist Verden og vi alle sammen! nikkede den magre uden at se paa ham.

Asmadæus saa gennem Ruden og op paa Gaden. Der travede Ben og Skørter ustandseligt forbi hinanden. Han sad saa godt.

— Hvad er Klokken?

— Den sidder der!

Carlsen pegede med Tommelfingeren op over sin Skulder.

Ni var den.

— Ja — een kan der vel blive Tid til! sagde Asmadæus besindigt overvejende og drev over og satte sig for Enden af deres Bord.

Carlsen kom med Øllet.

Den magre saa op paa ham.

— Og De? — sæt Dem, Carlsen! — man kan ikke mangle Storborgeren i et ordentligt Selskab!

Carlsen trak en Stol ud.

Den magre lagde Hænderne foldede foran sig,

lod Tommelfingrene snurre og saa fremdeles paa ham.

— Har De ikke Raad, Carlsen?

— Man maa spare sig!

— Maa jeg sælge Dem et Glas Øl?

Carlsen svarede ingenting. Saa spyttede han Skraaen ud og hentede sig langsommeligt et Glas.

— Ja, det er det, vi kristeligt kalder det skønne ved det, sagde den magre, at vi alligevel saadan kan sidde sammen uden at æde hinanden, — jeg vil ikke sige flaa, for De flaar os, Carlsen! . . . Det skulde De aldrig have gjort! — han vendte sig pludselig til Asmadæus, — jeg mener kørt herind! Hvis jeg var Dem, lejede jeg mig et Halmlæs og kørte hjem igen!

— Aa, man maa da prøve det med! mumlede Asmadæus.

— Prøve — hvad for noget? — at se Pengene vandre i de forkerte Lommer og Etatsraadindens Kat drikke den Sødmælk, som kunde holdt Livet i Skraldemandens Unge! — De skulde være blevet ude paa Landet, lille Ven!

Han tog en Slurk.

— Dèr har Vorherre allenfals vidst at gardere de Træer, han har betroet at bære den spiselige Frugt, og trumfer dog endnu en Gang imellem Vinden til at blæse den ud paa Veje, hvor de, som trænger til den, kommer forbi. — Men maa-

ske De ikke stikker op for nedblæste Tagsten eller en maset Skiferdækker!

Det snurrede inde i Hovedet paa Asmadæus. Han gav sig til at le og vidste ikke, hvoraf han lo. Det var nærmest som i Nat, da det blæste i Skoven. Her sad han, og saa syntes han endda, han var udenfor Byen.

— Prøve! vrængede den magre, — luske! — fedte! — snuse! . . . Nebucadnezar, — det er syv hundrede Tusind Aar siden, Carlsen! — Nebucadnezar, han flaaede hele det babyloniske Folk, — men en Dag gik han ud i Skovene, skjulte sig, aad Urter som Øksne, og hans Legeme blev vædet af Himlens Dug, indtil hans Haar voksede som Ørnenes Fjedre og hans Negle som Fuglenes Kløer!

Den magre hostede længe og hult. Det lød som en sprukken Taarnklokke, der dinglede og dunglede inde bag lukkede Glugger.

— Ja — havde jeg Helbred! sagde han omsider hæst og træt.

Carlsen kløede sig i den venstre Armhule.

— Ja vist saa, Hr. Isager! sagde han, — den Sag kan der jo siges meget om, saa længe den ikke ligger for!

Men Hr. Isager hørte ikke, hvad Carlsen sagde.

— Som nu her, sagde han, — hvad stak De ham det Svendebrev for?

Asmadæus saa ned i Bordet. Nej, det havde

han længe fortrudt. Det var saadan kommet over ham den Gang. Han var bange for ikke at faa Mad. Han stirrede helt grisk, — saadan som naar de hjemme legede »Kom igen, min Fugl!«

— Giv ham det! sagde Isager pludselig og rakte sin magre, benede Haand over mod Carlsen.

Carlsen lænede sig tilbage paa Stolen.

— Det ligger meget solidt her!

— Men ikke mere end tre Kommaer i det er Deres!

— Hvor ligger saa Frokosten?

Det knagede i Carlsens Stol.

Isager knyttede de Knogler og Aarer, som var hans Haand, og gyngede dem frem og tilbage.

— Dèr, hvor den almægtige Gud fra Tidernes Morgen har beredt den et Leje, — i en sulten Mave! — paa det, at De ikke skulde blive myrdet, Carlsen!

Det kløede fremdeles i Carlsens venstre Armhule.

— Ja, nu skal vi straks! sagde han og saa op i Loftet.

Isager drak. Saa rystede han paa Hovedet.

— Carlsen, De er ikke opmærksom!

— Jeg sørger for mine Medmennesker, forklarede Carlsen, — det kan De vel ikke klage paa, Isager! — og saa er man vel ogsaa nok sit eget Medmenneske!

Isager lagde sin Haand over paa hans.

— De er forbløffende! sagde han, — naar det bare var det, vi havde talt om! . . . Nu De, unge Mand, vendte han sig til Asmadæus, — snak fra Leveren! — tag det ikke saa højtideligt! — der er ingen andre, som bliver snydt, end de, som tier! — De skal ikke gaa, før De har Deres Papir!

Asmadæus blev rød i Hovedet. Det var ham som Gadens Larm deroppe. Han sad midt i Bilquists Jærnstøberi og kunde ikke samle sine Tanker, — til med eet Blodet skød op i hans Tindinger, fuldere end før. Han var med, blev klar. Det var pænt af ham, Isager, og han kunde godt lide det, han sagde. Svendebrevet blev med det samme til en Værdi, lige saa god som Tikronersedlen. Han gad nok faa det til sig igen. Men han, Carlsen, havde det, og den besiddende var den stærkeste. Og saa var det tydeligt, at Carlsen sad og havde Isager til Grin, selv om alt det, Isager sagde, var helt ud rigtigt.

— Jamen hvad skal jeg med det, naar De selv siger, at det ikke er til nogen Nytte at arbejde? spurgte han og pressede Hænderne i Lommen for at dække Forræderiet med en stram Holdning.

Carlsen knagede bag over i Stolen, som om alle Livets Kræfter paa een Gang bovnede i ham.

— Den var der! gylpede han, — stik den, Isager! — den er, Gud døde mig, lige til at udlevere det paa!

Asmadæus straalede.

Men Isager stirrede ned i sit Glas, sad og løftede paa det og tømte det omsider.

— Saa giv ham det da! sagde han tørt.

Carlsen fedtede med Haanden hen over Hagen.

— Melder De Dem god for Frokosten, Isager? spurgte han og slimede Isager ind i al et skævende Bliks Fiffighed.

Isager saa over paa den rødkogte.

De tos Øjne talte sammen som med et eneste tyst Ord.

Isager nikkede.

— For Deres Skyld, Carlsen! sagde han med Redelighedens jævne Klang i Stemmen, — skriv den!

Men Carlsen væltede sig bort fra Bordet.

— Aldrig i Evighed! sagde han, — nej, aldrig i Evighed, Isager!

Isager rejste sig.

— Carlsen! — Deres er Magten, nu og i al Evighed! . . . Jeg sagde ikke Æren, — husk paa det! — og jeg sagde ikke Amen!

Den rødkogte kom paa Benene. Carlsen lettede sig. Asmadæus saa paa dem, saa gjorde han som de, blot at han blev staaende med Øjnene paa Carlsen, som om han ventede.

Men Carlsen bemærkede ham ikke.

Saa drev Asmadæus op ad Trappen efter de andre.

De stod oppe paa Gaden. Den rødkogte havde sin Arm under Isagers og støttede ham.

Isager nikkede til Asmadæus, da han saa ham.

— Tag bare ikke det Rak højtideligt! sagde han.

Saa gik de.

XIII

Og Asmadæus gik som de, — den modsatte Vej og hurtigt som den, der har ladet sig opholde af Snak og forsømt sit Arbejde. Men Hastværket varede ikke længer end, til en Fornemmelse i Nakken sagde ham, at nu var han uden for Synsvidde. For en Sikkerheds Skyld vendte han sig. Der var ingen Folk at se, som han kendte. Og dermed var Asmadæus sig bevidst at have god Tid paa alle Leder og Kanter og rigelig Raad til at behandle det, som var Virkeligheden, besindigt.

Han klemte paa Trøjelommen. Det knirkede ikke i den. Saa meget var tydeligt, at Svendebrevet var han lettere.

Asmadæus vendte og drejede den Fornemmelse et Par Gange. Saa kom han til det Resultat, at det Papir og, hvad der hørte det til, havde han alligevel ikke skænket en Tanke siden i Gaar Eftermiddags. Nu det var borte, var det ligefrem, som om han aldrig havde haft det. Og med det havde han faaet skubbet fra sig alt,

hvad der kunde ligne Forpligtelse. Det var saa udmærket, som om han havde tænkt det ordentligt sammen fra først af, — og saa var det kommet helt tilfældigt!

Asmadæus stak Hænderne i Lommen, saa ned over Gaden, op over Husene, op i den graanende Himmel.

Det skulde ikke blive saa farligt at tage sig Tingene saadan, som det nu engang var blevet hans Lod — og, Gud ske Lov! hans Lyst — og endda faa det hele paa billige Vilkaar!

Det var begyndt at regne, en fin, kold Efteraarsregn; Brostenene laa allerede vaade og sorte.

Men Asmadæus var saa varm indvendig, at Vejrets Foreteelser ikke bed paa ham, og saa sikker til Mode, saa velhavende paa glade Tanker, at han fik en overmægtig Trang til at strø om sig med dem, hvor han kunde.

Han saa sig om i glad Forventning.

Det var en anden Gade, han var kommen ind i. Men den laa sort i Regnen og fuld af Larm som den forrige, og Folk strømmede forbi ham under deres Paraplyer. Der var Mennesker nok, — blot ikke det eneste, som han havde Brug for, ikke et eneste, han kendte.

Det var nedstemmende, — men ellers ikke værre end, at man kunde tænkt sig det.

Han skulde være fulgt efter Isager. Det havde vel ikke gjort noget! Naar nu han var den

eneste, han lige akkurat kendte, og ovenikøbet saadan en ligefrem Karl og en, der forstod sig paa meget, og som tilmed kom med alt det, Asmadæus gik om og mente.

Asmadæus saa ned over Gaden, som om der kunde være den ringeste Mulighed for at faa Øje paa Isager.

Regnen begyndte at drive ham ned over Kinderne.

Han havde dog alligevel ikke været rigtig om sig.

Men noget maatte der vel vise sig, saa glat som det ellers var gaaet. Det sagde vel ikke Stop saadan med eet, fordi det var blevet Regnvejr.

Man kunde jo lede ham op. Det skulde være i en Rullekælder. Men dem var der mange af. Han havde netop lagt Mærke til dem, naar han kom forbi dem, og tænkt paa Isager. Den Historie kunde blive langvarig og passede derfor ikke til Asmadæuses Behov.

Saa tørte han Regnen af sit Ansigt og vilde gaa videre, men blev staaende.

— Jamen, — Signe!

Næ —

Asmadæus gik alligevel videre.

Hende kendte han nok og havde hendes Adresse og Hilsen med fra Træskolarses. Den havde Træskolars givet ham allerede for fjorten Dage siden. Men hende kunde man altid gaa til. Det havde man saa sikkert. Og saa var det ogsaa

saa længe siden, de havde set hinanden. Man kunde aldrig vide, hvordan Hovedet sad paa hende nu, saa længe som hun havde været herinde.

Og Asmadæus vandrede videre, rundt i de vaade Gader, og vidste ikke, hvor han kom hen, men syntes til sidst, at han ingen Vegne kom.

Han stod uden for en Urmagerbutik. Klokken var bleven tolv.

For Resten kunde det jo være lige meget, hvordan Hovedet sad paa hende! Han kunde jo aflevere den Hilsen!

Det var aabenbart alligevel ikke Vejr til at faa noget som helst til at hænde i, saa længe man hverken kendte til det ene eller det andet i disse beskidte Gader!

Han saa sig endnu en Gang langt omkring, om ikke et eller andet Tilfælde skulde være kommet paa Benene. Men der var ikke det at se, som han kunde bruge.

Saa gik han hen til en Ølkusk, der stod ved sin Vogn og skubbede Kurvene til Rette, saa Flaskerne raslede, og spurgte ham, hvor den Gade laa, som Træskolars havde opgivet ham.

Kusken stod med en Kurv i Haanden og gav Besked, skød saa Kurven ind og hele Overkroppen efter den.

— Jeg skal ellers den Vej, — du kan jo sætte dig op! sagde han inde i Vognen, trak Overkroppen ud og slog Vognlemmen i med et Smeld.

Ja, det var ikke det værste!

Saa kom de op begge to, og Vognen rumlede ned ad Gaden.

Men saa blev det aabenbart for Asmadæus, at nu gik Sagen unødvendig hastigt. Saadant et Jag havde det heller ikke. Og for at komme i Lag med noget andet, gav han sig i Snak med Kusken. Asmadæus sad og saa paa Hestene, paa det solide Seletøj og den velmalede Vognstang.

— Det var ellers ikke saa galt at have saadan en Vogn at køre om med! sagde han.

Kusken saa lige ud.

— Nej nej! svarede han.

— Allenfals bedre end at staa paa et Værksted! fandt Asmadæus og levede op ved Tanken.

— Ja ja!

— Man faar da set Byen!

— Ja, magelig!

Asmadæus gled helt frejdig videre.

— Monstro det er vanskeligt at faa saadan en Plads?

Kusken saa bestandig lige ud; hans Hoved sad, som var det ikke til at dreje.

— Saadan lige at løbe til er det vel heller ikke! sagde han tørt og polerede Embedets Anseelse.

— Ja — jeg er ellers Maler og ude fra Landet, — saa et Par Heste har jeg kørt før.

— Ja, det har du vel!

— Og saa er der intet Arbejde ved Professionen!

— Nej, de siger det!

Hjærtet bankede i Livet paa Asmadæus.

— Man kunde da ogsaa — saadan gratis — lappe paa Vognene, naar det faldt for!

Kusken gav sig god Tid.

— Ja, det er der jo ikke noget at sige til! svarede han omsider hen i Vejret og gabede.

Men Asmadæus havde atter faaet sin Evne til at finde, en god Ide var kommet til ham og dermed den glade Fripostighed, der i et Øjeblik ser Sagen til Bunds og har alle Angreb i Orden med det samme.

— I er vel mange Vogne? spurgte han.

— Ja, nogle er vi da.

Det Svar var til at spille eftertænksom paa i en lille Pavse.

— Saa har I maaske hver sit Stykke Vej at besørge?

— Ja, det er tydeligt!

— Kører du altid denne Vej?

— Denne Vej? — det kan man vel ikke, naar man har Landet!

Asmadæus saa paa ham.

— Har I ogsaa Landet?

— De drikker vel ogsaa noget!

— Hvornaar skal du den Vej?

Kusken nikkede som en, der er ved at sove ind, men tog sig i det og knejsede som et Bræt, der svipper lige.

— I Morgen, — to Gange om Ugen! svarede han med gnaven Hast.

Asmadæus maatte med al sin Vægt sætte sig paa sin snakkevorne Lyksalighed.

— Er I ikke mere end een paa Vognene?

— Hvad skulde man saa stille op?

— Du er jo da alene!

— Vi er to.

— Hvor er den anden da henne?

— Han er rendt.

— Naa! sagde Asmadæus; han saa sig allerede kørendé rundt paa en god Vogn og svarede ikke mere.

Kusken tjattede paa Hestene.

— Kanske du ikke har noget mod Pladsen? sagde han langt om længe og kneb Øjnene sammen som den, der pludselig faar for meget Lys i dem og tager Forbehold.

— Man har vel Lov at prøve!

Kusken tog et Tag i Linerne.

— Det kan jo være, de allerede har taget en!

Asmadæus tav og tænkte sit.

— Du kan jo altid gaa med ind paa Kontoret! kom det lidt efter en Kende opmuntrende.

— Ja, det koster vel ingen Penge!

Kusken gav sig til at pirke med Pisken ved Halen paa den ene Hest.

— Skulde du faa den, sagde han, da han var færdig, bliver der vel altid til et Par Kroner til en anden en for Villigheden!

— Det gør der! nikkede Asmadæus.

— Ja, jeg mener blot, at hvad man er enig om, det er man enig om!

— Det er tydeligt!

— Og saa er det ellers blot et Par Gader derfra, hvor du skal hen!

— Det passer alt sammen! svarede Asmadæus.

— Ja, for alene joller jeg sgutte rundt og opvarter Bønderne! sagde Kusken i pludselig, grødet Veltalenhed.

Asmadæus forstod, at med de Ord spyttede den Mand højtideligt paa Tokroneren og gav ham Pladsen, for saa vidt det stod til ham.

Men med eet slog den hele Historie om i Asmadæus. Han havde allerede nydt alle Herlighederne ved den Bestilling, havde i Fantasien kørt dem alle sammen igennem, slugt dem paa een Gang, og sad nu mættet og havde alene den trevne Fornemmelse af det bundne, der bar det hele.

Det var egentlig Hip som Hap, Værkstedet og dette.

Han var lige ved at slaa det hen og fri sig.

Men saa paakom der ham saa underlig sørgelig

en Følelse af Vinter, af Slud og Kulde og ingen Sol. Han saa sig ensom og pengeløs — og gav sig Skæbnen i Vold. Men hvad der helst maatte ske, hvad han helst skulde haabe, vidste han ikke.

Og da det skete, at han fik Pladsen, fra den følgende Morgen at regne, og to Kroner paa Haanden, — dem han lod gaa videre, — stod han som en afbladet Busk, der plantes om ved Efteraarstide og bare skælver med Grenene, mens Gartneren stamper Jorden fast om den.

Han var ganske nøgtern til Mode, da han fandt Signe oppe paa et Kvistkammer tæt derved, — nærmest som gik han et Ærinde.

Men Signe . . .

Det slog ham, da han saa hende, at han havde gaaet og tænkt paa hende, — tænkt paa hende som hun var, da de sidst var sammen.

Nu stod hun der stor og blond og voksen og ledte med sine lyse Øjne efter, hvem han var. Og han begreb, at Tiden, der var gaaet, med dem begge havde gjort en Gerning, som aldrig var kommen i hans Tanke. Han saa paa hendes Blik, at han selv var bleven stor som hun.

— Kender du mig ikke? spurgte han og smilede uden at ville det; det var, som om alt det triste og klamme, der var kommet op i ham, maatte sætte sit Mærke, før det paany forlod ham, og satte det i det Smil.

Hun stod og saa paa ham og saa paa ham

med Velbehag. Og han følte og forstod det. Thi hans Sørgmodighed var ved at synke og hans Glæde ved at stige, og da er alle stakkels Døgenigters Sind saa skært som en Himmel ved Gry og fornemmer det mindste Pust.

Saa slog hun pludselig med Nakken og lo som en, der løfter sin Latter til Vejrs over noget.

— Det manglede bare, at man ikke skulde kende dig!

Dermed var al skælvende Dis blæst bort og Solen højt paa Himlen.

— Ja, det er vel aldrig værd, at vi skaber os! sagde Asmadæus; han sendte et sidste Blik tilbage over det, der var gaaet igennem ham, da han saa hende.

— Hvad skulde vi det for?

Hun gik hen til Bordet ved Vindvet og satte sig med Ryggen til ham og gav sig til at snurre Hjulet paa en Symaskine rundt.

Asmadæus saa sig om i Kammeret. Der laa halvtsyet Tøj paa Stolene og over Sengen. Der var alligevel pænt, fandt han. Og Signe havde en fin Kjole paa, og Haaret sad hende i Nakken som paa en Dame. Det var et Øjeblik nær ved, at han ingenting turde.

— Du kunde vel gerne byde En en Stol! sagde han brøsigt.

— Skal du have det saa højtideligt?

Hun saa ikke op fra Sytøjet.

Asmadæus lo. Han kendte hende, trods Damekjolen og Nakketoppen. Saa lettede han Tøjet fra den Stol, der stod nærmest hendes, over paa Sengen og satte sig.

— Ja, jeg skal ellers bare hilse dig fra dine Forældre! sagde han, da han havde siddet lidt og set paa hendes Haand, der svirrede rundt med Hjulet.

— Det kan jeg næsten regne ud!

Asmadæus tav saa længe, til hans Stædighed var blevet paalidelig.

— Kan du ikke stoppe lidt! sagde han saa, — det er ikke til at snakke i det Spektakel!

Men det kunde hun ikke.

— Maaske du vil sy for mig? svarede hun og blev ved.

Asmadæus greb efter et Svar; det flød ud, dette her.

— Ja — efter Fyraften! sagde han.

Og med det Svar tog han Stilling.

Signe gjorde et Kast med Hovedet.

— Du sidder maaske og arbejder!

— Nej, men i Morgen begynder jeg! nikkede Asmadæus, — jeg er blevet Svend, skal jeg sige dig, og skal arbejde hos Nielsen og Schrøder!

Signe syede en Stund endnu. Saa standsede hun, lænede sig tilbage, saa flygtigt paa ham og gav sig til at pille ved nogle Skruer paa Maskinen.

— Naa saa det er du! sagde hun.

Asmadæus smilede.

— Troede du, jeg var rejst af den bare Fornøjelse?

Men Signe svarede ikke, som han spurgte.

— Saa skal du maaske blive herinde! sagde hun.

— Kunde du ikke regne den ud?

Hun saa pludselig paa ham. Saa lo hun.

— Jeg troede, du var rendt af Læren! sagde hun.

Men gennem Latteren maalte hun ham, helt alvorlig, fra Top til Taa.

— Nej, det kan man nok ikke leve af! svarede Asmadæus solidt.

Det var ikke hendes Ord, han svarede paa; det var hendes Blik, han gav sin Tilslutning.

— Det kunde jo maaske gerne være, det kunde hænde, at vi kunde rende paa hinanden ved Lejlighed! forsøgte han.

Signe sad og saa paa ham og gled aabenlyst over i Alvoren.

— Saa du er blevet Svend!

— Ja hvad er der vel ved det! svarede Asmadæus. Hendes gentagne Forbavselse virkede paa ham, som sad hun og kildede ham under Næsen med et Halmstraa.

Hun sagde ingenting ligestraks. Saa rimpede hun Munden spidst sammen som den, der ikke vil le, og bøjede Hovedet bag over.

— Saadan en tosset Dreng!

Asmadæus stak Hænderne i Lommen og lænede sig tilbage mod Stolens Ryg.

— Ja — det var den Gang! — og der er ikke stor Forskel! svarede han og slog med Hovedet, — saa hvis du ikke har forandret dig noget videre, skal vi magelig komme ud af det sammen!

Men Signe vendte sig til Symaskinen. Hun tog sig intet for med den; hun saa blot ned over den og ind under den.

— Sikken en Bonde du er!

Asmadæus lo.

— Jeg har aldrig kunnet blive vred paa dig, Signe!

— Hvad skal det sige?

— Det er noget, som falder mig ind!

Signe rettede sig i Sædet og sukkede, som om hun kedede sig.

— Der falder dig vist lovlig meget ind!

— Nej, ikke videre! svarede Asmadæus, — han saa bestandig paa hende, — ikke videre end, at jeg sidder saa hyggeligt her! Det er akkurat som at være hjemme paa Landet igen. Jeg kan ikke lide de beskidte Gader, skal jeg sige dig!

— Hvad kommer det mig ved? Du kan jo gaa hjem igen!

— Ja det kunde det godt være endt med! — men nu er det ikke saa nødvendigt!

— Hør, sig mig, sagde Signe pludselig og saa paa ham med en trættet Sjæls utaalmodige Ro, — mon der ellers er noget, du vil? — for nu har jeg jo hørt, at du skulde hilse mig, og at du er blevet Svend!

— Ja, det er der rimeligvis! svarede Asmadæus og saa frem for sig, som svømmede en stor, blaa Luft omkring ham.

— Saa skynd dig!

Men Asmadæus bøjede sig frem og tog hendes Haand og saa hende ind i hendes Øjne.

— Det gaar saa hastigt med mig! sagde han, — jeg tænkte ikke paa det, da jeg gik herop! . . . Jeg vil ikke undvære dig for mange Penge, Signe!

Hun lo, kastede sig paa Stolen, hvor hun sad, og lo.

— Dit Fjols! — jeg har en Kæreste!

— Det har jeg ogsaa!

Hun blev ved at le.

— Jeg har hele to! havde han nær føjet til for at trumfe hende over, men kom i Tanker om, at paa det vilde hun kende ham og forstaa, at han løj.

— Det kan der jo altid blive Raad for! sagde han sindigt og søgte bort fra de fremmede Elementer, der var kommet ind i Emnet, — jeg sidder jo bare her og vil have Lov til at komme

igen og sidde her. Vi to kender jo dog mere til hinanden end de fleste!

Signe trak lempeligt sin Haand ud af hans.

— Er du saa sikker paa det?

Asmadæus lænede sig tilbage og bredte sit Bryst.

— Ja det ved den levende Gud! sagde han, som bedyrede han sin egen og den hele Jords Tilværelse. — Se, nu kan du jo gerne drille mig saa længe, du vil! føjede han sejrende til, — jeg kendte dig, lige fra du lukkede din Mund op, — og Gud ske Lov for det!

Signe lagde Hovedet paa Sned.

— Hvad er der, lille Asmadæus? — græder du?

Asmadæus lo. Alligevel nikkede han.

— Det tøer i mig, — jeg har faaet noget mod denne Aarstid, — — men det tøer i mig! — Jeg skal sige dig, jeg synes, der er noget, der er hændet mig, som har slaaet Benene fra mig, bag fra; — det er, lige som om der var nogen, der havde stjaalet fra mig — alt det, jeg skulde bruge; — og saa er det, at jeg sidder her og ser paa dig og synes, at det alligevel er Løgn og kan være lige meget! . . . Sig et venligt Ord, Signe!

Signe blev rød. Hun famlede med Fingrene i sit Skød.

— Er det Kæresten?

Asmadæuses Øjne blev store og omme. Saa

skød pludselig et af de mest straalende Smil, et Menneske raader over, frem i dem.

— Ja!

Signe blev saa stille som Symaskinen paa hendes Bord.

— Du maa gerne komme her! sagde hun langt om længe.

Asmadæus sad og sled med sit Ansigt. Det var svært for ham at faa det til at udtrykke det rette. Lykkelig var han, men det med Kæresten maatte han holde paa.

Saa gav han sig Taknemmeligheden i Vold.

— Se! sagde han og trak Tikronersedlen op af Lommen og lagde den paa Bordet ved Siden af Symaskinen.

Signe saa ikke paa Sedlen; men hendes Øjne fik Medlidenhedens blideste Glans.

— Du er tosset! sagde hun.

Asmadæus smilede.

— Har vi ikke kendt hinanden før?

Signe saa paa ham, lyst og aabent.

— Hvad er det, du bilder dig ind?

— Ingenting! — ikke andet end det samme, jeg altid har bildt mig ind, — naar jeg trængte til det! føjede han til og fik Taarer i Øjnene over sin egen Ærlighed.

— Hvad for noget? spurgte hun famlende; men hun slog med Nakken.

— Ja, det kan du spørge dig selv om! sagde han sikkert.

— Du er en Nar! svarede hun; men hendes Øjne hang paa ham, som var han en Roman, hun havde faaet ind ad Døren og kigget sig nysgerrig i.

Asmadæus rejste sig.

— Ja — bild dig det ind! svarede han og tog sin Hue.

Hun saa op paa ham.

Han lagde hurtigt sin Haand paa hendes fine Kjoleskulder.

— Bliv, hvor du er! sagde han og gik mod Døren, mens den kolde Bevidsthed om, at nu var han pengeløs, sled hans Hjærne med Spørgsmaalet om Mad og Logi. Han var lige ved at bede hende bytte Sedlen og beholde de otte.

Men i Døren vendte han sig.

— Jeg har flere! smilede han.

Og da han saa hen paa hende og saa, at hun sad og stirrede efter ham, forsvandt Sedlen og alt andet end hun af hans Tanke.

— Signe! sagde han og følte, at det brændte bag hans Øjne, — du er en storartet Pige!

Dermed gik han.

XIV

Det var Dagen derefter. Det sneede og regnede. Asmadæus sad oppe paa Ølvognen og kørte ud ad Landet til.

Da de var kommet neden for Frederiksberg Bakke, holdt Kusken Hestene an, slap Linerne over i Hænderne paa Asmadæus, kravlede langsomt ned og gik hen foran Dyrene og puslede en Stund ved Bringetøjet.

— Det sidder meget ordentligt! sagde Asmadæus; han havde selv spændt for.

Saa kom Kusken tilbage, men blev staaende nede paa Gaden, lagde sin Haand paa Fodbrættet og pillede sig i Næsen.

— Jeg kan'te bruge det Vejr! sagde han.

Asmadæus trak paa Munden.

— Aa Skidt! trøstede han sig selv.

Saa saa Kusken op paa ham med et Par malede Træøjne.

— Du kan jo nok klare Turen!

Asmadæus slækkede paa Linerne og saa ned paa ham.

— Hvad er der?

— Du kommer til at køre Turen!

— Vil du ikke med?

— Nhæ!

Asmadæus saa ned paa ham og gned sig om Hagen.

— Jamen — —

— Jeg har jo forklaret dig den, — og saadan plejer vi nu!

Asmadæus vendte sig og saa hen over Vognen med alle dens Flasker.

— Med alt det der! sagde han benovet, som tog han Skøn over en højtidelig Sum.

— Jeg staar her, naar du kommer i Aften! sagde Kusken og slap Fodbrættet og klaskede den Hest, han stod nærmest ved, over dens vaade Bagpart.

Saa gik han, og saa gik Hestene.

Asmadæus sad med Linerne i Haanden og lod sig og alle Flaskerne køre. Han saa frem for sig. Der kom store Snefnug tumlende ned mellem Regnen; de svinglede ud og ind, mens de dalede, dejsede saa latterligt tilfældigt, men naaede alle ned. Og som Asmadæus sad og saa paa dem, blev han helt fyldt af en lettende Familiefølelse og af en stor Trøst over al Tings Samhørighed.

Ellers var han ikke i videre godt Humør.

Det var galt alt sammen, — siden han havde fundet Signe.

Der var to Ting, der stredes i ham.

For det første var det Signes Skyld, at han sad her paa Vognen. Havde han ikke truffet hende, var han aldrig mødt til denne Plads, ked af den som han var, før han fik den. Men der var noget i det, han havde fundet i hende, som gjorde, at han maatte gaa lige ud og vise sig vederhæftig, trods det, han strittede imod. Men der var paa den anden Side det, at dette var en snavs Bestilling, og at han havde løjet for hende. At han havde løjet, var i sin Orden, — hvordan skulde han ellers faaet lirket hende saa vidt, som han fik hende? Men med dette, som han nu sad i, kunde han ikke holde Stillingen. Det gav ingen Penge. Om han havde haft det forbandede Svendebrev og faaet sig en Værkstedsplads, blot for Vinteren! Det var altid et Par Skilling mere reddet — og saa Æren! For dette var jo dog ikke til at skjule i Længden. Og saa — flakke rundt, det havde han tabt Lysten til, siden han saa Signe. Det var ikke nødvendigt, naar man havde hende. Der var ingenting nødvendigt, naar man havde hende, — ikke andet end at have Penge, være solid, og saa sidde og se Kornmarken i hendes Haar og den blaa Himmel i hendes Øjne, alt det, som var udenfor, samlet sammen i hendes lille Kammer. Han fik en pludselig Lyst til at vende om, løbe til

hende og sige Sandheden, ligge med Hovedet i hendes Skød og føle sig ganske stille.

Asmadæus saa frem over Landevejen.

Der stod de vaade Træer og dryppede og skinnede blanke som Jærn, der svedte koldt; der laa de brune Marker og ydede intet uden et stort Øde; der løb Vejen med Sølet riflet af forladte Hjulspor.

Han tænkte paa det Værelse, han havde lejet og faaet paa Kredit, skævede ned til den Pakke Mad, Kusken havde ladet ligge paa Sædet, og som han, Asmadæus, vel maatte spise, saa ud over Gaarde og Huse, som laa spredte, men murede fast i den medlidenhedsløse Jord — og skuttede sig i en forskræmt Kuldegysning.

Saa var det, han med sin Vogn indhentede en Lirekassemand, der travede afsted med sin Kasse paa Ryggen inde paa Grøftestien. Der hang et falmet rødt Tæppe over Kassen; det var blevet mørkt af Regn og Sne; men det lyste for Asmadæuses Øjne.

Han kørte langsomt, saa han havde det foran sig, og sad og saa paa det. Men til sidst kom han alligevel Manden paa Siden.

Asmadæus holdt Hestene an.

— Vil du køre med?

Manden inde paa Stien løftede Hovedet. Det var en gammel Fyr med eet Øje, een Arm og en Soldaterkasket paa Hovedet. Det ene Øje

maalte Hestene, Vognen og til sidst Asmadæus. Saa skubbede han Kassen bedre op paa Ryggen og drev bag om et Træ ud paa Vejen.

— Tag ved! sagde han og skød Ryg som en Kat, saa Kassen kom til Vejrs, og han og hans Hoved forsvandt under den.

Asmadæus bøjede sig ned og fik fat i en Rem, den gamle væltede sig rundt, og ved tre Armes Hjælp lagde Kassen sig med et klingende Suk til Hvile oven paa de andre stumme Kasser.

Saa kom den gamle op, og de kørte.

— Pø! sagde pludselig den gamle haanligt.

Asmadæus tænkte ikke længer paa ham.

— Er du vaad? spurgte han.

Men den gamle bøjede sig frem og heftede sit eneste Øje paa ham; det sad i hans Hoved som en graa Sten i en Slynge.

— Hvad Satan spør' du for?

Asmadæus blev rød. Saa lo han.

— Er du gnaven!

Det graa Øje sigtede.

— Pø! gentog han.

Asmadæus saa frem over Hestene.

— Ja for mig gerne!

Den gamle forlod Sigtestillingen og gav sig til at vride Vandet af sit ene, tomme Ærme.

— Det er sgutte første Gang, det er Regnvejr! sagde han højt, som om han talte med overlegent Vid.

Men den Tone, han talte i, ærgrede Asmadæus. Han havde taget ham op for det røde Tæppes Skyld, for Resterne af den glade Farve, der sad i det.

— Har du ikke andre Viser at synge? spurgte han.

Den gamle vred videre.

— Man maa takke for det lidt, svarede han, — selv om man faar for meget!

Asmadæus smurte paa Hestene.

— Skal du ikke af og dreje i den dér Gaard?

Den gamle ulejligede ikke engang det ene Øje med at se efter nogen Gaard.

— Af og dreje! gneldrede han op, — nej, nu bli'r vi siddende i Dagligstuen!

Saa lo han med alt det af Ansigtet, der sad uden om Øjet; men Øjet selv holdt sig og gik fri.

Asmadæus rettede sig i Sædet og gjorde sig bred.

— Saa kommer du til at holde din Mund! truede han og vendte sig halvt om, som sad den anden der ikke længer, og slog et Par Gange haardt paa Lirekassen med Enden af Piskeskaftet.

Den gamle drejede sig efter ham.

— Hvad Satan har Kassen gjort dig?

Asmadæus sad og lyttede, om det ikke vilde klinge, men det lød af Træ og ikke af andet. Saa vendte han sig igen.

— Jeg er bange, den er for tung! sagde han.

Den gamle gned det Øje, han ikke havde; derpaa saa han paa Asmadæus med det andet, som var det det, han havde gnedet.

— Tror du? sagde han, — ja, det vil jo vise sig, naar vi bare har Taalmodighed!

Men Asmadæus holdt langsomt Hestene an, saa de til sidst stod.

— Jeg vil ikke ha' den liggende der! sagde han uden ellers at røre sig; han sad og saa ud i Snefnuggene og Regnen, — du maa staa af!

Den gamle lettede sig.

— Saadan en Laban! spyttede han, — jager han med en gammel Mand, som om man var en Kanariefugl!

— Vil du spille paa den? spurgte Asmadæus.

— Spille paa den?

Det graa Øje samlede al sin Seevne sammen.

— Ja, den er vel til det samme!

— Sidde her og spille for Øgene og Skidtet?

— Mens jeg kører dem, ja! nikkede Asmadæus.

Den gamle satte sig igen.

— Nu skal vi straks lege Bondebryllup!

Asmadæus blev holdende.

— Ja, saa maa du se at komme af!

Det ene Øje undersøgte, hvad der i Regnen var at se af Jorden.

— Den kan støtte her foran paa Brættet! foreslog Asmadæus videre.

— Ja den kan sgutte flyve i Luften!

— Naa — vil du saa?

— Ja spørg om det! sagde Tyven, de slog Strikken om ham!

Asmadæus rejste sig.

— Saa kommer vi med Spilleværket!

Det klang i Kassen for hvert lille Stød, den fik.

— Forsigtig! — forsigtig! pustede den gamle, — det er ikke nogen Malkepige!

Saa stod den dèr, hvor Asmadæus vilde have den.

Den gamle strøg med Haanden hen over det vaade Tæppe og lagde det op i den ene Side, fik Remmen bag om Lænderne og strøg paany med Haanden.

— Saadan en skal man have Respekt for! brummede han, — det er ikke enhver Bonde, der laver Kejseren af Kinesien saadan en Nattergal! — Nu maa du ikke køre for fort!

— Nej; — lad os saa faa en paa Liren!

Asmadæus fik Hestene i Gang, og den gamle begyndte at dreje.

Det klunkede og trillede saa blødt nede under det vaade Tæppe.

— Ja, højere kan den ikke give det, sagde den gamle, for Tæppet tør jeg ikke stryge af i dette Vejr!

— Det er udmærket! svarede Asmadæus.

— Du er maaske meget for Musik?

— Ja — naar det ellers ikke er Solskin!

— Det var ikke det værste, naar den ellers ogsaa kunde tørre Frakken paa en! brummede den gamle.

Saa holdt han pludselig op.

— Der kommer en Vogn!

— Vil du over paa den og dreje?

— Nej — men jeg vil ikke være til Nar for flere end en foruden Vorherre!

— Saa drejer jeg! — Hestene passer sig nok!

Den gamle klemte om Haandtaget.

— Fang du dig en Kat og drej den i Halen!

— Spil væk da! — det er ikke hver Dag, der kører Musik rundt i Regnvejr!

Den gamle vred Munden; men han drejede.

Vognen kom nærmere. Det var to Prangere. Han, som kørte, svingede med Pisken og strakte det ene Ben ud over Vognfadingen. Da de var paa Siden af Ølvognen, holdt de. Det samme gjorde Asmadæus.

— Nu stiger den, Kraft ede mig! raabte han, som var Kusk.

— Det er, hvad den er anlagt paa! svarede Asmadæus.

— Gi'r I ogsaa Øl gratis?

— Ja — til Herskabet!

— Det er os, Pedersen!

Han slog den anden Pranger paa Skulderen.

— Ja, lad os først se, hvad I spenderer paa Musikken! svarede Asmadæus tørt.

Der fløj en Tiøre over paa Kassens Tæppe.

— Naa, sidder I saa smaat i det! sagde Asmadæus, — ja saa faar det blive til en anden Gang!

Og saa kørte han til.

— Hov! — hov! — hov! raabte den gamle og slog sin eneste Arm tværs over Kassen, — den gaar i Smadder!

Men Asmadæus lo.

— Hold du bare paa Tiøren!

Det klang i dybe Stød nede i Kassen.

— Kan du høre, hvor den griner? føjede han til.

Men da de var kommet et Stykke frem og var ene paa Vejen, fik han Hestene i Skridt.

— Nu kan du jo prøve den! sagde han.

Og det gjorde den gamle.

Hestene gik i Skridt, Regnen drev, Snefnuggene svinglede saa blidt og blødt ned i de nøgne Træer, og den gamle drejede saa nænsomt og lyttende alle Kassens Melodier ud over Landevejens vaade Bedrøvelighed.

Da han holdt op, bad Asmadæus ham ikke om mere. Han sad og saa frem for sig og sagde ingenting. Heller ikke den gamle havde noget, han gad nævne, paa Hjærtet.

Ved den første Kro, de kom til, hjalp Asmadæus ham Kassen ned, læssede de Flasker af, han skulde, spurgte om Vej videre, kørte ensom til den næste Kro, kørte den hele Dag og syntes blot det eneste, at den var lang som et ondt Aar.

Lygterne lyste paa Snefnuggene, da han naaede tilbage over Frederiksberg Bakke.

Der stod Kusken og ventede.

De kørte sammen hjem og afleverede.

Og saa gik Asmadæus op til Signe.

Men da han sad der hos hende og saa paa hende og havde Lampelyset og Varmen i Stuen om sig, forsvandt netop det Mismod, der havde fyldt ham den hele Dag og drevet ham til hende, og et stort og tillidsfuldt Velvære blev tilbage. Han fjasede med hende, og hun med ham, om gammelt og nyt, og de sad hele Tiden og saa paa hinanden, — saadan som man ser paa hinanden, naar der er en Hæk imellem. Og saadan blev det ved, lige til han fandt, at nu nærmede det Øjeblik sig, da han maatte gaa.

Da begyndte Velværets Solskin at svinde for ham og Mindelsen om Virkeligheden at stige som kolde Taager.

— Hør, sagde han og strøg sig over Ansigtet, hvad er egentlig din Kæreste for en?

— Aa—r! vrissede Signe, som var midt i Overgivenheden, — han er saamænd meget pæn!

— Men — hvad er han?

— Grosserer! sagde hun med spids Mund.

Asmadæus svarede ingenting; han saa hen paa Væggen og blev rød.

— Tror du det?

Det gav et Lettelsens Sæt i ham; Glæden stod ham i Øjnene.

— Er det Løgn maaske?

Hun stak Ansigtet frem imod ham.

— Puh! sagde hun, blev du bange? — nej, han er bare Snedkersvend!

Det var mere beroligende, men det slukkede ikke det, der brændte ham.

Han slog Benene over Kors.

— Tjener han mange Penge?

— Uh — ja!

— Gør han?

— Ja — det ved Gud han gør!

Asmadæus blev atter rød, ikke for hendes Svars Skyld, men for det, hvis Aabenbaring rykkede ham længere og længere frem paa Tungen.

— Jeg skal sige dig, sagde han med al en overmægtig Alvors Kluntethed i Stemmen, al en angst Sjæls forknytte Aabenhjærtighed, — jeg tror alt, hvad du siger!

— Nej, tænk!

— Jeg ejer nemlig ikke en rød Øre!

Han tog Vejret, som maatte han fylde Lungerne for at leve op igen, og saa spændt paa Signe. Nu var det sagt, syntes han.

Men Signe tog det paa en anden Maade. Hun kneb Øjnene sammen og saa paa ham.

— Nu skal vi høre!

— Det er sandt!

Signe lo.

— Ja, jeg har da, ved Gud, ikke bedt dig om noget!

Saa satte hun Hænderne i Siden og saa stift paa ham.

— Er du virkelig blevet nærig?

Asmadæus bare rystede paa Hovedet.

— De har stjaalet det alt sammen fra mig! sagde han og lettede sig et Øjeblik ved at læsse den hele Byrde over paa andre Skuldre.

— Hvad er det for noget, du snakker om?

Asmadæus nikkede.

— De gamle!

— Dine gamle? — hvad er det, de har stjaalet?

— Hele min Løn, fra jeg kom i Lære!

— Aa Sludder da!

Asmadæus nikkede blegt.

Saa smed Signe sig overbevist tilbage paa Stolen.

— Det var den stiveste!

Men hun kom hurtig til Samling. Han forstod paa Farten, at det var ikke hans Fortid, hun interesserede sig for. Men det trøstede ham ikke.

— Naa — men du har jo en god Plads! sagde hun og saa energisk ud.

Asmadæus rystede paa Hovedet.

— Det havde du jo i Gaar!

— Nej — det var Løgn!

Signe saa sig om i sin Stue.

— Du er da en underlig en! sagde hun langsomt.

Saa saa hun paa ham.

— Det sagde du jo!

— Ja, svarede Asmadæus og turde ikke møde hendes Øjne, — jeg var bange, at jeg ellers ikke havde faaet Lov at sidde her!

— Hvad laver du da?

Asmadæuses Mundvige trak sig nedad.

— Jeg har kørt med en Ølvogn!

Hun overhørte.

— Du er jo da Svend?

— Ja!

— Hvorfor har du da ingen Plads?

— Jeg har mistet mit Svendebrev!

Hun spurgte videre, og han fortalte Papirets Historie.

— Sikken du bærer dig ad! sagde hun og slog Hænderne sammen, — men du lagde jo da ti Kroner her i Gaar!

— Ja, for jeg blev saa glad ved at træffe dig!

— Hvor havde du da dem fra?

— Det var Lønnen for den sidste Maaned!

— Og det var de eneste, du havde?

Asmadæus lo ved Mindet; men Taarerne stod ham i Øjnene.

Pludselig bøjede Signe sig frem og saa ham ind i dem.

— Lyver du?

Asmadæus strøg i et vredt, kort Tag Haanden hen over sine Øjne.

— Jeg har vel Lov at gøre, hvad jeg vil!

Signe sad ganske stille.

— Er det mange, de har taget?

Men Asmadæus svarede ikke.

— Jeg vil blæse Jer alle sammen et langt Stykke! sagde han og knyttede sin ene Haand, — nu kan du jage mig! — Hvad skal jeg arbejde for? — Nu kan du gøre, som du vil, — men jeg skal skaffe dig Fest og Fornøjelse saa meget, som du har Lyst til!

Han kunde ikke finde Ord til mere; det bredte sig for stort i ham.

Signe smilede.

— Jamen det Svendebrev kan du jo faa igen?

— Jeg synes ikke, jeg har Lyst til andet end til at være her oppe hos dig! fortsatte han sin egen Tankegang.

Han havde faaet Magten over sit Inderste; han sagde det saa blødt.

— Det kan jo bare være en Krones Penge!

Asmadæus saa ud i Luften.

— Og naar det først bliver Sommer!

— Vil du hænge paa den Ølvogn saa længe?

— Jeg synes, der er saa megen Fornøjelse til, at jeg ikke bryder mig om alt det andet! sagde han.

— Hvad er det for Fornøjelse?

Han bredte blot Armene ud, ikke mod hende, ikke mod noget som helst, der var til Stede.

Signe rejste sig og tog to Kroner i en Skuffe, lagde dem i hans Haand og lukkede den over dem.

— Nu køber du det tilbage i Morgen!

Det gav et Hiks i Asmadæus, han saa forvirret op.

— Og saa kommer du ikke igen, før du har dig en Plads!

Asmadæus virrede med Hovedet. Hun holdt paa hans Haand.

— Du gør det!

Saa strøg han hendes langsomt bort fra sin. Blodet svulmede i alle hans Aarer.

— Hvorfor skulde jeg det? spurgte han og saa paa hende, sad og saa saa videbegærlig ud.

— Er du født i Gaar?

Men det Svar tilfredsstillede ham ikke.

— Hvis jeg nu ikke gør det? prøvede han.

Signe stirrede paa ham. Saa lo hun højt.

— Du er maaske kommet, fordi du fortrød din Flothed! — Er det det, du vil? — Det kunde du sagt straks!

Men nu bristede det under Asmadæus. Han tog klodset om begge hendes Hænder.

— Jeg gør det jo! sagde han, — for jeg vil tjene Pengene til dig! — kan du ikke forstaa

det? — Det er din Skyld, at jeg gør det! — Fra nu af er det din Skyld alt, hvad der sker!

— Ih du gode! udbrød hun, men sine Hænder tog hun ikke til sig.

— Ja, ih du gode! gentog han, — for nu kan du jo se, om du nogen Sinde bliver af med mig!

Hun tog Vejret tungt.

— Saa, sagde hun, lad saa det være godt!

Og saa faldt hun atter ind med Snak om dit og dat. Men Passiaren gik trøgt. Asmadæus rejste sig snart.

— Det skulde bare være Sommer! sagde han.

Mere fik han ikke frem.

XV

Da Asmadæus vaagnede den følgende Morgen, laa Signes Tokrone paa hans Bord. Han fik Øje paa den, som han vendte sig i Sengen, og lukkede Øjnene. Den virkede paa ham som en Pegefinger, der energisk peger paa et og samme Sted, et Sted, det er vanskeligt at komme uden om for den, der ser paa det.

Han tænkte bedst med lukkede Øjne; saa var man ligesom mere uforstyrret og ene om alle Afgørelser og behøvede ikke ligestraks at tage Hensyn til det, der præsenterede sig som den stramme Virkelighed, straks man lukkede Øjnene op.

Ølvognen — Svendebrevet — en Værkstedsplads — Signe. Det var fire Verdenshjørner. Han sendte dem alle en langelig Tanke; den skubbede saa blødt til dem som en Kattepote. De tre sukkede han fra sig og gav sig til at drømme blidt om Signe. Det var der den meste Fred ved. Og skulde han skulke fra Ølvognen og ud efter Papiret, var der rigelig Tid til at ligge, — hvorfor han foreløbig slog fast, at det

var bedst, han holdt sig til det med Papiret. Forøvrigt var det bare et naragtigt Postyr, det med Svendebrevet, hvis Mening var uden Sammenhæng med alt det, som var det væsentlige og det eneste.

Det væsentlige og eneste var, at nu havde han Signe. Han havde ikke Trang til det ringeste, naar han tænkte paa hende, ikke engang til Mad. Nu var det Vinter ude, og han selv midt inde i en skummel By, hvor der ikke var andet end Sten at se paa. Og netop midt i alt det var hun, var alene alt det andet derude, alt det eneste, han gad tilbringe sin Tid med at have for Øje, omtrent som samlet i et Billede, trukket sammen og gjort tæt, — men levende, spillevende. Varme, først og sidst var hun Varmen, den fulde Tilfredsheds Varme. Han ønskede ingen Ting, ikke andet end, at alting vilde blive ved, som det var i Gænge. Han var tilfreds.

Foreløbig. Naar det blev Foraar, og Jorden lukkede op for de mange smaa Kroge — —

Men for Øjeblikket!

Der stod en blomstrende Gyldenlak henne i hans Vindve. Det var hans Værtsfolks.

For Øjeblikket var det Urtepotternes Tid, Kakkelovnenes og Stueplanternes.

Asmadæus stod op og vandrede ud med Signes Penge i Lommen.

Det dryppede og drev ned over alle Huse.

Oppe paa Tagene laa der noget skiden Sne rutschet ned mod Tagrenderne, Vandet sjappede under Støvlerne paa Folk, Dagen var et eneste gennemsigtigt sort, og der brændte Lamper inde i Butikkerne. Uden for en Bagerkælder stod han og saa ned paa Jomfruen; hun var kommet op paa en Stol for at stille paa Blusset over Disken. Det glimrede i rødt og hvidt og gult fra alle de blanke Kager. Han smækkede lidt med Trækruden. Hun saa op paa ham. Saa slog hun op efter ham med Lommetørklædet og sprang ned. Asmadæus satte Munden tæt til Trækruden og smækkede med Læberne, som om han kyssede. Saa gik han. Det var yderst flygtigt, det hele. Men det var velgørende.

Og saa fik han det ud deraf, at en Bagersvend, det var en heldig stillet Kammerat; Lys og Varme, altid noget at putte i Munden og saa en fornøjelig Omgang; og saa var det tilmed en Profession, som var lige at løbe til for den værste Kludremikkel.

Hvorfor skulde man nu ogsaa binde sig, gaa om og være bundet til noget, der kedede en? Naar der saadan var utallige Bestillinger, der tog sig meget fiksere ud, og som man lige saa godt kunde være dumpet ind i!

Naar man bare var blevet spurgt, den Gang!

Asmadæus ransagede sit Inderste for at faa fremmed Ansvar gjort gældende, men kom ikke

saa langt. Han havde aldrig ønsket sig noget, — ikke andet end en Herregaard, for den store Haves Skyld og de mange Marker.

Heller ikke var det værre fat med ham, end at hans Ben gik deres Gang under ham og tørt og paalideligt bragte ham derhen, hvor han havde lovet og for Øjeblikket fandt sin Regning i at gaa.

Han fik sit Svendebrev igen.

Som han kom op paa Gaden med det, blev han helt højtidelig. Det var ligesom en Ed, bare det at stikke det i Lommen. Han havde holdt sit Løfte.

Derpaa gled Højtideligheden over i en oplivende Forbavselse over, at det virkelig forholdt sig saa, og han blev modig og opsat paa at handle videre.

Men som han saa ned ad Gaden, var det, som saa han for sig en uendelig Række Værkstedsporte, gennem hvis Gab han maatte ind og ud, ind og ud, for at tigge.

Det krøb i ham. Men Dagen var sort, og Signe blomstrede i hans Tanker som en stilfærdig Gyldenlak, hvis Tilværelse dèr afhang af, hvad han videre foretog sig.

Og saa tog han fat, drev Gade op og Gade ned og ind, hvor han fandt et Malerskilt.

Hen imod Aften havde han en Plads, hos en Smaamester i en Baggaard. Den var ikke stort

bevendt. Men Asmadæus fandt, at saa store Ting dermed var ført til Ende, at nu var det ham, der havde visse Krav.

Han sad hjemme paa sin Seng og tænkte over, hvorledes de bedst skulde føres igennem, og — hvad det egentlig var for Krav. Men da han ingen Vegne kom med Overvejelserne, gik han ud igen og lige op til Signe. Og dermed kom han pludselig Sagen betydelig nærmere.

Signe lukkede op og blev staaende i Døren og saa en Stund paa ham.

— Aa, er det dig! sagde hun omsider og lo en forvirret Latter, — jeg kendte dig ikke!

Og saa gav hun Plads for ham, og han skred ind.

Det var Kæresten — Snedkersvenden — der var der.

Signe præsenterede.

— Hr. Jespersen! — Min ... Fætter! Han er hjemmefra og Malersvend — og paa Vej til Amerika!

Da hun havde sagt det, gav hun sig en hel Mængde at bestille.

Asmadæus tog flygtigt Maal af Jespersen. Det var en pæn lille pyntet Mand med Vand i Haaret, vaade Øjne, vaade Læber og Brystet hult og smalt under den stivede Krave. Ikke videre. Asmadæus tog ikke nøjere Mærke paa ham, end

Solen i Marts tager Mærke paa den Egn, den kaster et hastigt Blik over.

Han satte sig lige over for ham.

— Sæt dig ned, Signe! sagde han.

Signe satte sig. Hun saa tvær ud.

— Ude paa Landet kan det nok ikke blive til noget; smilede Jespersen og saa paa Asmadæus som et mangechifret Tal, der har faaet Øje paa en sølle Ener.

Asmadæus trak Svendebrevet op af Lommen, halvt, saa han bare viste det.

— Nu er det i Orden! sagde han og nikkede til Signe, — Passet og Billetten — og det hele!

Signe saa dumt paa ham.

— Er du ikke med, min Pige?

Saa lo hun, en lille Rest af Latter.

— Ja, sagde Asmadæus og lod et Øjeblik sine Øjne beskinne Jespersen, — jeg havde ellers tænkt at tage Signe med, — men det maa jeg vel opgive!

Jespersen lagde i en Fart sin Haand, en lille gennemsigtig Høvlspaan af en Haand, over hendes.

— Nej, hun behøver ikke at rejse! sagde han og klemte til.

Men Signe trak sin Haand til sig, plantede Albuerne paa Bordet, støttede sit Hoved i begge sine Hænder og saa med taknemlig og aaben Beundring paa Asmadæus.

— Uh, hvor du egentlig er køn! lo hun.

Der sprang et pludseligt Blik fra hans Øjne over i hendes, et taknemligt Blik, der ganske aabent, som var Jespersen Luft, sagde: Vi to!

I samme Nu tog Signe sine Øjne til sig og pustede, som var der overdrevent varmt i Stuen.

— Han er saamænd tosset nok til at tro det, den Stakkel! sagde hun og lagde sin Haand kærtegnende paa Jespersens Hoved og glattede paa hans glatte Haar.

Men Jespersen virrede Hovedet til sig.

Signe stirrede paa ham.

Saa gav hun ham en ganske let og kærlig lille Ørefigen.

— Er du uartig?

Jespersen greb hendes Haand, slog dens Fingerspidser haardt imod Bordet og slap den.

— Vi er ikke alene, min Pige!

Signe saa et Øjeblik raadvild ud.

— Saa er det bedst du faar en med! sagde hun og vendte sig mod Asmadæus.

Men han fik den ikke.

Han sad og ventede.

— Naa, sagde han saa og saa kammeratligt paa Jespersen, — maa hun ikke? — det bliver jo i Familien!

Jespersen gyngede frem og tilbage.

— Trænger De til den? spurgte han.

Asmadæus bredte sig; han løftede sit Ansigt i stor og stille Fryd.

— Naar nogen vil kæle for en!

Signe tog Jespersens Haand, nikkede underfundigt til ham, beholdt hans Haand i sin og saa paa Asmadæus

— Du er da vel aldrig ked af det, lille Asmadæus? spurgte hun spidst.

Men Asmadæus vidste, at det var ikke ham, der skulde narres. Han saa godmodig og uskyldig ud.

— Nej, — ja, det vil sige, hvis man giver mig Lov til det!

— Svar ham nu, Jespersen! sagde Signe og trykkede Jespersens Haand.

Jespersen saa paa ham, kiggede op og ned ad ham. Men der var ikke noget Blik i hans Øjne. Han gjorde det tydeligvis blot paa Opfordring. Men Blikket, som Øjnene manglede, var ligesom flygtet ud i hans Ansigt og sad og lurede overalt i hans bævrende Træk.

Saa tog han det Parti at smile grimt.

— Det koster vel ikke noget — i Overvægt — naar man rejser! sagde han og gjorde lang Hals som en Skildpadde.

Asmadæus slog Signes Haand bort fra hans og lagde sin egen i dens Sted.

— Tak for det! sagde han, — vi to er heldigvis Mandfolk! — Ja, du skal ikke se saa sur ud, Signe! Nu gaar jeg igen! Det var jo bare en lille Visit! Jeg vilde jo bare fortælle dig, at nu

var jeg parat! — Du kunde gerne faa et andet Ansigt paa! — Giv hende et lille Nøs, De!

Jespersen lo hivende.

Asmadæus ventede og havde ikke Øjnene fra ham.

— Vil hun ikke maaske?

Jespersen blev rød og hvid.

— Nu tror jeg nok, vi skal snakke om noget andet!

— Ja, for saa vil jeg! sagde Asmadæus og rejste sig, lagde begge sine Hænder om Signes Hoved og kyssede hende paa Munden, bredt og fast.

Signe for op.

— I skal gaa! — begge to!

Hun saa paa dem, som vilde hun slette dem ud med sine Øjne.

Asmadæus var allerede paa Benene.

Men Jespersen blev siddende, som om han var midt i en overmaade svær Sammentælling.

Asmadæus lagde sin Haand paa hans Skulder, krammede til og trak ham op.

— Vi skal vel ikke gøre os kostbare!

Jespersen krummede sig op fra Stolen.

— Lige meget! sagde Asmadæus og tog efter Signes Haand, fik hendes Fingerspidser, men trak den hele til sig, — du skal faa en Buket Blomster!

Men henne ved Døren tog Jespersen sin Pung op af Lommen.

— Det var det Bluseliv! sagde han, gik hen til Bordet, lagde nogle Penge og vendte tilbage til Døren.

Signe fulgte dem ned.

Men som hun vilde lukke efter dem, tog Asmadæus hende om Haanden og fik Nøglen fra hende.

En halv Time efter stod han oppe ved hendes Dør med alle hans Værtsfolks Gyldenlakker samlet i en løselig Buket.

Og Signe lukkede ham ind.

XVI

Den følgende Dag gik Asmadæus til sit Arbejde som en Prins til en Revu, — alle de følgende Dage, i lang Tid.

Arbejdet var mest Værkstedspilleri, og han og en Dreng maatte skøtte det, som de evnede; Mester var svagelig.

Og det var Mesters Kone ogsaa.

Det var ordnet saaledes med Asmadæus, at de skulde give ham hans Kost.

Det første Par Dage mødte en fregnet Pige med den, hver Gang det var Spisetid.

Saa en Dag, det var Middag, kom Madammen selv med Anretningen.

Asmadæus, som ikke lagde Mærke til andet end, at Døren gik, løftede rundeligt Armen og slog Knips med Fingrene; Ryggen vendte han til.

— Sæt den her hen, min Tøs! — og tør dig saa om Munden! sagde han og vendte sig med Armen rundet og Munden parat.

Der stod Madammen midt paa Gulvet med Bakken paa sin flade Haand.

Asmadæus blev kold i Øjnene.

Men saa sprang han til og tog Bakken.

— Der kunde De nær tabt den! sagde han og saa paa hende med et Blik, der gerne skulde smitte hende med lidt Lystighed.

Madammen rørte sig ikke af Pletten. Hun stod midt imellem to Terpentindunke, bleg og lille, med en stor, hvid Pande, et Par brune Øjne, som ikke andet end saa, og et Haar, der var saa stort og tungt at se til, som var det det alene, der for Ligevægtens Skyld holdt hende stille en Stund.

— Det er gule Ærter! sagde Asmadæus, — det er min Livret! — de er gode at arbejde paa!

Han prøvede sig frem.

— Jeg skulde spørge fra Nikolajsen, om De var blevet færdig med Petersens Klædeskab? spurgte hun med en Stemme, der var saa lille og bleg som hun selv og dertil bange som hos en Dreng, der kommer med Besked paa et fremmed Sted.

— Petersens Klædeskab?

Asmadæus stod og samlede sine Tanker.

Der var aabenbart ikke sket noget. Vred var hun da ikke. Han saa paa hende. Sikken en lille Fugleunge! tænkte han.

— Petersens Klædeskab? — ja, det er Lauritz

trillet af med for en Time siden. — Er det snavs med Mester i Dag?

Han spurgte med Sundhedens brede Deltagelse, og saa vilde han gerne holde lidt paa hende. Ikke af nogen bestemt Grund. Nærmest fordi hun selv blev staaende, — og saa fordi dette med Signe bestandig kildrede ham med lykkelige Sejrfornemmelser og gav ham Mod paa at tumle med Kvindfolk.

— Ja, han har det ikke godt! sagde hun og sukkede svagt, omtrent som naar en Fugl aabner Næbbet og lukker det igen uden at give en Tone fra sig.

— Saadan var det jo et Svineheld for os alle sammen, at jeg gik fyrig og kom her ind! svarede Asmadæus og saa fornøjet paa hende for at faa hende til at glæde sig over det samme.

— Ja, . . . De er vist stærk!

— Pip! tænkte Asmadæus.

— Ja, nogen ren Gærdesmutte er jeg jo ikke! sagde han.

— Er De gift?

— Gift?

Han saa i sit Overmod paa hende, som havde han sin Pege- og Tommelfinger under Vingerne paa hende og prøvede Brystkassen.

— Nej — det tror jeg ikke!

Hun smilede ikke. Men hun lukkede Øjnene.

Det vil sige, hun sænkede Øjenlaagene og drog dem langsomt op igen, som var de meget tunge. Og da det var sket, var det, som om hendes Øjne var blevet større og ganske runde.

— De er saa munter!

Asmadæus lo.

— Det er De da vel aldrig vred over!

— Aak nej! — aa Gud, nej! sagde hun saa inderligt og saa sukkende, som om han havde spurgt hende, om hun troede, han havde myrdet.

Saa vendte hun sig med eet for at gaa, men fik Kjolen over den ene Terpentindunk og blev staaende, til han kom og hjalp hende.

Da hun var borte, strakte han Pegefingeren ud, saa paa den, vippede med den og kvidrede som en Kanariefugl.

Alting var saare lystigt, — saadan som det gik, — glat! Den rene Spas!

Sjap og Regn ude, grimt Vejr og snavset Himmel, ingen Himmel! Men alle Vegne inden Døre herlige Sovepladser.

Ja, — det lod jo til det! Alle Vegne!

Hun her!

Naa!

Asmadæus saa hen paa Døren.

Ja — det var jo da tydeligt nok! Nikolajsen, han var jo ingenting til. Og saadant et stort Haar,

som hun havde, det kunde billigvis ikke leve af den bare Luft.

Men — det var ikke værd at forsluge sig, naar man var saadan stillet, at man kunde vrage. Det var rart at være godgørende, men man maatte se paa, hvad man fik for det.

Signe! — det hjalp nu ikke, det var hende, der var hans Formue! Han blev bleg og rød og fik Taarer i Øjnene. Hvad Satan var det, han havde staaet og tænkt paa?

Han arbejdede som en rasende den hele Eftermiddag og tog fat, som han slap, hver Morgen han kom. Nætterne gav Signe ham, — naar det ikke var Jespersens. Der var ingen Hemmelighed ham og hende imellem. Jespersen tænkte han ikke paa, sov blot hjemme hos sig selv og lo ad den anden, der troede ham i Amerika, og at han, Jespersen, var den, der ejede noget.

Saa var det en Dag, Madammen kom igen, ved Fyraften, da Lauritz var borte.

— Jeg troede, De var gaaet! sagde hun og blev staaende henne ved Døren.

— Hvad er der? spurgte Asmadæus tvært; han saa hendes store, hvide Pande skinne i Halvmørket og havde hverken Lyst eller Trang til at indlade sig med hende, — er der noget, De leder efter?

— Jeg vilde gerne tale et Par Ord med Dem!

— De troede jo, jeg var gaaet!

— Men det er De jo ikke!

Asmadæus rystede i taalmodig Medlidenhed paa Hovedet. Sikken hun flakser! tænkte han og gav sig noget at bestille lidt nærmere ved hende.

— Har De ikke en Kæreste? spurgte hun, og Stemmen blev saa spinkel, som var den blot et Pust, der steg op under Loftet.

— Jo! svarede han, som slog han en Dør i.

— De har vel ikke mange Penge sammen, De og hun?

Asmadæus lagde det fra sig, han var i Færd med, og stirrede paa hende.

— Ja, De ved jo, hvad Mester gi'r!

Hun bøjede sig ganske lidt frem, men hendes Fødder slap ikke Gulvet.

— Kom hen til mig!

Asmadæus begav sig paa Vej det Par Skridt.

— Tag d e n! sagde hun og trykkede en Ti-kronerseddel ned i hans Haand og stemte i det samme sin egen for Brystet, som var hun ved at miste den Smule Vejr, hun havde.

Asmadæus blev forfjamsket. Den Slags havde han ikke ventet.

— Vil De takke Mester! fik han sagt som det rimeligste, han kunde finde paa; men det kom ikke sikrere end, at det kunde tages tilbage, hvis det var fejl.

— Det er jo mig! klynkede hun.

— Er den fra Dem?

Hun nikkede blot. Men saa greb hun om hans Haand, som var hun ved at falde.

— Det er min Bryllupsdag i Dag! hviskede hun og skælvede som den, der i Sorg og Savn mindes en gylden Tid.

Asmadæus stod et Øjeblik; saa slog han lempeligt sin Arm om hendes lille Fuglekrop, drog hende ind til sig og dykkede sin Hage i hendes store, bløde Haar. I et Nu spændte hun sig om ham, som en Fugl, med Vinger og Kløer, — slap ham, og var fløjet.

Asmadæus var til Mode, som om et tungt Urlod snurrede ned igennem ham og sagde Bums. Han gjorde sig sindigt færdig, gik op til Signe og fik hende med ud for at slaa den Seddel ihjel saa fornøjeligt som muligt.

Men Dagene derefter stillede han sig helst med Ryggen til Døren og sørgede for, at Lauritz ikke slap afsted før han. Forøvrigt kom ingen andre end Pigen — og en skønne Dag en Stær.

Der var et højt Plankeværk omme bag Gaarden. Der sad den og fløjtede.

Asmadæus saa hen paa Lauritz, som kunde det være ham. Men Lauritz stod og gned sig under Næsen med sit Trøjeærme.

— Det er da vel aldrig Alvor! sagde Asmadæus

og saa sig videre om med overgiven Forundring, — sagde du ikke, det var en Stær?

Lauritz gabede paa ham.

— Var der noget?

— Har du ikke Øjne i Hovedet, Dreng? — der sidder den jo!

Asmadæus var henne ved Døren og fik Laasen forsigtigt lirket om.

Stæren sad med knejsende Hoved og fløjtede saa blødt og langt, og Solen skinnede over alle dens Fjer, skinnede i alle Ruder rundt i Husene, og en Snorfuld Vadsketøj viftede blendende i Vinden.

Asmadæus blev staaende i Døren, saa længe Stæren sad der.

Saa vendte han tilbage, satte med et Sæt op paa Bordet, lod Benene hænge og saa op i Loftet.

Da han langt om længe sprang ned igen, tog han en Spejlstump, holdt den op for sit Ansigt, rakte Tungen ud og granskede den nøje. Saa gik han hen til Lauritz og stillede sig op over for ham.

— Hvordan er det, den ser ud? sagde han, gabede op og skød Tungen langt ud af Halsen.

Lauritz strakte Hals.

— Naa?

— Det forstaar jeg mig ikke paa.

Asmadæus gjorde omkring og gik rundt til

alle Kroge, som om noget var blevet borte for ham.

— Det kan ogsaa være det samme! sagde han omsider, — jeg er skidt og gaar hjem og lægger mig, kan du hilse og sige!

Og saa gik han, i Arbejdstøjet, uden saa meget som at vadske sine Hænder.

Det var først paa Eftermiddagen. Langt nede, hvor Gaden endte, og Himlen var fri, stod Solen og straalede. Gaden var fyldt af dens Lys. Alle Lygteglassene luede, som sad der en Sol bag hvert, og Tagrenderne saa ud som tynde Sølvstriber paa Husene.

Asmadæus gik langsomt — den Vej, hvor Solen stod.

Der sad et Par Drenge paa en Trappesten og ruslede med Toører. Kobberskillingerne klingrede mod Stentrinnet, og Klangen blomstrede i den lyse Luft.

Idet Asmadæus gik forbi, fangede han Skillingerne i Luften og drev videre, som om han ingenting havde foretaget sig.

De første Par Skridt var der ganske stille bag ham. Saa skingrede en grædefærdig Drengestemme op.

— Sikken en! — Kan du nære dig!

Og saa havde han Drengen paa Siden af sig; han travede af Sted sidelæns, brugte Mund og saa op paa ham som en Hund, der bjæffer.

Asmadæus blev ved at gaa og saa lige ud.

— Hvad er der?

— Jeg siger det til min Fa'r! — Kom med dem! — Kom med dem, siger jeg! — Jeg siger det til min Fa'r!

Asmadæus gik en Stund endnu. Saa standsede han og saa, med stor Forbavselse i sit Ansigt, ned paa Drengen.

— Naa—aa! — var det dine?

Drengen blev tavs og saa ud som en Hund, der har hoppet paa Bagbenene og pludselig falder beroliget ned paa alle fire.

— Jeg syntes, de lignede mine egne! sagde Asmadæus og lod dem falde.

De var naaet saa langt, at Gaden ikke var brolagt, hvor de stod.

Drengen smed sig og samlede op.

Asmadæus saa ned paa ham.

Jorden dampede i Solvarmen, som om den levende aandede.

— I skal ikke sidde stille midt om Vinteren! sagde han og klukkede indvendig.

— Det er vel ikke Vinter! svarede Drengen med barneglad Haan, rejste sig og stak af.

Asmadæus slog i Hænderne, som klappede han en Dueflok til Vejrs, og bøjede Hovedet tilbage, saa han saa op over Tagene, hvor Røgen steg fra Skorstenene, tynd og hvid som spinkle Mosetaager.

Saa gik han videre, til Gade og Huse hørte op. Der slog et Vindstød imod ham. Det kom som et Kid, der sprang, og var borte. Men et stort Stykke Papir tog det med sig og slap det og bar det, bredte det nænsomt og bukkede begge Ender sammen paa det, — hen over en Mark, hvor store Stabler Brosten laa som smaa Bjærge af lyserødt og graat med smaa grønne Græsdale imellem sig.

Asmadæus satte sig et Øjeblik paa en Flise, der stod paa Højkant som et Forbjærg. Det flimrede fra Millioner Glimmerkorn, der sad i Stenene, i hver eneste Sten, som smaa firkantede Stjernehimle ved højlys Dag. Spurve kom og strøg igennem Dalen, og Græssets spinkle Spirer vuggede spædt for Suset af hver Fugl.

Da kom der en Kat luskende, en hvid Kat med hængende Hale, grønne Øjne og ingen Lyd under Poterne. Da den saa Asmadæus, stod den stille, Øjnene blev saa sorte som et begaaet Mord, derpaa langsomt lyse som en uskyldig, nys udsprungen Skov; den hvide Hale løftede sig i Vejret som en Blomst, man binder op; Tungen rødmede frem som fredelig Aftensol paa en Rude. Katten lagde sig, og i den lille Dal lød det, som snurrede en Rok paa en solbeskinnet Dørtærskel.

— Kis! sagde Asmadæus sagte.

Katten missede Øjnene smalle og smaa, som

var Luften fuld af Sommersol og generende Mider.

Asmadæus bøjede sig, stirrede i overtalende Forstaaen paa den, strakte Haanden frem og gned Fingrene lokkende mod hinanden.

Men Katten blev liggende som en sommerdvask Drage paa en Skat.

Asmadæus blev siddende som han sad.

Saa fløj han med et Kattehvæs til.

Da var der ikke andet at se end en Spurv, som foer ud af et Hul i Stenstabelen og højere til Vejrs, end Asmadæus kunde øjne.

Han drev ud paa Vejen. Foran ham, der hvor Marken endte, saa han det øverste af sorte Damperskrog rage op over Brostenene og høje Master som tynde, solbeskinnede Linjer i den skimrende Luft. De stod som en nøgen Vækst med Lyset varmt og skælvende om sig.

Det var som en høvlet Skov. Den gad han sidde i og se, hvordan den skyggede.

Han gik derned, styrede lige løs paa en stor, grøn Damper. »The Star, Sunderland« stod der paa Agterspejlet. Langs Kajen holdt en Række Vogne. Oppe fra Rælingen løb en Bro ud over høje, sorte Bukke. Et Dampspil snurrede, og ud over Broen løb Mænd, to og to, med Kul i jærnbaandede Tønder og tømte Kullene ned i Vognene, saa det sorte Støv røg.

Han saa op paa Damperen. Der hang en

Stige ned over Skibssiden. Asmadæus tog sig en forretningsmæssig Mine paa og entrede op ad Stigen.

Forude var alting Virksomhed. Men henne agter ved Rattet sad en skægget Mandsperson i Solen og røg paa en Snadde.

Asmadæus gik hen til ham.

— Med Forlov! sagde han, men fik pludselig Brud paa Frejdigheden ved Tanken om Sproget, — »The Star«! — er det ikke »The Star«?

Manden saa op paa ham med et Par Øjne, der saa ud, som var de ikke vant til at se paa saa nære Ting som et Menneske i to Skridts Afstand.

— Yes! — Ja vel! sagde han.

— De skulde ha' et Par Baade strøget!

Manden stirrede paa ham, som var Asmadæus en Tingest, der flød paa Vandet og ikke stod paa Søkortet.

Saa rystede han paa Hovedet.

— Det kender jeg ikke noget til! sagde han paa tungsindigt Dansk.

— Det er fra Nielsen og Schrøder! blev Asmadæus ved, beroliget og tillidsfuld med Hensyn til Sproget.

Manden stødte Pegefingeren i Snadden og saa paa Snadde og Pegefinger, som kunde man vente sig Alverden af den Manøvre.

— Nej, det maa være forkert! — den Slags Pilleri besørger vi selv!

Saa satte Asmadæus sig, som om en trodsig og fortvivlet Træthed overvældede ham, paa en hvidmalet Tremmebænk lige over for ham, strøg Huen af og tørte sig over Panden.

— Skal man ha' løbet den lange Vej i den Varme! pustede han bittert.

Manden smilede, saa Skægget aabnede sig og strittede.

— Ja, det er nok troligt! sagde han, — saadan render I sgu alle sammen i gamle Danmark!

Asmadæus sad sammensunken. Saa rettede han sig med stor Anstrengelse.

— I har vel ikke noget Øl her om Bord? — Det ta'r gevaltigt paa En! — Ja, jeg gi'r, forstaar sig!

Manden skubbede lidt paa sig.

— Man kan jo gerne forslaa Tiden! — man sidder jo her og har Vagt! sagde han, saa op i Vejret og frem over Dækket, som lod han Pligten gaa en hastig Runde, og fløjtede.

Der kom en Dreng og fik Besked.

— Det var ellers sært, sagde Asmadæus, — men saadan gaar det nu saa tit!

Han sad og lyttede til Vinden, der susede i Tovværket og aldrig holdt op.

— Ja, sagde Manden, det er jo det, man ved!

— rende grassat, gnubbe Øjnene og kigge efter Fortjenesten!

Han skød Skuldrene i Vejret.

— Derfor gik jeg ogsaa i fremmed Tjeneste!

Asmadæus blev ved at lytte til Vinden. Den lød saa godmodigt sladrende, som passiarede den store, høje Luft med det lille, lave Skib om fælles Minder og fælles Fremtidsplaner.

Forude larmede Spil og Kæder og Kul.

— Ja, sagde han, vi hugger jo Føden alligevel!

Manden spyttede.

— Ja — Øllebrøden! sagde han. Nej, kom til Engelskmanden!

Drengen var der med Øllet, og Asmadæus betalte.

De stødte Flaskehalsene sammen. Manden drak, og Asmadæus drak. Saa saa de begge to ned i Dækket. Masteskyggen laa som et let Penselstrøg hen over dets Sol, op over Rattet, op over det hvide Ruf.

Der var en Tovline et Steds, der blev ved at klapre.

— Jeg tror aldrig jeg har været paa et Skib før! sagde Asmadæus og drejede paa sig.

Manden tørte sig om Munden med Bagen af Haanden.

— Da har jeg sgu været paa Landjorden! —

Man skal jo helst se noget af hvert! — Men det har du vel aldrig — haft Tid til!

Tovlinen gneldrede som en utaalmodig Barnestemme nede mellem Benene paa noget stort, evindeligt hviskende.

— Der er jo aabent Vand! sagde Asmadæus.

— Ja — den gamle deroppe er jo ikke den værste Drivert!

— Har det saadant et Jag?

Asmadæus satte sig til Rette og saa ud over Kallebodstrand.

Man har vel Lov til at se paa hans Sager?

Den anden spyttede.

— Ja, det er, Gudbevar'es gratis for ubemidlede!

Asmadæus saa paa det blaa Vand, saa over paa Amagers flade Muld, der laa med Sol paa fjerne Tage og med Træklynger, der fyldte sig med Lys om alle Grene.

— Der huggede den en! brast det ud af ham.

Det var en stor Maage, der steg med en Fisk i Næbbet. Vandet dryppede fra dens Vinger, enkelte tindrende Draaber, der ramte Bølgerne; Vinden foer til og helede, og Solen dækkede med Guld.

— Det gi'r en fed Skilling at glo paa det! sagde den anden; han havde atter Pegefingeren i Snadden.

— Det er mærkeligt, svarede Asmadæus og saa saa langt ud, som hans Øjne kunde naa, — det ser saa stort ud, som var der rigelig med Plads til En, — og saa gaar man dog hver Dag og staar paa de samme to Gulvbræder!

— Plads! gentog Sømanden! — ja her! — plenty med Plads! Men kom over i Kanalen! Der kan du gerne løbe en Formue i Sænk for hvert Slag i Maskinen, hvis du ikke bruger Gluggerne!

— Og saa er det vel ikke noget at gøre Grin med, blev Asmadæus uforstyrret ved, fordi man ser paa en Maage, naar man bare er vant til til at se en Pudseklud dratte ned i en Baggaard!

Sømanden slog ud med Haanden.

— Nej, værs'go' og spis! — og tag noget med hjem til Konen og de smaa!

Asmadæus rystede paa Hovedet og stemte Haanden fast mod Laaret. Saa lo han.

— Der gaar man og slider og glor og gaber og tror, det er Farver, man dypper i, og fløjter sig op til godt Humør som en luset Kanariefugl, — og se saa her!

— Ja dette er sgu da ikke videre end en Baggaard! Nej, lad os saa bare først komme Skagen ud!

— Hvad der?

Asmadæus saa paa ham og mødte et Blik, der var graat som et øde, milevidt Hav.

— Hvad der? — der skulde du se, hvor du brækkede dig!

Asmadæus tog en Slurk af Flasken. Saa saa han paany ud over Vandet. Det skød sig saa overmægtigt aabent afsted, sugede Sol og Luft og Farve, løb til alle Sider, bestilte ingenting, og var dog en eneste blaa Leven og Spillen under Solen, — løb fra Amagers Jord og slap den dog aldrig.

— Det er nu alligevel, ligesom det ikke var Jorden alene, der gjorde det, sagde han, — ligesom der ogsaa var til at være oppe i Luften!

Sømanden brummede lidt.

— Ja, den er god! medgav han saa, — det vil sige, da ikke oven for Bovenbramraaen!

— Det skal du ikke bande paa!

— Naa! — næ—æ!

Han skævede til Asmadæus, som pejlede han en Lanterne i Taage.

— Hør — sig mig, — du er da vel aldrig Missionær?

Asmadæus stirrede paa ham.

— Hvad er jeg?

— Ja, for hvis det ikke er Englene, du vil til at tale om, saa ved jeg ikke, hvordan det er, du har det med dit Bestik!

— Nej, Sludder og Vrøvl! svarede Asmadæus,

— det er bare det, at saadan en Mast jo altid er noget mere end et Gulvskrubbeskaft og det Vand dèr et Par Draaber over en Postespand og hele Historien noget større end en Gaardsplads, som en Kat — og det altid den samme Kat — kan springe tværsover i eet Sæt; og saa Himlen noget mere end et firkantet lille fireøres Frimærke! Ja, jeg hjalp engang en Rotte, der sad fast i Tagrendetuden derhjemme; — den smurte af, som havde den arvet Himmerig, — og det var endda Regnvejr, og Katten laa i Gangdøren!

Sømanden gnubbede sit Skæg.

— Ja, det var ligesom ovre i New Orleans. Men der var det Solskin. Vi ladede Bomuld. Den bli'r presset med Jærnskruer, og de sorte havde lavet Strejke. Saa stod vi paa Kajen og skruede Ballerne sammen og skruede Kødet af Hænderne, mens Solen stak Ild paa Rygraden. Og saa var der en Papegøje, der var fløjet hjemmefra og kom og satte sig lige paa Skruestangen. Og hele Gaden var efter den. — Jeg lod den hugge en Luns af min Pegefinger, og saa kyste jeg den lige for Næsen af dem, saa den stak tværs over Havnen. Og væk var den. — Men det gav Dollars, det Pilleri, — Bomulden!

Asmadæus rejste sig.

— Der kommer jo en Liremand en Gang imellem, sagde han. Saa hænger Pigerne i Vinduerne, og saa kan man kysse sig ganske ren

paa Fingeren. Men bag efter sviner man sig jo til igen!

Han rullede Flasken hen over Tremmebænken. Der var en Sjat i den. Flasken laa og rullede, blev stille og gav sig til at dryppe.

— Her er nu kønt, — alligevel! sagde han.

Sømanden sad bøjet over en Spyttebakke og bankede Snadden ud.

— Ja, — der mangler bare et Fruentimmer!

— God Rejse! svarede Asmadæus.

Sømanden saa stramt op.

— Yes! — all right!

Dermed gik Asmadæus.

Nede paa Kajen blev han staaende og saa ind over Byen. Henne til venstre røg Gasværkets Skorstene som en Klynge sodede Smedesvende, der stod og sled i fri Luft. Fremme foran ham laa Gader og Huse i Solnedgangen som en rød Røg. Alting var Damp og Dunst, eet stort Stenlegeme, der nu mod Aften gjorde sin Flid op.

Asmadæus blev bitter og trist, saa sig som en Maddike i denne uhyre Krop, et Kræ, der havde sit Hul, mindedes de Penge, han havde mistet, saa dem som en Stjærneskudsregn, et Markedsfyrværkeri, der løj med Guld og lod ham staa og gabe op i en tom, svovlhvid Røg.

Og saa Solskinnet og det aabne Vand!

Der laa en Havneknejpe. »Ny Zeeland« stod der paa et stort Skilt. Det var et Brædeskur,

klinet ind mellem to Kulpladser. Tre Høns kaglede omkring i Havnebanens Spor. En Pige var ude for at jage dem ind. I Knejpen var der Lys.

Asmadæus drev ind.

Der var taaget af Røg, fuldt af Stemmer; der sad arbejdsnavsede Mænd om alle de smaa Borde.

Asmadæus fik sig en Plads og bestilte Øl.

Stemmerne surrede om ham.

Men han saa ikke andet for sig end en eneste stor Utilfredshed, et Tog, der løb fra ham, det for ham uhjælpelig unyttige i at bestille noget saaledes som de, der sad om ham, — saa Foraaret ind i Øjnene, strøg Stæren over Vingerne med sin fattige Næve, gav de andre Verdens Guldminer og stirrede paa det, som var gratis og alene blevet tilbage fra Paradisets Dage, — Solskinnet over Vejene og Nattens Fred under aaben Himmel.

Han lokkede en tam Krage, der hoppede mellem Spytteklatterne paa Gulvet, hen til sig, fik den op paa sit Knæ og stirrede den ind i dens sorte Øjne.

Pigen, der havde jaget Hønsene derude, kom hen til ham.

— Klavs! sagde hun kælent og stak en Finger hen foran dens Næb, men saa paa Asmadæus.

Fuglen lagde Hovedet paa Siden og rørte ikke Fingeren.

Asmadæus blev ved at se paa den.

Den hoppede til og sad paa hans Haandled.

Han løftede den varsomt i Vejret og strøg den af paa hendes Hoved; dèr kradsede den sig fast i hendes Haar.

Hun skreg.

Asmadæus slog Armen om Livet paa hende, snurrede hende rundt og gik.

XVII

Asmadæus laa i sit aabne Kvistvindu og røg Pibe. Klokken var mod de ni.

Han laa og saa hen over Tagene, saa paa den blaa Aprilhimmel, paa Skorstensrøgen og ind ad Genbovindverne. De havde Morgensolen, og den lyste igennem dem og ind i mange Slags Stuer. Ovre paa Kvisten kom et Kvindfolk i Nattrøje halende over Gulvets Solstribe; inde ved Siden af en ung Kone i Underliv og bare Arme; nede paa fjerde Sal en i Friserkaabe, med Hænderne om det opsatte Haar maatte hun hen for et Spejl; en Madam med en Kaffekande, en Rolling i strikkede Underbukser og paa bare Fødder, — lutter Kvindfolk og Børn; Mændene var gaaet til deres Gerning. Inde bag en Kvistrude stod paa et Bord en ensom Kaffekop og dampede midt i Solstriben.

Asmadæus gav sig god Tid, med Piben, med Udsigten, med alle sine Tanker. De sidste var faa, nærmest et hvidt Velvære, der sejlede som et uskyldigt Dun paa den klare Morgenluft.

Og saaledes blev han liggende, til Piben ikke længer gav Røg. Saa bankede han den ud i Tagrenden, gik omstændelig til Værks, hængte den hen og stod midt paa Gulvet og strakte sig.

Nu kunde man lige saa gerne gaa hen og se til Bestillingen; mere oplagt blev man alligevel ikke.

Og Asmadæus drev ned ad Trapperne, ud paa Gaden, naaede langt om længe hen til Værkstedet og stillede sig i den aabne Dør, saa op over Pigekamrenes aabne Vinduer og gav sig til at fløjte.

Lauritz stod inde i Værkstedet og malede sorte Tal paa et hvidt Bræt.

— Er der noget? spurgte Asmadæus uden at vende sig.

— Nej.

— Hvor mange har du igen?

— Fem og tyve.

Asmadæus spidsede Munden og pustede haanligt.

— Du er en Drivert, lille Lauritz! sagde han, vendte sig og gik ind og gav sig til at røre med en Spatel i en Krukke Farve.

— Madammen har været her og spurgt efter Dem! sagde Lauritz, da en passende Stund var gaaet.

— Naa, — har hun det!

— Hun vilde vist snakke med Dem.

— Saa kommer hun nok igen!

Asmadæus tog en Pensel og et af de smaa hvide Bræder, der laa i Stabel foran Lauritz.

— »Til vor lille Gerning ud«, begyndte han at nynne, . . . har Katten faaet Killinger?

Men i det samme gik Døren ind til Lejligheden, og Madammen stod der.

Asmadæus saa op fra Arbejdet og hen paa hende, som om han utidig blev afbrudt.

— Vil De ikke komme lidt her ind? bad hun med sin lille Stemme og skød Døren bag sig op, som havde hun den ængstelige Pligt at formaa en Greve til at træde ind i en fattig Stue.

— Er det mig?

Asmadæus tog øverst om Penselskaftet med to Fingerspidser og svippede Penselen hen i en Krukke, som var det en taabelig Brems, han havde fanget og smed fra sig som det intet, den var.

Saa strøg han Fingrene af paa Bukserne og gik der ind, hvor hun vilde have ham.

Det var ind i Mesters Dagligstue, et pænt lille Værelse med hvidt Gulv og hvidt Loft, hvide hæklede Stykker paa Stolene og hvide Porcellænskatte hængende paa Urtepotterne i Vinduet.

— Hvis De bare vil sætte Dem! bad hun og gik fra den ene Stol til den anden og trak i dem, som kunde der være tale om at sætte sig paa dem alle sammen.

Asmadæus holdt forsigtigt Øje med hende.

— Jeg griser dem vist! sagde han.

— Aa nej!

Hun sagde det, som om Snavs var noget, hun aldrig havde hørt tale om.

— Ja ja!

Han satte sig, og da han saa efter hende, sad ogsaa hun, — henne ved Vindvet, saa langt fra ham, som hun kunde komme.

Derpaa gav hun sig til at vride sine tynde Fingre om hinanden, saa de blev hvide og knagede.

— Det er jo det, sagde hun, — ja, De maa ikke blive vred, — men jeg tør ikke sige det til Nikolajsen!

Asmadæus smilede uvidende og opmuntrende.

— Ja hvad er det?

— De skal jo have Fred og Ro derinde paa Hospitalet, — og saa maa jeg jo selv prøve paa det.

— Kom De bare med det!

Hun sendte ham et bævende Blik, som havde man sat hende til at klemme ham for en Byld, og som var det hende dobbelt saa stor en Pine, som det maatte blive ham.

— Hvorfor kommer De i den sidste Tid — hver Dag saa sent?

Asmadæus lagde Hovedet let og beklagende paa Sned, som gjorde det ham ondt at maatte svare.

— Her er jo ikke videre at gøre! sagde han.

Hun sukkede.

— Aa nej, — men alligevel!

— Maa jeg spørge, spurgte Asmadæus og lod pludselig brydsk, som vilde han tage Tyren ved Hornene, — er De misfornøjet? Skal jeg gaa? Vi kan jo hurtig blive enige!

Hun rejste sig fra den Stol, hun sad paa, gik lidt omkring og satte sig paa en anden tæt over for ham.

— Det ved De godt! — Nikolajsen er saa glad ved Dem!

— Ja hvad Fanden er der saa?

Hun lagde sin Haand — som en Fjer — paa hans.

— De skal komme tidligere! — Hvorfor kommer De ikke?

Asmadæus saa utaalmodig ud; men han lod sin Haand blive under hendes.

— Hvad skal man staa her og glo for?

— Det er saa underlig tomt, naar der ikke er andre end Lauritz der inde!

Hendes Læber sitrede, som var Ordene alt for svære for dem.

— De skal drikke en Kop Kaffe! sagde hun pludselig, rejste sig og gik som en, der stormer ind i et Styrtebad.

Asmadæus satte sig solidt til Rette og saa sig om i Stuen.

Det var alt sammen, hvad han vidste i Forvejen. Hun vilde gerne, men hun turde ikke. Og han gad ikke. Men det var Sikkerhed under Fødderne og ingenting at risikere. Her kunde han en rum Tid endnu gøre, hvad det skulde være. Hun var velhavende, den lille. Og han havde hende.

Der laa fjorten Kroner henne paa Kommoden, en Seddel og to Tokroner. De laa der ganske aabenlyst og pralede. Det var lige til at prøve. Og nu Aftnerne blev lyse, og det bare blev til Scener med Signe oven paa den Historie med Jespersen! Hvor skulde man gøre af sig?

Det bød sig jo til af sig selv.

Naar man kyssede og klappede, — saa gik det jo lige op. Og naar begge Parter fik, hvad de havde Brug for, — hvad var der saa at kævles om? Naar han viste sig tossegod og gik ind paa at blive, saa var det jo bare Gagepaalæg. Og saa hun, hende! Det var saa lige til som at snappe Fugleæg.

Han rejste sig og strøg Sølvpengene til sig, — fire Kroner.

Saa kom hun med Kaffen og var saa rød paa Kinderne, som hun kunde blive.

— Monstro der nu ogsaa er Tid til det? spurgte Asmadæus og gned sig paa Hagen og blev ved, som om Huden kløede.

Hun lo. Det var første Gang, han hørte hendes

Latter. Den virkede, som om en Mus kom sættende i Spring og pludselig forsvandt i et Hul.

— Ja — saa kommer jeg vel til at love at komme!

Han tog den ene Kop.

— Skal De ikke have Sukker i?

Asmadæus satte Koppen tilbage og blev rød. Hvordan var det han sad?

— De gaar nok i Giftetanker!

— Ja, det lader til det! svarede han og kunde ikke lade være at skyde den flade Haand hen over Bukselommen, hvori Pengene laa, — kunde ikke lade være at nippe til Hemmeligheden.

— Maa jeg komme i? spurgte hun og lavede Kaffen til for ham uden at vente paa Svar.

Saa satte hun sig og lagde begge sine Hænder paa sine Knæ og saa paa ham.

— Lovede De at komme?

Asmadæus lo. Det lille Skind! Se, hvor modig hun blev! — som om man købte Grevskaber med en Kop Kaffe! Alligevel var det meget dejligt, og det var langt fra ham at ville spotte.

— Ja, — naar det bare var her inde, man skulde sidde! sagde han og drejede Hovedet, som saa han sig for første Gang om.

Hun lagde Hænderne fladt sammen, pressede dem ned mellem sine Knæ og bøjede sig fremover; men Hovedet holdt hun løftet og saa bestandig paa ham.

— De maa saamænd gerne komme herind, naar der ikke er noget derude! — Synes De, her er pænt?

— Det er den pæneste Stue, jeg har drukket Kaffe i!

— Ryger De ikke?

— Jo, — det var ikke det værste!

Hun rejste sig saa hurtigt, som var det Livet om at gøre, hentede en Cigar og skaffede ham Ild.

Saa sad hun der igen.

— Aah! sagde hun og aandede Røgen til sig, — jeg har savnet det, — siden Nikolajsen ikke er her!

— Er det skidt med Mester!

Hun saa paa ham, rystede paa Hovedet og fik Taarer i Øjnene.

— Nej, det maa De ikke! sagde Asmadæus med en medlidende trøstesygs blide Tonefald, — det gaar saamænd nok!

Men hun formaaede ikke at beherske sig og slog Hænderne for Øjnene.

Saa lagde Asmadæus sin Cigar, tog blødt om begge hendes Haandled og trak hendes Hænder til sig.

Hun bøjede sig bag over, som om hun sank, sank uden at ville det, alene ved sit lille Legemes Vægt; dukkede saa op igen, som var det hans Greb om hendes Haandled, der løftede

hende, og kastede sig frem over ham, slog sine Arme om ham, laa halvt paa Gulvet og havde sit Hoved ved hans Bryst.

— Jeg er saa ulykkelig! stammede hun, — jeg trænger saadan til Trøst! — det er saa længe siden, jeg var glad!

Han tog kærligt om hendes Hoved, — først om det, — saa' hende med en Engels varme Smil ind i Øjnene, ind i de Øjne, hvis Blik var som en Ildebrand, der bredte sig, og løftede hende op paa sit Skød og strøg hende over det store, bløde Haar som over en fangen Fugls Vinger.

Saa mærkede han, at hendes Mund nærmede sig sagte og svulmende.

Og saa kyssede han hende.

— Bliv hos mig! hviskede hun.

Og det gjorde han, saa inderligt som hun vilde det, og han forstod det.

Da han maatte gaa, hang hun paa ham som en Blomst, der for hans Haands nænsomme Strøg faldt fra hans Skulder ned paa hans Bryst og fra hans Bryst ned paa hans Lænd.

— I Morgen skal du komme tidligt! hviskede hun og klemte sin Haand om hans det sidste Sekund, før han aabnede Døren.

Da han gik gennem Værkstedet, kom han til at vælte en Terpentindunk, der stod paa Gulvet. Han saa den ikke og løb Støvlesnuden imod den.

— Faa den op! kommanderede han.

Og Lauritz var der, men sparkede blot til den, saa den trimlede rundt.

— Der er jo ikke noget i den!

Asmadæus saa paa ham, som vilde han tampe ham.

Og saa gik paany hver i Gang med sit.

Asmadæus tog nogle af de smaa Bræder og flyttede saa langt bort fra Lauritz, at der blev rigelig med Luft imellem dem. Og der tog hans Hænder fat paa det, de skulde.

Han var noget sammensat til Mode.

Sikken en Redelighed!

Det var af den Slags, som kunde blive til noget af hvert, til Vrøvl og til Behagelighed.

Men det var tydeligt, at nu det var der, maatte man lede det, saa det bare blev til det sidste.

Han stirrede ud gennem Vindvet.

Det var, ligesom der var noget, hvorfor han havde gjort det, — men det var gaaet ham i Glemme for selve Begivenheden.

Saa smilede han hen for sig som den, der opdager en stor Træskhed.

Det var meget smukt, som det var!

Nu kunde hun jo bare komme til ham og snakke om, at det Par Skilling var blevet borte!

Saadan en lille forslugen en!

Han var godmodig anlagt og kunde ikke taale,

at nogen led Nød, hvor han kunde hjælpe. Hvis hun bildte sig mere ind, var det hendes Fejl.

Han gad nok se, hvad hun vilde gøre ham.

Det var, ligesom om Lykken havde siddet midt i hans Forstand og paa eget Ansvar ledet den. Vovede han noget, var den der altid med Dækning.

Han var, Gud ske Lov, ikke et Fjols.

. . . Men hun kom ikke med noget, kom ikke mere den Dag.

Da det blev Fyraften gik han ned til Havnen og ind i Knejpen, ind i »New Zeeland«.

Der var ikke et Menneske.

Klavs, Kragen, sad oppe paa en Gardinstang.

Han satte sig ved Bordet under den og saa op paa den.

Først lod Klavs som ingenting. Saa strakte den Hals, bøjede Hovedet, saa ned paa ham med det ene Øje, drejede Hovedet og kiggede paa ham med det andet Øje. Derpaa flyttede den sig sidelæns, med lange, alvorlige Skridt, hen ad Stangen.

Asmadæus vilde lige til at snakke kammeratligt med den. Saa kom Pigen og stod ved Bordet og saa paa ham.

— Ne, — god Aften! sagde hun.

Asmadæus saa paa hende og spenderede et stort Smil.

— Hvad for noget? — kender De mig?

— Har vi ikke set hinanden før?

— Jo — det er rigtigt! — Var det ikke oppe til Juletræ hos Kongen?

— Aa-r! lo hun, — De har jo været her før?

— Her? — nej, det er meget sjældent, jeg kommer saa simple Steder!

— Lad nu vær'! — Hvad skal det være?

— Hvad det skal være?

Han saa prøvende paa hende.

— Det kommer an paa det! — Jeg er pænt vant, forstaar De! — For to Kroner af noget godt!

— En halv Flaske Portvin?

Asmadæus strøg sig om Hagen.

— Portvin? — ja, — lad os være simple! — og to Glas!

— De! fnisede hun og gik efter Flaske og Glas.

Klavs slap pludselig Gardinstangen og dumpede ned paa Bordet. Dèr sad den og pyntede sig lidt, hvorpaa den satte sig i Positur som en Mand, der af en eller anden højtidelig Grund pludselig slaar sig for Brystet, og saa paa Asmadæus.

Asmadæus bøjede sig frem, saa hans Næse kom nær dens Næb.

— Din Rakkerpukkel! sagde han, — skal vi more os i Aften?

Kragen rørte sig ikke af Pletten, løftede blot den ene Fod og satte den ned igen.

Asmadæus skød sin Pegefinger hen foran dens Kløer.

— Naa! — op paa Pinden!

Kragen saa paa Fingeren. Saa hoppede den baglængs et Par Hop.

Asmadæus greb til med Haanden for at fange den. Men den spjættede væk, trimlede ud over Bordranden, slog med Vingerne, skræppede meningsløst, tumlede ned paa Gulvet et Stykke borte og forsvandt under en Stol.

Pigen var der.

— Sikken en! sagde Asmadæus, — den er nok bare vant til sorte Kulsjoverfingre!

Pigen satte Flaske og Glas og sig selv.

— Den tossede Tingest! sagde hun med et bedre begavet Menneskes Haan over en umælende.

— Naa! sagde Asmadæus, da hun havde sat sig, og strakte sin højre Arm fladt hen over Bordet, saa hans aabne Haand naaede over foran hende.

— Lad os sige det! svarede hun, klaskede sin ned i hans og lo.

Han lukkede sin om hendes, trykkede den djærvt og gav saa Afkald paa den, men blev ved at se paa hende og missede underfundigt med Øjnene.

Hun støttede Albuerne paa Bordet, foldede

Hænderne under sin Hage og lagde Hovedet let paa Sned.

— De er nok ikke i godt Humør, — vel?

— Det kan De bande paa!

Hovedet kom saa langt ned, at Kinden tog Hagens Plads og hvilede paa de fladt foldede Fingre.

— Tag og sig mig, hvad De er saa glad for!

— Begribeligvis for Dem!

— Aa! — maa vi være her!

— Vil De ha' en Plads som Kahytsjomfru?

— Ja! nikkede hun sødt som den, der elsker uskyldig Spas.

— Jeg ligger her med en Damper!

— De! — tror De, De er Sømand? — med saadan en pæn, hvid Hud!

— Det kommer af Hospitalet. Vi forliste. Den ligger ude paa Refshalen. Kan De ikke huske, jeg var i Uniform forrige Gang, vi saas?

Det blaffede i hendes Blik, som om Vinden pludselig løb alle Kompassets Streger rundt uden at kunne finde den, hvorfra den skulde blæse.

Asmadæus saa paa hende og lo ganske sagte.

— Gud hjælpe mig! — var De ikke lige ved at tro det!

Hun slog efter ham med Haanden.

— Aa — pas De Dem selv!

Asmadæuses Øjne skinnede, og han lagde sin Haand med et sikkert Slag paa Bordet.

— Man kan proppe et Fruentimmer med den værste! — hun gaar paa den! sagde han, som slog han en heldbringende Erfaring endelig fast.

— Og det kunde De nænne mod en lille uskyldig Pige! sukkede hun og saa paa ham i smilende Vemod.

Men Asmadæus var optaget af sit eget.

Han trak den ene Tokroner op af Lommen og lagde den paa Bordet.

— Ser De, sagde han, — det er den for Portvinen, — den har jeg knebet mig!

Hun saa paa ham med den forstaaendes godmodige Medlidenhed. Saa lo hun himmelhøjt.

— Taget den! blev Asmadæus ved, og nød Sandhedens kildrende Frækhed, — rapset den! og viste hvorledes ved at stryge den til sig igen med et Snubtag.

— Det var maaske ogsaa ved Kongens Juletræ!

— Næ, — det var fra en Dame!

Hun nikkede betydningsfuldt og saa paa ham med varm Alvor.

— Det er vist andre Ting, De stjæler der!

Asmadæus saa paa hende, som var der noget i ham, der godt kunde bruge en tilfældig Bestyrkning.

— Hvorfor tror De det?

— Aa, sagde hun og vendte et meget vidende Ansigt op imod Loftet, — der er visse Mandfolk — —

Hun vippede paa Stolen. Saa lod hun den langsomt komme til Hvile, førte en Finger op til sin Mund og slængte rapt og leende et Kys over til ham.

— De er storartet! trumfede Asmadæus og heldte i Glassene, saa Vinen strømmede over Bordet.

— Men sig nu noget fornuftigt! bad hun, løftede sit Glas og stødte det mod hans.

Asmadæus gjorde et Kast med Hovedet.

— Sæt Dem over hos mig!

Hun saa hen mod Døren.

— Det tør jeg ikke, — ikke nu. Hvor bor De?

— Jeg ligger om Bord!

Der gik et forvirret Ryk igennem hende.

— Jamen det var jo Vrøvl!

Asmadæus lo, tømte sit Glas, rejste sig og trak paany Tokroneren op af Lommen. Men han blev staaende med den i den flade Haand.

— Hvis jeg nu snød Dem, sagde han, og stak af med denne her!

Hun smilede overbærende.

— For min Skyld maatte De saamænd gerne, — men — —

Asmadæus satte den paa Højkant paa Bordet og snurrede den rundt.

Derpaa slog han Armen om hende og kyssede hende.

— Tak for i Aften, min Pige! — Snus mig nu op, om du kan! sagde han og gik.

Men Dagen derefter lod han ikke lang Tid gaa, før han styrede mod Mesters Stue for — af sig selv — at se lidt til Madammen.

Hun stod henne foran Spejlet og trak et Overstykke paa.

Som han aabnede Døren, mødte hans Øjne hendes inde i Spejlet.

Hun slap, hvad hun havde for, snurrede rundt paa sin Hæl, bredte Armene ud og saa ud som et Skrig.

Men Asmadæus løftede tyssende Haanden og gik ganske dagligdags hen til hende. Der blev han staaende tavs et Øjeblik. Saa spændte han Hænderne om hendes Liv og lettede hende med en stor Kærligheds Kræfter højt op fra Gulvet og satte hende beskedent ned igen.

Derpaa var det hendes Tur, og hun faldt ham heftigt om Halsen og hang der længe i dyb og lykkelig Tavshed.

— Du maa ikke gaa! sagde han, da hun slap ham, og pegede paa hendes Overstykke.

Hun kyssede ham taknemligt.

Saa rystede hun sørgmodigt paa Hovedet, mens hendes Øjne bad om Tilgivelse.

— Jeg skal ind og se til Nikolajsen!

Asmadæus tog lempeligt i hendes Overstykke,

som vilde han smøge det ned over Skuldrene paa hende.

— Nej! sagde hun, — det maa jeg!

Asmadæus virrede med Hovedet. Men han slap.

— Jeg kommer jo snart igen! — kære! — kære!

Hun vendte sig og gjorde sig færdig i stor Hast.

— Aa men du, bad hun og tog begge hans Hænder, — lad Døren staa aaben ind til Værkstedet, til jeg kommer tilbage!

Asmadæus saa paa hende med et Blik, der spurgte og smilende sagde: lunefuld!

— Her er blevet nogle Penge borte i Gaar!

— Hvad er der?

— Jeg stoler ikke paa Kristine!

— Aa — de ligger vel nok i en Skuffe!

— Nej — hun har taget dem!

Han bøjede sig over hende og saa hende bebrejdende ind i Øjnene.

— Hvorfor vil du nu tro det? — du finder dem nok!

— Nej! — gør det, hvad! — og lad mig gaa nu, — jo før kommer jeg igen!

Hun saa paa ham, kniksede for ham med Øjnene fulde af Løfter og løb sin Vej.

Asmadæus forholdt sig en rum Tid ganske stille. Saa gik han hen til Kommoden, drejede

Nøglen om i den Skuffe, den sad i, trak Skuffen ud og gav sig til at lede.

Der laa kun Linned.

Han fik den næste ud.

Dækketøj.

Men nede under en Stabel Duge følte hans Fingre noget haardt og stift. Han fik det frem. En blaa Sparekassebog. Ud mellem dens Blade stak en Halvhundredekronerseddel.

Han tog den, lukkede Skuffen, gik ind paa Værkstedet, drev en Stund om derinde — og gik saa omsider, uden et Ord, sin Vej.

XVIII.

Det var Dagen efter.

Asmadæus og Signe sad ved et Bord uden for et Skovløberhus og drak Kaffe. Solen skinnede ned i Skovbunden og tegnede den paa Kryds og tværs med spinkle Grenes Skygger. Træerne var ikke sprunget ud endnu. Det lød saa lydt og aabent, hver Gang en Fugl fløjtede.

Asmadæus havde skaaret sig en Stok og sad og kradsede med den i den bløde Muld.

— Ja, længere end hertil skal vi i det mindste! sagde han sindigt.

Signe smagte, theskefuldvis, paa Kaffen og stirrede imens over Kop og Bord og langt ind mellem de solforsølvede Stammer.

— Gud ved, hvad det er, der stikker dig i Dag!

— Kunde du nu ikke afse det Par Dage? blev Asmadæus ved og tegnede videre med Stokken, — saa rejser vi lidt rundt i Landet. Du kunde jo sige til Jespersen, at du havde været hjemme og se til Familien!

Signe lagde Theskeen og drak.

— Det er vel galt nok, at du har faaet mig med i Dag! sagde hun.

— Hvad kommer det ham ved?

— Nej, men for Arbejdets Skyld, lille Asmadæus!

Asmadæus borede et dybt Hul med Stokken.

— Aa Sludder!

— Ja, vi har jo ikke alle sammen saadan en udmærket Plads som du!

Asmadæus trykkede Stokken i, saa den bøjede sig.

— Du kan faa de Penge igen hos mig!

Signe saa paa ham med et Smil.

— Ja, Gud ved, hvor du har dem fra!

Asmadæus trak Stokken op, flyttede den over i venstre Haand og skød sin højre ind om Livet paa hende.

— Fra det, at der er Grøde i Luften! sagde han og drog hende blideligt ind til sig.

Hun lo.

— Det er da saa lige til! blev han ved.

Men Signe drejede Hovedet, saa hun saa ham tæt ind i Øjnene, lagde sin Haand paa hans Skulder og ruskede ham i mut Kælenskab.

— Kan du ikke sagtens sige mig det?

Han benyttede sig af Stillingen og kyssede hende paa Munden.

— Fra Mester, min Pige!

— Nær dig! sagde hun og rykkede sig fri af ham, — han har maaske ogsaa givet dig Ferie?

— Akkurat! — jeg har vel ogsaa Familie at se til!

Signe tog sine Handsker fra Bordet og trak dem paa.

— Jeg gør det nu ikke! sagde hun.

Asmadæus nikkede sindigt.

— Ja ja! — det kan vi nu altid snakke videre om! — Dette her, sagde han og saa sig om, — det er foreløbig hele Herligheden værd!

Signe klappede ham paa Haanden.

— Jeg siger jo ikke andet end, at du er en god Dreng!

— Er du glad ved det?

Hun kyssede ham.

— Saa skal du, Pine Død! ikke slippe! bandede han og rejste sig.

Som de gik igennem Skoven, gav han sig til at tale.

— Kan du maaske sige mig, hvad andet man kan være bekendt at tage sig til paa denne Aarstid? spurgte han. Hvorfor, tror du, alle de dèr smaa hvide Anemoner staar der, eller at alle de smaa Fugle gør sig saa megen Ulejlighed, eller — bare — at den gamle deroppe begynder at fyre ekstra under Solen, — det maa dog koste ham en hel Del at holde saadan en omfattende Virksomhed i Gang! Og saa skulde vi

sidde inde og lade ham klare den Historie for hans egen Fornøjelse! Nej, min Pige! Du kan sige, hvad du vil, — men Børn skal være taknemlige! — og først og fremmest er vi hans Børn, ikke sandt? Og naar din Fa'r gør noget for at glæde dig, saa gaar du ind derpaa og siger Tak til! — især naar han ikke finder paa at forlange andet og gør det gratis! Har du læst i Avisen om ham, Amerikaneren, der døde, Millionæren? Han sad ganske stille og tjente halvtredsindstyve Tusinde, hver Gang han trak Vejret. Det skal nu lyde saa storartet og drille en anden en! Den Torsk! Som om dette her omkring blev en eneste Smule fornøjeligere, fordi man bag efter kunde gaa hjem og tælle Sedler! Penge, det er noget, som maa til, — noget Snavs og pjokket Legetøj! Det kommer bare ikke an paa, hvordan man skaffer sig dem, men paa Maaden, hvorpaa man bruger dem! Og naar man ikke gaar hen og køber sig værre Ting for dem end Frihed til at nikke rundt i Solskin mellem nyt Græs, saa kan du tage Gift paa, at den Sag klarer sig af sig selv oppe hos ham, som aldrig sparer paa noget og alligevel aldrig har tjent sig saa meget som en eneste rød Øre!

— Bare det ikke er dig, der er Torsken! sagde Signe; men hun vippede med sin Parasol, saa den strøg blødt mod hans Kind.

— Nu skal du holde din Mund! svarede han,

— og takke din Gud, at du faar Sandheden at høre!

Men Signe holdt ikke sin Mund.

— Hvorfor bliver du med eet saa gudelig? spurgte hun.

— Hvad er det, du spørger om?

Hun lo ham op i hans vidt aabne Øjne.

— Tror du ikke, jeg kender dig?

Asmadæus famlede med sine Hænder. Saa huggede han med Armen gennem Luften.

— Det er ikke Jespersen, du gaar med! sagde han vredt og haansk.

— Han er saamænd meget god!

— Han! — det Tostykke i Subtraktion!

Signe tog hans Haand og svingede dem frem og tilbage.

— Du gør dig saa megen Ulejlighed! — jeg tror slet ikke, at du har stjaalet de Penge!

— Hvad tror du da?

Signe standsede, klemte hans Haand og saa paa ham.

Men hun spurgte saa drilsk uskyldigt.

— Har du?

Asmadæus gav hendes Haand Trykket fast tilbage.

— Du kan jo give mig det Par Dage!

— Hvorfor er det dig saa meget om at gøre?

— Fordi — nu er de der!

— De kan jo ogsaa komme senere!

— Det ved man aldrig! svarede Asmadæus og tog sin Haand til sig.

Men Signe rystede paa Hovedet.

— Du snakker blot!

Blodet foer Asmadæus til Kinderne.

— Hvad forlanger du da?

— Ikke det fjerneste! Kom nu bare!

— Vil du?

— Nej!

Asmadæus blev staaende. Signe gik, ganske langsomt.

Det var blot et Øjeblik, saa havde han naaet hende.

— Nu spiser vi foreløbig til Middag paa den første Kro, vi kommer til! sagde han og stak sin Arm ind under hendes.

Hun trykkede den mod sin, fredsommeligt og elskværdigt, og de fulgtes i solbeskinnet Tavshed.

Den Kro, de kom til, laa frit og fladt med Landevejen lige forbi sig.

Som de sad i en lavloftet Stue og vel havde spist og leet og talt og hvilet sig, greb pludselig Asmadæus Signe om Armen.

— Saa bestiller jeg Værelset! sagde han.

Signe kastede sig tilbage og lo.

— Jamen er du da rent tosset!

Men Asmadæus havde ikke sluppet hendes Arm og fik hende trukket frem igen.

— Fire Dage!

— Nej! — nej! — nej! — nej! virrede Signe og blev rød og alvorlig.

— Du skal!

Hun vred sig for hans Greb om Armen.

— Menneske! — hvor tror du, jeg turde?

Han ruskede hende.

— Saa vil jeg ikke vide af dig!

Hun slog ham over Haanden, saa han slap, og stirrede ham ind i Øjnene.

— Jo — du vil! sagde hun rapt, — vi to skilles ikke, — naar vi er fornuftige!

Han lo haansk.

— Kan du ikke faa i dit Hoved, blev hun hviskende ved, at du ødelægger det hele, naar du finder paa Dumheder?

— Dette her er i Orden!

— Nej! — og jeg vil ikke undvære dig! Forstaar du?

Hun greb hans Haand og bøjede sig bønligt.

— Du maa ikke ødelægge det! bad hun. Køb hellere — brug hellere dine Penge til noget nyt Tøj til dig selv! — det trænger du meget mere til!

Men Asmadæus slog hendes Haand fra sig og rejste sig.

— Saa er vi færdig! sagde han.

Hun rejste sig med et Suk og troede, at de skulde gaa.

Men Asmadæus blev staaende.

— Ja — jeg bliver her! sagde han.

Hun saa spørgende paa ham.

— Gaar du ikke med?

— Nej!!

Signe tøvede et Øjeblik. Saa gik hun hen og kyssede ham, spidst og flygtigt. Men hun kyssede ham.

— Du kommer nok! sagde hun og gik sin Vej.

Han blev staaende, hvor han stod, længe.

Stod og ventede.

Men hun viste sig ikke, kom ikke tilbage.

Saa gik han ud i Skænkestuen og lejede sig et Værelse og tingede sig i Kost.

Og der sad han Dag efter Dag og drev og fortalte sig selv, at det var de grønne Stikkelsbærbuske i Haven, han nød, — og stod ude paa Landevejen og stirrede ned ad den og kaldte saa stille paa Signe og ventede hver Time, at nu kom hun.

Som han saadan sad ensom en Dag og spiste sin Frokost, kom en lille førladen Mand i brun Overfrakke ind ad Døren og blev staaende og bukkede høfligt.

— Undskyld! sagde Manden, — jeg gaar maaske forkert; — jeg er sendt ud med en Besked fra en Jomfru Signe Jensen. Undskyld

mig, — det skulde vel ikke være Dem, der kender hende?

— Jo! smilede Asmadæus i aaben Glæde.

— Gud ske Lov! — jeg er jo løbet en Del forgæves!

— Hvad er der? spurgte Asmadæus utaalmodigt.

— Ja, sagde Manden og trak paa det, — men jeg forstyrrer maaske?

Asmadæus skød med Foden en Stol frem.

— Sæt Dem! — faa Dem noget Øl! — hvad er der?

Manden satte sig og gned sig over sin skaldede Isse.

— Det skulde ellers være en Malersvend.

— Ja — det er mig!

— En, som havde Arbejde hos Nikolajsen?

— Ja vel!

— Saa har jeg ogsaa en Hilsen fra Nikolajsens Frue!

Asmadæus smilede.

— Har De det, naa! — men hvad var det saa med Signe, — Jomfru Jensen?

— Ja, det er ellers nærmest Fruen, jeg kommer fra, — eller for at sige det rent ud, fra Fruens Sparekassebog!

Asmadæus for frem over og stirrede ham vildt ind i Øjnene.

Den Bevægelse fik et venligt Grin frem paa

Mandens Ansigt; han knappede sin brune Frakke op og viste et gult Messingskilt. Derpaa saa han fast paa Asmadæus.

— Pengene har De naturligvis brugt! sagde han, — saadan en Skovtur med en lille Pige koster jo altid noget, — og saa Landopholdet! Men det var smukt af Dem, at De ikke var flyttet!

Asmadæuses Hænder laa knyttede foran ham paa Bordet; han sad og stirrede frem for sig, hvid i Kinderne, stiv og stille. Alene hans Øjenlaag glippede uophørligt.

Manden rejste sig og lagde sin Haand paa hans Skulder.

— Jeg ser, vi forstaar hinanden! sagde han. Jeg har en Vogn derude. Kom De bare, lille Ven!

Asmadæus stirrede paa den tømte Ølflaske.

— Er det hende, der har meldt mig? spurgte han og jog i det samme Knoen i sin Mund og bed til.

— Hvem?

— Signe!

— Det var jo ikke hendes Sparekassebog!

Asmadæus greb Ølflasken om Halsen og kylede den mod Væggen, saa den splintredes.

— Den Mær!

Saa rejste han sig, skubbede til Bordet, smed en Stol omkuld, — men han fulgte.

XIX

Det var et Par Maaneder senere.

Aftensolen skinnede.

Inde paa Signes Kvistkammer sad hun og Asmadæus. Hun havde kastet Kjolen og sad paa den gule Træseng. Med den højre, nøgne Overarm strøg hun over Tindingen og tilbage over det lyse Haar, og frem under hendes Arms hvide Hud mylrede i Brus om Panden et blondt Krøl, som rejste sig igen og igen efter Armens Strøg. Og ud under Arm og Krøl saa hendes Øjne varme og vagtsomme hen paa Asmadæus. Særken stod aaben for det svedperlende Bryst, og fra Livet naaede et blegrødt, hullet Skørt halvt ned over Læggene, der rundede sig fast ind mod den gule Sengefjæl. Hun rørte ikke Benene, de hang stille ned mod Gulvet, nøgne, med to stærke, højvristede Fødder gemte i et Par ny, skinnende sorte Laksko.

Han sad paa en Stol foran det lille firkantede Træbord, bøjet over hendes Symaskine og langsomt i Færd med at smøre den. Fuglene uden-

for og det evindelige Smeld af Smørekandens fjedrende Bund var længe den eneste Lyd i det trange Kammer. Paa en Stol ved Siden af Bordet laa en Stabel ny Herrebenklæder, og bag ham i Krogen under Tagskraaningen stod paa Gulvet et Vandfad og to snavsede Tallerkener.

Han sad og saa paa Maskinen med to blaa Barneøjne, og hele hans skægløse Ansigt var eet godmodigt, stille Smil, som lo han bestandig indvendig. En Gang imellem, naar han blev træt, pustede han, og saa blev hans Mund en Tid lang staaende aaben, og Smilet forsvandt, og hele den svære Skikkelse i de luvslidte Tiggerklæder sad sammenfalden og maabede som en Hund, der døser.

Han havde bøjet Hovedet tæt ned over Maskinen og saa besindigt efter nye Smøresteder og spidsede, mens han ledte, sine brede Læber og fløjtede ganske sagte. Pludselig, som han sad krummet, med Hovedet paa skraa, og saa Maskinen efter indvendig, slog hans Fløjten om i en blød Fugleklukken, der steg og blev til runde Strubeslag, og et Øjeblik efter strømmede ned over Maskinen og ud i Aftenen en Drosselsang saa fuld og klar, som steg den fra en Grantop i Skoven. Han blev ved og blev ved, og da han langt om længe løftede Hovedet og tav, var der ganske stille, inde i Kammeret og ude. Spur-

vene i Tagrenden var hørt op at pippe, og man hørte deres Trippen over Rendens Zink.

Saa kom paa een Gang nede fra den dybe Gaard et Barns forbavsede Raab.

— Mo'r! hvad var det?

Og i det samme skingrede etsteds i et aabent Vindu en Kanariefugl løs i smeldende, ustandselig Sang.

Han saa hen paa den unge Kvinde. Og de lo begge ungt og overgivent og saa leende paa hinanden.

— Ja, det kan du! sagde hun omsider og begyndte at vippe med de nøgne Fødder i Lakskoene.

— Det er akkurat saa forfriskende som at komme i Vandet, ikke sandt, saadan en lille Trille! sagde han og strakte sine store Lemmer.

— Det er Tossestreger! svarede hun. Men de kan jo være meget gode for saadan en som du!

Han saa hen paa hende med et stort Smil.

— Sikke nu noget at sige! sagde han. Kan du ikke engang være taknemmelig, naar man byder dig paa en Forfriskning. Har du det for hedt endnu, saa smid Særken!

— Puh! svarede hun og viftede sig for Brystet med de aabne Særkeflige, — de har nok ikke forbedret dig stort derinde i Hullet!

Han lagde Hænderne paa de lappede Bukse-

laar og gned Haandfladerne frem og tilbage og gyngede med Overkroppen.

— Hvad Fanden skulde de forbedre? sagde han. De forærer en allenfals ikke nye Laksko med Sløjfer!

Hun kastede sig tilbage mod Væggen, saa Fødderne med Lakskoene vippede i Vejret.

— Er du jaloux paa Jespersen, lille Asmadæus? lo hun.

Han drejede Hovedet og saa ud paa den lyse Aftenhimmel og begyndte saa smaat igen at klukke og fløjte, men holdt stilfærdigt op.

— Kys du bare Jespersen, sagde han, han slider ærligt for det!

— Ja det ved Gud han gør! svarede hun rapt og fast og rejste sig.

— Ja det ved Gud han gør! gentog han sløvt og sad og stirrede hen for sig. Saa saa han pludselig hen paa hende med sine store, stille Barneøjne.

— Har I faaet alting i Orden, mens jeg har siddet? spurgte han.

Hun stod og vendte Ryggen til ham, bøjet over Sengen, som hun med lange, hastige Armbevægelser ordnede.

— Han gifter mig! svarede hun fast og rapt som før.

— Ja ja da, gratulerer! sagde han langsomt, og saa smilede han.

— Kommer saadan en Slave som jeg med til dit Bryllup, Signe? spurgte han.

Hun vendte sig hurtigt imod ham.

— Du skal ikke sidde her og gøre Nar af nogen! sagde hun kort og føjede lidt efter til, fredsommeligt og godmodigt, — der bliver jo aldrig Menneske af dig!

Han drejede sig om paa Stolen og sad med sin store Favn udbredt imod hende.

— Nej, ikke mere end der er, Gud ske Lov! sagde han med straalende Øjne. Hvem skulde gøre det? Det maatte være en mægtig Abekat. Nej, jeg kan ikke gifte dig, — men, lige meget, Signe! vil du med i Skoven?

— Har du Penge? lo hun.

— Nej, men du! sagde han og føjede i det samme til: Det er saa forbavsende længe siden, jeg har lugtet grønne Træer og faaet Fuglesnavs paa Frakken. Skidt med Pengene! Nu er Vejgrøfterne fine og Kornet saa højt, at Rævene træder Stier. Lad os gaa med det samme, Signe! sagde han og rejste sig og gik hen til de aabne Vinduer og lagde sin flade Haand paa Tagstenene udenfor. Nu er Lummerheden af Luften! føjede han til og vendte sig atter imod hende.

— Jeg skal sy! sagde hun træt.

— Du tør maaske ikke for Jespersen! mumlede han. Sikke nogle Mennesker I er!

— Jeg skal sy! gentog hun.

— Ved du, hvad du skal? sagde han og saa glad paa hende. Du skal tage et Par af de Bukser der og gaa ned om Hjørnet og sætte dem. Saadan en lille Tur i fri Luft er meget mere værd end alle Vorherres bedste Bukser og Erkeenglenes med, — at sige, naturligvis, hvis du ingen Penge har!

— Jeg har Penge! svarede hun mut.

— Saadan skal det være, Signe! lo han. Kan du høre, hvor Svalerne futter Fornøjelse af oppe under Himlen. Hvor mange har du?

— Hvad kommer det dig ved, Tyveknægt! lo hun.

— Det er ogsaa det samme. Tror du ikke, jeg kender Kilderne? Vi gør det mageligt uden Penge. Penge, det Skidt! Tør du ikke, saa tag ham med, Jespersen! bad han. Her er alt for forbandet her inde mellem alle disse Tage og Brosten og Kælderhalse, akkurat som oppe i det lille Gemak paa Raadhuset, bare med lidt flere Dekorationer. Er det et Ord, hvad?

Hun bøjede Overkroppen let frem imod ham og stod og saa ham ind i hans brede Ansigt.

— Skal du absolut rende, ligesom du kommer ind ad Døren? spurgte hun.

— Naa saadan! lo han og gik frem og slog Armene om hendes Ben og løftede hende op, saa hun sad paa hans Arm. Det er jo bare, fordi jeg ikke kan lide fire Vægge! Skal jeg

kvidre lidt? Hør engang! sagde han og begyndte ganske sagte en Strøm af smaa, hurtige Lærketriller. Kik nu op i Luften, afbrød han, og se, om du kan se den! Og saa kvidrede han videre. Nu er den højt, højt oppe! afbrød han igen. Kan du lugte Kløveren og Køerne og hele den store, aabne Mark? Og han kvidrede paa ny, ustandseligt, til hun pressede sin Haand mod hans Mund.

— Av! skreg hun og slog ham paa Kinden og vred sig ned. Han havde bidt hende i Haanden.

— Ja, ja! sagde han og strøg sig over Munden med Bagen af sin Haand. Tak for Mad, Hr. Assessor! og Gud velsigne Dem, Hr. Pastor! De er lige godt et Par slemme Klodrianner begge to, og du med, Signe! I render her inde i Byen og synder daglig mod jeres Vorherre og bilder hinanden ind, at I skal rode fra Morgen til Aften med Næsen i Jorden, og kalder det at arbejde og lader Skov være Skov og Græs Græs og kan ikke engang se paa Solen, hvad Tid paa Dagen det er. Den bliver slem for jer en Gang, naar den gamle begynder at spørge jer ud, om I nu ogsaa har været rigtig taknemmelige for alt det, han har lavet jer derude langs Vejene. Kan I klare det Forhør, hvad? Og saa skal det hedde sig, at det er mig, som synder, fordi jeg kniber et Par af jeres grimme Bukser, som han ikke har lavet jer og ikke har noget at gøre med,

eller en lille fjollet Mønt, som ikke kan købe sin Mand det bitterste Slik Solskin. Saa kan I jo staa der og ræbe med jeres mætte Kværke og bilde jer ind, at jeres brede Buksevidde glæder ham, og lugte til jeres fine Lommetørklæder, mens den gamle for Skams Skyld skælder en anden en ud, fordi han ikke kunde faa Tid til at blive Præst og Assessor, men maatte føjte Landet rundt og tigge Husly hos Myrerne og ligge Muldvarpeskud flade om Natten for at kunne nikke til Stjernerne og vise Solopgangen et glad Ansigt! Og saa kommer jeg her, ligesom de har sluppet mig ud fra Laaseværket deroppe og stikker lige sporenstregs op til dig, og saa har du siddet og syet hele Dagen og skal slide igen! Gaar du ikke med, Signe, slikker jeg Smørelsen af Maskinen, det ved Gud jeg gør!

— Ja, sagde hun med et Suk og knappede Særken over Brystet, du har godt ved at præke, men saadan er vi nu ikke skabte allesammen!

Han saa forbavset paa hende.

— Er der gaaet Gudelighed i dig? spurgte han. Eller er det de skidt Sko og Jespersen? — — Vil du vente en lille Time paa mig, skal jeg skaffe en flunkende fin Kjole — —

— Lad nu være! afbrød hun ham hurtigt. Du skulde hellere skaffe dig noget Arbejde, din lange Drivert, saa kunde man altid have nogen Fornøjelse af dig!

— Ja-ha! svarede han, saadan sagde han, Pastoren. Det er ellers farligt, saa saadan et Par Laksko kan vende op og ned paa Folk. Du har dog ellers haft nok saa megen Fornøjelse af mig før. Og det er ligegodt noget Sludder, at jeg ikke skulde kunne gifte dig. Jeg arbejder nu paa min Maner. Gefalder jeg dig maaske ikke mere?

— Du skulde skamme dig, siger jeg! svarede hun.

— Er du ogsaa begyndt fra den Ende! sagde han. Jeg kan ligegodt ikke rigtig begribe dig!

— Saa kan du lade være! svarede hun og satte sig ved Bordet og tog et Par Benklæder fra Stolen og skød dem til Rette under Naalen og satte Maskinen i snurrende Gang.

Han blev staaende en Tid og stirrede, med hængende Mund, ud paa Tagene og Aftenhimmelen.

— Ja ja da, sagde han omsider, snuppe saadan et helt lille Værksted, som Jespersen sidder med, kan jeg jo ikke, — den Fornøjelse kan jeg jo ikke gøre dig. Men i Aften er jeg ellers farlig stærk. Det er ikke Gavtyvestreger, jeg tænker paa. Jeg er bare saa lebendig til Mode som en sluppen Kanariefugl, og jeg synes, at du sagtens for gammelt Bekendtskabs Skyld kunde slaa dig sammen med mig om at slikke en Bid gratis

Maaneskin under en Hyldebusk. Det kunde da ikke gøre Jespersen stor Fortræd!

— Hvem snakker om Jespersen? sagde hun gennem Maskinens Snurren. Han er vel ikke noget Pattebarn! Kan du ikke føje dig efter en anden en for en Gangs Skyld? føjede hun til uden at se op. Du kan vel faa Tid nok til at rende!

Han blev staaende endnu en Stund og saa ud. Saa mumlede han noget mellem Læberne og strakte sig og vendte sig og gik hen ved Sengen og klædte sig langsomt af.

— Du er alligevel god ved mig! sagde han, da han laa i Sengen. Jeg kan ikke undvære dig, og der er ikke ret meget, jeg ikke kan undvære.

— Ja, smør nu løs! sagde hun og syede bestandig.

— Det er ligesom et godt Stykke paa Vej ud ad Markerne til, naar man er oppe hos dig!

Maskinen snurrede, og hun svarede ikke.

— Nu bliver det mørkt, Signe, du kan ikke se! sagde han en Stund efter.

Hun sad bøjet over Maskinen og tav og syede.

Saa lød der henne fra Sengen to bløde, runde Nattergalekluk, og to til og flere, saa bløde og runde, som kom de fra en dugget Busk.

Langt om længe rejste hun sig og skød Skørtet og Skoene af og lagde sig hos ham.

XX

Ved Daggry vaagnede Asmadæus og rejste sig op paa Albuen og stirrede forsovet ned paa Signe, som sov fast, og fra Signe ud gennem Vinduerne, som stod aabne. Med store, forbavsede Øjne saa han en Stund ud paa den klare, blege Morgenhimmel. Saa skød han sig varsomt ud af Sengen, børstede et Par Halmstraa af sine Ben, strakte sig og gik hen til Vinduet og gav sig til med aaben Mund at suge den friske Morgenluft ind, langsomt og dybt, som et tørstigt Dyr, der drikker. En Spurv kom flyvende og satte sig i den duggede Vindueskarm og pippede og var borte igen.

Saa vendte han sig og fik hurtigt og i Tavshed Tøjet paa.

Da han var færdig, gik han hen til Bordet og tog en Femogtyveøre, som laa paa Maskinen, og stak den til sig og bøjede sig over Sengen.

Saa lukkede han sagte Døren op og gik.

Nede i den tomme, duggede Gade holdt en Bagervogn, og ud fra Vognens aabne Tremmer

strømmede en blaanende Em af varmt Brød. Kusken var sprungen af og stod med en stor firkantet Kurv nede paa en Kældertrappe og dundrede paa en stænget Høkerdør, og omme fra andre Gader kom Larmen af enkelte hurtigt farende Vogne, der fjernede sig eller jog nærmere og dryssede deres rappe Støj ud over den stille Sommermorgen og den sovende By.

Han gik til, forbi brune Butiksskodder og lukkede Gadedøre, ud af Byen.

Solen stod op og tørrede Stenenes Dug og tændte Farverne i Urtepotternes Blomster bag de perlende Ruder og glimtede i Lygternes fugtige Glas.

Han gik og gik.

Yderst ude, hvor en Landevejs Poppelalle aabnede sig mod det grønne, solbeskinnede Land, satte han sig paa en Beværtningsbænk og saa med sine store, blaa Øjne paa Vejstøvet og Hjulsporene, paa Trækronernes grønne, raslende Løv og paa den blaa Himmel ude over Markerne. Og ganske langsomt skrabede han med Fodsaalerne frem og tilbage over Gruset og smilede og bøjede sig til sidst ned og tog en Haandfuld Grus op og krammede den i sin Haand og lod Gruset rinde mellem Fingrene.

Døren ind til Skænkestuen stod aaben, og Solen laa over Tærskelens hvide Sand og ind over Gulvets slidte, knastede Bræder. Saa knirkede

en Dør etsteds inde i den stille Stue, og en Pige kom ud med en Fejespaan i Haanden og blev staaende og saa paa ham.

— God Morgen! nikkede han og saa op paa hendes vandblanke Haar, som laa helt gyldent under Solens Glans. Kan man faa en Kop Kaffe, Jomfru, og en Bolle?

Hun saa paa ham et Øjeblik endnu, saa gik hun hen til Grøften og tømte Fejespaanen og kom tilbage.

— Nu skal jeg straks være her! sagde hun og gik ind igen, og han hørte Døren derinde knirke efter hende.

Og atter sad han og stirrede og smilede.

Saa kom hun med Kaffen.

Da han havde drukket, holdt han Femogtyveøren op foran hende mellem to Fingre.

— Den slaar vel til, spurgte han lidt tøvende, for Bollen med?

— Ja, det er for meget! svarede hun.

Han lo glad.

— Det gør ikke noget, Jomfru, sagde han, Resten er Deres!

Og da hun saa forbavset paa ham, føjede han til:

— For det smukke Vejrs Skyld!

Og saa rejste han sig og gik.

Han gik midt ude i det bløde, hvide Støv, med Hovedet løftet og den fedtede Hat i Nakken.

Støvet randt ind gennem hans hullede Sko, og hans optrævlede Benklæder trak fine Striber efter ham. En Tid lang fløjtede han, men saa holdt han pludselig op og stod stille et Øjeblik og saa ind over en Rugmark, hvis Hav af grønne Aks sank og steg for Vinden, hulede sig og løftede sig og sydede ganske sagte. Hans Næsebor videde sig, hans Mund stod aaben, og hans Øjne skinnede, som svælgede han Duft og Lyd i svimlende Lyksalighed.

Saa lagde han sig paa Grøftekanten, med Hovedet dybt inde under de nejende Aks og Hænderne begravede i det solbrune Græs. Og Kornets Sus gled hen over ham, mumlende og vigende og dyssende, ustandseligt levende, frit og grønt og solbeskinnet, og højt oppe i den blaa Luft fyldte Lærkerne Sommermorgenen med tindrende Sang. I Aksenes Avner hang den blanke Dug, og de sent udsprungne Popler stod langs Vejen med deres fugtigt luende Løv skælvende mod det morgenluftige Himmelblaa.

Midt ude paa Vejen rejste et Vindstød Støvet i en hvid, lavt dragende Hvirvel og løste Hvirvlen og strøg Støvet i tyndt taagende Røg ind over Grøften og Marken paa den anden Side, hvor Høet stod i graa, strittende Stakke. Øverst i en Stak sad en sort Raage og skinnede med blanke Fjer i Solen. Den lettede for Støvet og strøg til Vejrs, op i Toppen af en Poppel ved

Vejen, hvor den blev siddende rolig og blank og skinnende.

Saa kom en Vogn svingende ud fra en Gaard langt oppe. Dens Hjul raslede, og bag den drev Støvet ind over Markerne. En gammel brun Hest trak den i tungt, stift Trav. Han laa paa Grøftekanten og fulgte Vognen med Øjnene. Den kom ned forbi ham. Han saa paa Hesten, hvis Ryg og Hals gik i et, og hvis Hoved ludede mod den hvide Vej, træt og fremstrakt som i evig sovende Slæben. Hvor de drejende Hjul var store, syntes han. Han saa efter Hest og Vogn og lo i Glæde over at kunne ligge der under de gyngende Aks og lade Vognen køre forbi, Vognen og hele den farende Verden. Han lo ad den Vogn, fordi den kørte, og saa op paa Aksene, der blev, som han, hvor de var, ude under den frie, friske Himmel.

Der kom flere Vogne, og alle kørte de ad Byen til, med Mælk i blanke Blikjunger, med Sække eller med lave Tremmebure stablede oven paa hinanden og med kaglende Høns i Burene. Han saa paa dem som i en Døs og laa og flettede Græsset om sine Fingre.

Omsider rejste han sig og drev videre. Langs Vejen var Stenslagerne komne og sad krogryggede i deres Halmskærmes Skygge og lagde Sten under Hammeren og huggede dem til Skærver og tog ny. Solen brændte paa det hvide Støv,

men ud fra Gaardenes Haver strømmede Morgenkøligheden duftende af Muld og fugtigt Løv og fyldt med Fuglesang.

Han blev ved at gaa.

Langt ude foran ham ragede en Landsbykirkes røde Murtaarn op over en tæt Klynge Grønt, og bag Kirken blaanede et bakket Skovbryn til begge Sider ud over Agrene. Inde paa Kartoffeljorderne laa Kvinder i lange Sækkeforklæder og lugede i Furerne, og nede i Engene gik Mænd og slog og vendte Høet med lange River eller slæbte der sammen i Stak. Langt ude over det grønne Land flyttede sig de sorte Menneskepunkter, og inde over Kløvermarkerne stod Kvæget i stille Rader.

Han gik paa den stenlagte Landevej og saa paa det alt sammen og gik det forbi og smilede bestandig. Og han raabte sin Hilsen ind til Folkene paa Markerne ved Vejen, og de standsede i deres Arbejde og saa efter ham og lo. Og han lo som de, men uden at se paa dem, lo til Vejen og Træerne og til den blaa Luft.

Den fedtede Hat sad i Nakken, og han spændte sit brede Bryst. Han hilste disse trællende Mænd og Kvinder som deres Herre og raabte sit: God Morgen, Børn! til dem med en Stemme, som sang af sikker Glæde. Thi alt dette grønne og al denne Sol, hele dette Land, saa langt han kunde se, og denne Duft og Lærkesang, hele denne

Sommerdag, fra Himlen der oppe og helt ned paa Bunden af Grøften, var hans. Han saa sig den til og lugtede sig den til, den sad inde i ham. Og alle disse Mennesker, de gik blot der og pyntede for ham og pillede for ham og kaldte i deres Dumhed alt dette for deres, fordi de havde Lov at træde paa det, og fordi det gav dem Mad.

— Mad! sagde han halvhøjt og aabnede Munden og strakte Tungen ud og bøjede den, som slikkede han Solskinnet af Luften, og smeldede saa et Par Gange med Tungen mod Ganen.

Ude foran ham voksede Tage frem i den grønne Klynge omkring Kirken, og hvide Gavle, som laa i Sol, skinnede over Løvet. Langs Landevejen begyndte sirlige Villaer med sirlige Haver at lukke for Markerne bag dem. Poplerne hørte op, og Grøften slap, og i Stedet løb et gruslagt Fortov med Olielygter paa høje Træpæle ned langs lave Huse.

Han standsede et Øjeblik og saa ned over den brede, solhvide Gade, hvor Smaapiger trillede Barnevogne frem og tilbage foran Husene, og Børn laa og legede i Støvet. I den stille, hede Luft ringede en Butiksklokke, og fra en Smedje sang Ambolten under hurtige Hammerslag. Sollyset sydede i Pigernes Kjoler og blinkede i en Vogns blankslidte Hjulringe.

Et Øjeblik stod han stille. Saa drejede han

ind paa en Sti, som løb bag om de yderste Haver op imod Skoven.

Han gik foroverbøjet med aaben Mund og saa ned. Uden for de lave, aabne Døre stod Kvinder og vadskede; hvidt Linned hang over Hækkene, og han kom forbi faldefærdige Trapper, paa hvis solhedede Stentrin Børn sad og døsede i Varmen. Ude fra en Mark, hvor Græsset laa paa Skaar og tørrede i Solen, strømmede Høduft ind over Stien og de smaa Haver, ind mod de hvidkalkede Længer og mossede Straatage. Stien støvede under hans Trin, og summende Insekter sejlede i Solskinnet omkring ham.

Saa stod han i Skoven.

Han rettede sig igen og saa sig hastigt tilbage. Saa smækkede han med Tungen og slog Knips med Fingrene, snurrede rundt paa Hælen med Øjnene mod de grønne, dybe Bøgekroner og drev rank og nynnende frem ad Stien mellem Stammerne.

Høduften var borte, Solen naaede ikke igennem Løvet. Et svalt, grønt Lys bredte sig over Stien og Skovbunden, og smaa, buttede Fuglekroppe strøg forbi ham blødt og tyst som Smaafisk gennem grønklart Vand. Det kvidrede fra Skyggeskjul og fløjtede fra Løvet over hans Hoved, nede og oppe sang det, og langt inde i Skoven, bag høje, løvsvulmende Kroner, kukkede en Gøg sindigt og sommerlunt.

Han strøg fra Stien ind over den urtegrønne Bund og kastede sig til sidst under en gammel, mosbarket Bøg. Over ham hang Bladene blanke og stille, og ind mellem Løvet skød sig de graa Grene og blev tyndere og tyndere, og øverst oppe blaanede Himmelen ren og dyb og fjern over Toppenes tusinde sagte vippende Blade.

En Tid lang laa han og stirrede. Saa flød langsomt alt dette grønne sammen for hans Øjne, og han faldt i Søvn.

Da han vaagnede igen, var han stiv i Lemmerne, og hans Tunge klæbede sig til Ganen tør og brændende. Han satte sig over Ende, strakte sig og saa sig om.

Rundt om ham stod en stille Skov, over ham hang det grønne Løv, men Fuglene sang fjernt og sjældent, og Luften var hed og tung og tør.

Det var ud paa Eftermiddagen, og han var sulten og tørstig.

Etsteds inde i Skoven hørte han Børn raabe og le.

Han rejste sig og gik efter Lyden og saa i en Lysning en ung Dame sidde i Skyggen af en Eg og hækle, og to Børn, en Dreng og en Pige, løb legende over Græsset.

Han gik nærmere og holdt sig inde mellem Stammerne.

Paa een Gang standsede Drengen og stod og saa paa ham, og den lille Pige standsede som

han. Saa vendte de pludselig og løb hen til den unge Pige.

— Se! sagde de og pegede paa ham.

Den unge Dame løftede Hovedet og saa ham og rullede hastigt sit Hækletøj sammen og rejste sig. Saa tog hun Børnene ved Haanden og gik.

Han blev staaende og saa efter dem. Saa lo han.

— Har De ikke en Tiøre, lille Dame? raabte han og lo igen, da han saa Damen og Børnene sætte i Løb.

Saa gav han sin fedtede Hat et Slag oven i Pullen og slentrede tilbage den Vej, han var kommen.

Han blev ved at gaa, over Grønt og raslende Løv og blød, brun Muld, til han pludselig stod midt i Solen paa en smal, hvid Vej.

Ovre paa den anden Side Vejen løb en støvet Havehæk, og inde bag Hækken og Haven laa en Villa med aaben Verandadør og aabne Vinduer i uddød, sovende Stilhed.

Han tog sin Hat af og rettede den Bule ud, hans Slag havde givet Pullen, og saa gik han langs Hækken og svingede ad en Sidevej op til Villaen.

Ad en Trætrappe kom han ind i en aaben Entre.

Intet Menneske viste sig.

Han saa hurtigt hen over Knagerne. Der hang et enligt, lyst Dameoverstykke ned over den lyse-

røde Væg, og i et Stativ i Krogen stod en Stok og en Paraply og en lang, gul Medestang. Saa saa han paa de lukkede Døre og gik langsomt hen mod den til venstre og bankede sagte paa.

Ingen svarede.

En Gang til bankede han, og saa drejede han forsigtigt Laasen om og stod i et stort, solbeskinnet Køkken.

Der var ingen i Køkkenet. Gennem de hvide Fortræksgardiner faldt Solen ind over det lange, skurede Bord og hen over Gulvet. Bag Gardinerne summede Fluer op og ned over Ruderne, og henne paa Komfuret klirrede Laaget over en Kedel kogende Vand.

Saa rømmede han sig højt og stod med Hatten i Haanden.

En Dør gik bag ved ham ude i Entreen. Han vendte sig og saa en ung Pige staa foran ham og stirre paa ham, bleg og med Fingrene uroligt krammende om det hvide Forklædes Blondebort.

— Undskyld, Jomfru, sagde han, har De ikke en Drik Vand?

— Hvad vil De? svarede hun hurtigt og hidsigt, vil De se De gaar straks!

— Det er bare en Drik Vand! gentog han sagtmodig.

— Vil De gaa! straks! sagde hun og gjorde Plads for ham, saa han kunde komme forbi og ud af Døren.

— Ja ja da! svarede han og gik, ud gennem Entreen og ned ad Trappen. Først da han hørte Entredøren blive smeldet i og Nøglen drejet om, satte han Hatten paa Hovedet.

Og saa gik han over i Skoven igen.

— Ja ja da! gentog han og gav Hatten et Tryk ned i Nakken og slentrede videre.

Paa een Gang standsede han og lyttede, stod et Øjeblik og lyttede og spidsede saa sin Mund og gav sig til famlende at forsøge en Fugletrille.

Saa holdt han inde og lyttede igen og saa op mellem Løvet.

I det samme strøg en Fugl ned forbi ham og frem gennem Skoven. Listende fulgte han efter og standsede igen og lyttede og stirrede op mellem Løvet og gik varsomt videre.

Til sidst stod han midt inde i et tæt Bøgepur. Der blev han staaende og lyttede bestandig. Men paa een Gang løftede han sine store Arme og skød Krattet til Side, saa Solen laa over hans fedtede Hat og smilende Ansigt, og midt i det grønne Løv smeldede han en lang, klar Finkekvidder ind gennem den stille Eftermiddagsskov.

Saa arbejdede han sig ud gennem Krattet.

Lige udenfor, under de første store Stammer, laa der krøllet Madpapir og Flaskeskaar og flød i Græsset.

Han bøjede sig ned og tog et Stykke Papir op og en Flaskebund og lugtede til den. Saa kvid-

rede han igen, kort og fyndigt, og slyngede Flaskebunden langt fra sig og krammede Papiret.

Og saa smed han sig selv i Græsset og krummede sig sammen og saa langt hen for sig over de sagte viftende Straa.

Og saa gentog han Trillen igen, haanligt og vrængende, og rev noget Græs af og puttede det i Munden og lukkede Øjnene, træt af Sol og Sult og Tørst, og sov, til Natten var inde og Maanen skinnede over Skoven.

Da han vaagnede, var hans Klæder klamme af Dug, og hans Ben vaklede under ham, da han rejste sig. Over ham stod Løvet sammenvokset i sorte Flager, og rundt omkring i det fugtige Mørke blussede hvide Stammepletter i Maanelyset, og inde mellem Stammerne løste Bundens dybe Skygge sig i taagede hvide Lyssletter. En Nattergal slog etsteds inde i den fugtige Løvnat, og idet han rejste sig, strøg en Ugle ud fra Mørket og forbi ham i tyst og dunblød Skyggeflugt og blev lydløst borte.

Han saa sig om, vagt og usikkert. Tæt ved ham laa et Flaskeskaar og tindrede grønligt under et Maanestrejf. Saa skuttede han sig og drev langsomt og søvnigt tilbage gennem det sorte, duggede Bøgekrat. De vaade Blade strøg ham over Hænder og Ansigt og kølede ham vaagen. Men han blev ved at gaa langsomt og som uden Vilje og saa ned for sig.

Saa faldt paa een Gang Maanelyset fuldt og hvidt ned over ham, og Luften fyldtes af muldent-duftende, dugget Støvdunst.

Han stod paa den smalle, maanegraa Vej foran Villahavens Hæk.

Han lagde sine store Arme tungt ind over Hækken og lænede sig ind mod dens tætte, sejt vigende Net af Grene og saa ind over Haven og paa det stille, sovende Hus. En tung Duft af Jasmin og Roser strømmede mod hans aabne Mund, og inde i en Busk klukkede og fløjtede en Nattergal ensomt i den lune, svagt lysende Sommernat.

Ud mod Verandaen stod et Vindu aabent.

En Tid lang blev han staaende og stirrede. Saa rettede han sig sindigt, halede op i Bukserne og spyttede og gik langs Hækken hen til en Laage, som han dovent aabnede. Han saa ned ad Havegangene og gik saa tværs ind over et Bed. Der standsede han et Øjeblik og bøjede sig og strøg med Haanden hen over Bedets vaade Blade. Saa smilede han.

— Jordbær! sagde han halvhøjt og gik videre op imod Huset og langsomt op ad Verandatrappen og hen til det aabne Vindu.

Der stod en Blomst i Vinduet. Han lagde begge sine Hænder om Urtepotten og løftede den forsigtigt ud til sig og satte den ned paa en

Træbænk, der stod paa Verandaen. Saa bøjede han sig ind gennem Vinduet og lyttede.

Ikke en Lyd hørte han. Maanen skinnede ind gennem de hvide, aabentmønstrede Gardiner, ind over blanke Stoleben og over et Bord, hvor den blinkede i Bøgers Guldsnit, og hen paa et Klavers hvide Taster og et opslaaet Nodehæfte.

Saa lagde han Haanden i Vindueskarmen og skrævede sindigt ind.

Alting var stille, intet rørte sig. Ude i Haven sang Nattergalen.

Han gik hen over Gulvet, hen til en lukket Dør og bøjede sig ned mod Nøglehullet og lyttede.

Og saa aabnede han Døren.

En tør, hed, indelukket Luft slog ham i Møde. Maanen skinnede ind over en Spisestues mørke, tunge Egetræ. Henne i Vinduet stod et Fuglebur med et hvidt Klæde hængende ned over mod Karmen, og gennem en aaben Dør saa han ud i Køkkenet. Han kunde skimte Tallerkenernes svagt lysende Rækker op over Væggen.

Han smilede og gik derud, saa sig hastigt om i Halvmørket og gik lige hen til en smal Brædedør i Væggen og aabnede den og stod et Øjeblik og lyttede igen.

Saa skød han sig ind i det trange Spisekammer og famlede hurtigt med Haanden hen over Hylderne og fik Smør paa Fingrene og fandt af-

skaaret Brød, fandt Mad og spiste og tømte en halvfyldt Kande Mælk. Og saa strøg han sig mæt over Munden og gik tilbage til Spisestuen.

Der standsede han og saa hen paa Buffeten og vilde til at gaa, men vendte sig langsomt og drev hen til den og trak forsigtigt i Skufferne.

De stod aabne.

Han stak Haanden ned i den ene og trak tre Sølvskeer frem og tre til og stak dem i Bukselommerne.

I det samme begyndte Fuglen henne i Buret at rasle under Klædet, flaksede med Vingerne og bumpede ned mod Burets Bund og begyndte at knække Hampefrø.

Han vendte sig hurtigt og gik ind i Dagligstuen og trak Døren til efter sig og lyttede. Men alting sov omkring ham. Ind gennem det aabne Vindu strømmede Maaneskinnet og Jasminernes og Rosernes Duft. Ude og inde slumrede Sommernatten og Nattergalen tav eller var fløjet.

Han strakte sig i mæt Velvære og sendte i et Blik en lang, glad Hilsen hen over Stuens bløde Møbler og gik saa hen til Klaveret og bøjede sig over Noderne og stod der og læste langsomt i Maanelyset:

Holder du af mig,
holder jeg af dig
alle mine Levedage!

Og saa smilede han igen, lo næsten højt og strøg sig igen over Munden og følte paa Lommerne og skrævede saa ud af Vinduet og satte Blomsten paa Plads igen, op i Karmen.

Saa gik han ned igennem Haven.

Da han var kommen til Laagen, vendte han pludselig om og gik et Par Skridt tilbage og brød en Jasminblomst af, lugtede til den og stak den i et Knaphul i sin luvslidte Frakke.

Og saa gik han i den lune Sommernat ad den ensomme, maanelyse Vej ind ad Byen til.

XXI

— Det var en lille Hareunge, Signe, og den sad midt paa den aabne Landevej i Maaneskinnet og klippede med Ørerne, og saa var den ikke større end, at jeg kunde puttet den ned i min Hattepul eller saadan nogenledes gemt den mellem begge mine Hænder! sagde han og lagde Hovedet paa Siden og viste Størrelsen. Den kunde du haft hoppende her i Kammeret, naar jeg havde nænnet at fange den!

Han sad paa den gule Seng og saa hen paa Signe, som stod og vandkæmmede sit Haar i Skørt og nyt Korset og med tynde, lyselilla Strømper paa og Fødderne i de sorte Laksko. Over Stolen med Herrebenklæderne laa en hvid, stivet Kjole og oven paa Kjolen en stor, gul Straahat med brusende Fjer ud over den krammede Skygge. En svag, lun Vind strøg ind gennem de aabne Vinduer og bølgede Hattens Fjer og fyldte Kammeret med Gaardens og Tagenes Dunst af hede Sten og brændende Sol.

— Det var en pæn Tur! blev han ved, da

hun ikke svarede. Fortryder du alligevel ikke, at du sagde nej og blev siddende her?

— Jeg tjente en Krone i Gaar! svarede hun kort, uden at se paa ham, med Haarnaale mellem Læberne og begge Hænder løftede op om Nakkehaaret.

Han tav lidt.

— Den kunde du jo have ventet med at tjene til i Dag! sagde han omsider. I Eftermiddag har du jo dog ikke saa travlt med at tjene!

— Pas din egen Bestilling! svarede hun og fik Haarnaalene anbragt. Jeg har syet fra Klokken fire i Morges! føjede hun til og strøg Haandfladerne imod hinanden og pustede over Fingrene for at faa løse Haar bort og knejsede saa med et lille kort Kast med Nakken.

— Det er nu alligevel ærgerligt nok, at du skal ud i Aften! sagde han en Stund efter. Jeg havde tænkt at hvile et lille Pust hos dig! Men jeg kan vel faa Lov at ligge her paa Sengen, til du kommer tilbage? spurgte han langsomt og godmodigt og puttede et Halmstraa fra Sengen ind mellem Tænderne og sad og vippede med det. Hvis ikke du ska ha' Jespersen hjem med dig! føjede han smaaleende til.

— Du kan gaa din Vej, kan du! svarede hun ligegyldigt og flyttede Hatten fra den hvide Kjole og hen paa Sengens Hovedgærde.

— Stop! sagde han og rejste sig og lagde sin

lange Arm om Livet paa hende og tvang hende ind til sig. Nej, gaa, det kan jeg ligegodt ikke!

— Slip mig! halvt raabte hun og pressede ham fra sig og saa hastigt ned over sig. Dit lange Fjols, hvis du rører mig en eneste Gang til med dine beskidte Fingre, slaar jeg dig midt i Synet!

— Er det saa farligt Sjov at have saa megen fin Stads paa? spurgte han og strøg kælent med sin Haand igennem Luften, som om han kærtegnede hende.

Hun skød ham til Side og rev Kjolen til sig og løftede den over Hovedet og lod den bruse ned om sig.

— Hvor er det egentlig, I skal hen? spurgte han.

— Paa Bakken! svarede hun kort og bandt Nederdelens Livbaand.

— Jamen, Signe, sagde han pludselig og saa befippet paa hende, hvad skal jeg da gøre?

— Ja, hvor ved jeg det! svarede hun. Hvorfor er du kommet rendende? Du kunde jo blevet derude!

— Tror du, der er Pantelaanere i Landsbyerne? spurgte han og smilede.

— Du kunde holdt dine lange Fingre hos dig selv! svarede hun og stak de nøgne Arme i de halvklare Ærmer.

— Naa ja, mumlede han. Det var nu bare til Livets Ophold et Par Dage!

— Hægt mig dette her i Ryggen! sagde hun og drejede sig med Ryggen til ham. Men tag forsigtigt!

— Kan jeg saa ikke faa Lov at være her, Signe? spurgte han og hægtede langsomt og forsigtigt.

— Hvad skal du her? spurgte hun utaalmodigt og vendte sig med et Ryk om imod ham, saa han slap Hægterne, og saa paa ham. Kan du ikke begribe, at jeg ikke vil have noget at gøre med dig mere? Jeg skal ikke have noget af at komme paa Ladegaarden med dig og gaa som et Skarn alle mine Dage!

— Du bad mig dog blive hos dig forgangen Nat, Signe! Det var dig selv, der holdt paa mig! sagde han og saa med sine blaa Øjne paa hende og rystede paa Hovedet.

Hun rødmede.

— Gjorde jeg? sagde hun, — jamen jeg fortrød det. Jespersen kom i Gaar med alt dette fine Tøj, og saa blev jeg vred paa dig, for en ordentlig Pige kan ikke have med to Mandfolk at gøre paa een Gang, og det er bedst at se at blive ordentlig, naar En kommer og vil hjælpe En og oven i Købet bekoster noget paa En for det, han selv slider sammen. Men hvad gør du?

— Det er lige meget, Signe, sagde han, saa-

dan en Ende skal det alligevel ikke tage med dig, at du skulde gaa hen og komme i Frelsens Hær af lutter flunkende ny Ærbarhed! Det er du meget for god en Pige til! Jeg skal ikke genere dig videre, det lover jeg dig, men komme og friske dit Humør op en Gang imellem, det bliver jeg tydeligvis nødt til, ellers glemmer du at trække Vejret paa naturlig Maade. Og det kan jeg ikke holde ud at tænke, for det har alle mine Dage været mig lige saa umuligt at leve uden dig, som for en Dompap at finde Føde paa et nyligt fejet Torv. Nu maa du ikke gaa hen og lave dig saadan til, at jeg skal gaa rundt og hænge med Hovedet. Saa kunde jeg meget bedre blevet siddende deroppe. Saa har jeg ikke saa meget som en eneste en, jeg kan gaa hen og fortælle en Smule om, hvor jeg har været henne, og hvad jeg har moret mig med!

— Se saa! sagde hun, og gav ham, uden at se paa ham, et hastigt Kys. Staa nu ikke der og snak, gør hvad du vil, nu er vi færdige!

— Hvad mener du? spurgte han forundret og mismodig.

— At du skal hægte mig i Ryggen, for nu skal jeg gaa, og saa for Resten holde dig fra mig, hvis du ellers sætter Pris paa et godt Raad! sagde hun fast og glattede en Fold paa Nederdelen over Knæene.

Han hægtede langsomt, Hægte for Hægte.

— For bestandig, Signe? sagde han, da han var færdig.

— Ja, naturlig! svarede hun og satte forsigtig, med begge Hænder, Hatten til Rette paa det blanke Haar.

Han vilde svare, men standsede, da det i det samme bankede paa Døren.

— Kom! sagde Signe og saa hastigt ned over sig og hen paa Døren, knejsende, med en lille forbavset Stirren.

Døren aabnedes langsomt, og en lavvoksen, førladen, skulderbred Mand i brun Sommerfrakke og med rund Hat paa Hovedet skød sig ind gennem Døraabningen og saa hurtigt paa dem og skubbede Døren til bag sig.

— Jeg gaar altsaa ikke fejl, sagde han og nikkede venligt. Det er jo Frøken Jensen, — den Herre er allenfals min gode gamle Ven!

Asmadæus havde rettet sig og stirrede paa ham med begge Hænderne knyttede og en bred, blaa Aare svulmende over Panden ned mod Næsen.

— Ingen Narrestreger, gamle Ven! sagde Herren, — du har været dig en Skovtur i Gaar Nat, ikke sandt? Har du noget mod en lille Tur med mig lidt længere ind i Byen for at snakke lidt om den bedste Maade at faa Udgifterne dækkede paa?

Asmadæus stod et Øjeblik og tav. Saa trak han paa Skuldrene og sukkede og tog sin Hat og gik hen imod Døren.

Men idet Døren gled op, vendte han sig om mod Signe, som stod stille som en Mus, klistret op ad Sengen, bleg og stirrende med store, forfærdede Øjne.

Han saa paa hende, som hun stod der i al sin hvide Sommerstads, saa roligt paa hende med sine blaa Øjne og slog ud med Haanden.

Og Blik og Haand sagde begge det samme — —

Et stilfærdigt, sikkert lille: Paa Gensyn!

XXII

Asmadæus var atter paa fri Fod og stod paa Kristianshavns Vold og saa ud over Kalvebodstrand. Der laa Sne, og det frøs; den skarpe Vind havde pisket Sneen fast i Striber op ad Træernes Stammer, Voldgraven var frossen, Amagerland hvidt og koldt og Vandet i Kalvebodstrand bredt, graat og uroligt.

Det var længe siden, Asmadæus havde set saa stort et Stykke Luft og saa stort et Stykke af Jorden, og han stod med den redeligste Vilje til at fløjte henrykt.

Men han frøs.

Der var løbet en Fejl ind i Regnskabet. Han var bleven nappet paa en gal Tid og derfor løsladt paa en endnu værre.

Det slog ham et Øjeblik, at naar Ens Levemaade førte Pavser med sig, burde man sørge for, at Pavserne løb ud, mens der endnu var Blade paa Træerne. Længslen efter den blaa Luft sad ham i Kroppen; men nu sad Cellens

Varme ved dens Side, og af det Makkerskab flød noget forvirrende, der gnavede paa Fornøjelsen.

Nede paa Voldgravens hvide Is hoppede en Krage. Snart sad den og hakkede, snart trippede den og sad saa og hakkede igen, omtrent som en graa Kærling, der sanker Brændsel i en Skov. Asmadæus stod og saa paa den. Saa slog han pludselig i Hænderne, og saa fløj Kragen.

Det var netop det, han vilde. Han vilde se den flyve. Thi det gik op for ham, som han stod og saa paa den Krage, at det, der var i Vejen, var ikke saa meget Kulden som det, at alting stod stille, stod og ventede paa at blive sat i Bevægelse, — at han maatte se at afstedkomme et eller andet, blot en eneste lille bitte rask Handling, for at faa fat i den glade Bevidsthed, at han virkelig var sluppen løs og atter sat i Gang som et lille, snurrende Hjul i hele det store Maskineri.

Kragen fløj lavt og tungt. Men den fløj. Og han blev ganske kry og saa sig om efter en Sten for at stritte den efter Kragen. Han var lige ved at bøje sig for at trykke en Snebold. Men han var blevet varm ved dette Klask i Hænderne, varm om Fingrene og helt op i Ørene, og saa slog han een Gang til, skønt Kragen var borte for længe siden, og lo som den, der finder

sit Humør igen ved at have været vittig uden at vide af det.

Han havde paa een Gang faaet fat i det, som Vinterdagens Kulde havde frosset i Dvale for ham, — den glade Beslutsomhed.

Det var Juleaftens Dag hen imod Skumringen. Ovre i Gasværkshavnen laa den lange Række af Skibe og strakte Rig ved Rig til Vejrs paa Baggrund af den røde Solnedgang og Vesterbros Dis og Damp om Skorstene og Taarne.

Asmadæus gik til for at holde paa Varmen og med Varmen paa den salige Følelse af atter at være Herre alle vide Vegne og over ukendte Tildragelser. Hvorhen — skænkede han ikke en Tanke. Hvad Logi angik, spændte hans Fantasi over vide Felter, og mellem dem laa et bredt Stykke Jord besaaet med alle frugtbare Muligheder.

Som han drev ned ad Voldskraaningen, kom et fattigt Flyttelæs langsomt sneglende over Langebro. Det kørte ind paa Voldgadens Stenbro i det samme, han kom ned fra Skrænten, og han blev staaende og saa paa det. Det var en Trækkevogn. En lille, mager Gamling gik og hev i Stangen, og ved Siden af Læsset haltede en anden Mandsperson, som havde begge sine Hænder pressede mod Læsset, der vuggede og skumplede paa Vognens møre Fjedre og hældede stærkt.

Netop der, hvor Asmadæus stod, gjorde Gamlingen Holdt og vendte sig og tørte sig med Ærmet over Panden og stirrede paa Læsset, og den halte skød sig i Vejret og pressede Skulderen ind mellem de strittende Stoleben, — men det skæve Læs gav sig ikke en Tomme. Saa drejede han Hovedet og saa over paa Asmadæus med et Par Øjne, der stod ud af deres Huler, som havde han og ikke Vognen hele Læsset over sig.

— Giv en Haandsrækning, Kammerat! sagde han forpustet som den, der er klemt inde og sidder fast.

Asmadæus slog et Par Gange Armene sammen over Brystet for at faa Musklerne tøet op, og drev saa hen til Gamlingen og spyttede i Hænderne for at tage fat.

— Nej, her! her! bad den halte og stak Hovedet skævt ud under Læsset, som om Asmadæus ikke hurtigt nok kunde faa Øje paa ham.

Asmadæus drev hen til ham.

— Det vælter! — vi skal bare hen om Hjørnet! — tag og stiv det af, mens vi trækker!

— Ja vel, hiv væk! sagde Asmadæus og stemmede Ryggen imod, saa det knagede i alt det fattige Træ.

Den halte sprang som en Skade hen til Gamlingen, og straks krummede de deres Rygge og sled væk, som slæbte de efter højere Ordre hele

den forvirrede Verden frem paa Dommedag og turde ikke vende sig.

Asmadæus fulgte ved Siden af Læsset og svedte. Han havde sin Skulder mod en Bordkant, der skar ham som en væltet Bjergkam; men han turde ikke skifte Stilling.

— Du maa være stærk! raabte han hen til den halte.

Den halte vendte sig forskrækket.

— Kan du ikke?

— Aa jo, — hiv væk! lo Asmadæus.

Men henne paa Hjørnet svingede Vognen. Det peb saa klageligt i den. Bordkanten masede sig med et Stød ned over Asmadæus. Han sprang krumt langt ud til Siden. Og der laa det fattige Læs med et Brag.

I det samme stod den halte ved Asmadæuses Side og stirrede paa Bunken.

— Ja! sagde han.

Asmadæus stirrede samme Vej som han.

— Ja, der ligger det, jeg kunde ikke!

— Nej!

Den halte blev staaende et Øjeblik; saa sprang han uden om Bunken og om, hvor Vognen strittede med Hjulene ud i Luften, og gav sig til at føle paa Fjedrene og kigge efter her og der.

— Jeg tror, den holdt! sagde han og rettede

sig og saa hen paa den gamle, — kom en Gang og se! jeg tror ikke, den har taget Skade!

Den gamle stod og mumlede og gned sin Arm, som Vognstangen havde ramt. Men han kom ikke.

Saa gik Asmadæus om til den halte og sparkede paa Fjedrene.

— Ja, Vognen er hel nok! sagde han og vippede indvendig mellem menneskelig Deltagelse og den glade Bevidsthed om at staa uden for det hele som løs og ledig, fri Mand.

Glæden sejrede.

— Nu kunde du ellers lave Stoleben af Egerne! sagde han.

Da var den gamle kommet hen ved Siden af dem. Han stod og holdt paa sin Arm og mælede ikke et Ord. Men da de tav, spyttede han hvast og fedt lige midt paa den væltede Vognbund og drev om paa den Side, hvor Læsset laa, og gav sig til at smøge Tovlinen af et Klædeskab, som laa øverst.

— Skulde I langt endnu? spurgte Asmadæus.

— Nej, svarede den halte, som ingen Ting tog sig for, men stod og virrede med Hovedet, — det var netop her!

Der havde samlet sig en Del Børn, som stod og stirrede og heller intet tog sig for, og en pæn Mand gik forbi.

— Naa! — glædelig Jul! sagde Herren, idet han saa det smadrede Læs, og gik videre.

Da fik Asmadæus en Ide.

Han saa gesvindt op ad Gaden og saa, at den var tom. Saa halede han ind paa Herren og standsede ham.

— Undskyld, go'e Herre! sagde han, men Herren var saa venlig at ønske glædelig Jul! Herren skulde ikke være til Sinds at give en Skærv? Herren ser, hvordan det staar til! Det er mit Møblement, der ligger der!

Men Herren maalte ham yderst overlegent.

— Hvad rager det mig?

— Nej, ikke videre! Men hvordan tror Herren, vi sidder i det oven paa den Historie?

Herren maalte ham paa ny.

— Vil De meldes for Tiggeri?

— Naa, sagde Asmadæus højtideligt, Juleaften gaar man ikke hen og gør hinanden Fortræd!

— Rejs Fanden i Vold!

Dermed gik Herren, og Asmadæus lod ham gaa, men sendte et Skældsord efter ham.

Saa drev han atter hen til Læsset.

Der var kommet et Kvindfolk til.

Hun stod paa Fortovet med Snippen af Forklædet løftet op under det ene Øje og lod Munden løbe ustandseligt. Men det var, som om den halte og den gamle hverken saa eller hørte hende. De slæbte Stumperne og Stykkerne ind

ad Gangdøren, kom og gik, og paa samme Vis var det, som om hun hverken saa eller hørte dem. Derimod stod Børnene i Kreds og var ganske optagne af at lytte til hende.

— Tag det nu med Ro, Madam! sagde Asmadæus og strøg forbi hende, — nu skal De se, det ordner sig!

Og saa tog han fat og slæbte med, Stumper og Stykker, ind i en Bagstue, hvor der stod en Tællepraas og brændte i et nøgent Vindu.

Og da al Ting var inde — Madammen med — og den tomme Vogn paa ret Køl ude paa Gaden, kom den halte med tre Bajere.

— Ja, tak for Hjælpen! sagde han og stødte Flasken mod den, han havde stukket Asmadæus i Haanden. Saa drak de og stirrede i Tavshed rundt i den lille Stue og drak paa ny. Ude i Køkkenet snøftede Madammen og raslede med Ringene paa Komfuret, oven over gik en Vugge, og inde ved Siden af sang de en Julesalme.

Asmadæus var den første, der tog Ordet. Han satte den tømte Bajer ved Siden af Tællepraasen i Vinduskarmen.

— Ja, glædelig Jul, som han sagde, Herren! sagde han og trykkede dem hver og en i Haanden, ogsaa Madammen ude i Køkkenet; men af hende fik han kun Fingrene, og hun havde straks travlt med noget andet.

Saa gik han over Gaarden, med Julesalmen i Hælene, og ud paa Gaden.

Nu var det mørkt, Lygterne stod tændte og Kirkeklokkerne ringede.

Der laa nogle Træsplinter paa Gaden. Han saa paa dem og kom til at tænke paa Borde og Stole, kom i et eneste Sus til at tænke paa Stuer, Hjem, Julesamler og sammenfiltrede Mennesker.

Og før to Timer var gaaet, vandrede Asmadæus i den sorte Nat under Dyrehavens susende Trætoppe, ene og fri, løsladt, uden Ejendom og uden Sorger.

Og da han laa i det varme, duftende Hø og hørte Dyrene gumle eller pruste i Søvne, slog hans Hjerte med de gladeste Julehjerter hele Verden over.

Han sov den udslagne Nat og vaagnede først, som Dagen saa smaat lysnede.

Der var varmt i Høet; men uden for saa han Sneen falde, og Skoven stod og klagede sig og klagede sig, — saa langt og tungt og saa evindeligt. Og Dyrene krøb sammen i Klynger og virrede og virrede med de usselige Halestumper.

Asmadæus havde lettet sig paa Albuen og stirrede ud i den — hvad Jord og Himmel angik — grænseløse Frihed. Saa strakte han sig, langt og grundigt, og vendte imens Øjnene mod Tagets Straa, sænkede omsider langsomt Hovedet og stirrede atter ud, som havde han levnet det der-

ude Tid til at forandre sig og Solen Stunder til at bryde igennem.

Men ingenting var sket.

Han sank, med hele sin Krops Vægt, sank eftertrykkeligt tilbage i Høet og lagde Hænderne under sin Nakke.

Dette saa ikke videre vejbart ud, ikke for noget Slags Foretagende.

Men saa længe man laa her, saa var man da et Sted.

Asmadæus gav sig til at puste til alle mulige Tanker, til hele sit gamle Brændselsforraad af Paahit og glade Ideer. Men det var, som om de sneede ned alle sammen, som trak den liggende Stilling dem til Bunds igen, — der blev ikke andet tilbage end et klemmende, umedgørligt Savn, en segnefærdig Længsel efter alt det, som ikke var Sne og blæsende hjemløs Ufred, — en Længsel efter Mad og Kulild og en trygt beskyttet Hvile.

Han bed sig i Læben og sparkede i Høet.

— Den Smule Vinter! for det ham haanligt gennem Hovedet.

Men saa sejlede Signe ham forbi, som havde han raabt om Hjælp mod sin Vilje.

Signe!

Aldrig i Evighed!

Han laa og puttede Hø i sin Mund og bed det med sine Tænder.

Hun havde tjent sig det solide til. Han stod ikke længer i hendes Tabel. Give ham en Tallerken Grønkaal vilde hun, et Par af Jespersens Sokker, — og lettet lukke sin Dør efter ham.

Han saa ud i Sneen. Jorden derude blev saa grænseløs, nu hun var borte, blev dobbelt stor, dobbelt kold, — alt for stor. Det var, som formaaede han ikke det, han havde lovet sig selv at gaa sit Liv til Ende med.

Og Madammen, Nikolajsens Kone!

Og Pigen i »Ny Zeeland«!

Han saa alle Kvinder, som var til, hvirvle som usle Halmstraa.

Det knirkede et Steds henne i Høet, gabede som et Menneske, harkede og spyttede og harkede paany rivende.

Asmadæus drejede Hovedet og saa en Overkrop og et halvgammelt, rynket Fjæs paa en fed Tyrehals, et hængende Overskæg, to strittende Øjenbryn og to knivgraa, stirrende Øjne.

Manden der henne strøg langsomt sin Haand ned over Overskægget. Det saa ud, som rullede han besindigt et Gardin ned for sin Mund.

— Glædelig Jul! sagde Manden rustent.

Alle Asmadæuses Tanker slap ud i et kort Latterhost.

Manden satte sig til at gnide Hænderne som den, en stor Glæde er overgaaet.

— »Jomfru, vil du med i Skoven?« nynnede han hæst.

Asmadæus kom stift op paa Albuen og laa vendt imod ham.

— Har du en Bid Brød? spurgte han.

— Julekage! grinede den anden.

— Har du?

Manden stirrede paa Asmadæus med to Øjne, der skinnede som to optrukne, solbelyste Faldøkser.

— Nu har jeg, den Onde gale mig! — — Har jeg ikke ligget her og sovet hele den hellige Julenat som et nyfødt Barn! — og saa vil du ha' Mad af mig! — Er her ikke Kvajfoder nok?

— Har du?

Den anden tumlede trevent op, kom paa Benene, slog Hænderne om en Lægte og strakte sig.

— Gu' har jeg ej! sagde han tykt og lavmælt.

Asmadæus blev liggende og saa paa ham.

— Hvor skal vi faa noget?

Den anden ræbede, som var han paa Forhaand mæt.

— Det er der nok af! sagde han, — i Dag gi'r de alle!

— Du har altsaa ikke?

Manden lo privat.

— Vi gi'r ikke ved Dørene! vrængede han.

— Har du siddet? spurgte Asmadæus.

Den anden strøg Pegefingeren højtideligt hen over sin Strube.

— Det manglede bare, at man skulde betale Logi! sagde han.

— Er du Tyv?

Manden spyttede ud i Sneen.

— Du kan jo vente til Nytaar, saa skal du faa mit Visitkort!

Asmadæus tav en Stund og sad og børstede sig.

— Men naar de nu ikke gi'r dig noget i Dag?

— Ikke gi'r?

Han gylpede.

— Ja, det bli'r jo værst for dem!

Han vendte sig pludselig mod Asmadæus.

— Lad nu vær'! — du har vel aldrig laant, vel?

— Jeg slap ud i Gaar! sagde Asmadæus.

— Naa! sagde den anden tørt, — sikken en Greve! — saa har du jo haft gode Dage!

— Vilde du gerne ind?

Den anden lo.

— Ja, — hvad siger metheologisk Institut? spurgte han og slog ud med Haanden, som præsenterede han Skoven og den faldende Sne for Asmadæus.

Saa trak han Frakken tæt om sig.

— Naa, — vil du med?

Asmadæus svarede ikke, rørte sig ikke.

— Ja ja! — Farvel og hils! sagde den anden og gik ud i Skoven.

Asmadæus blev liggende, sulten, ensom og leed ved det meste, som var til, leed ved alt undtagen det, som var en Kakkelovn og en Kakkelovns uskyldige Fred.

Op ad Dagen rejste han sig, gik, vaad om Fødderne, gennem Sneen og meldte sig som erhvervsløs til Politiet.

Det var Fattiggaarden, vidste han.

Assistenten tog ham for sig og gav noget ondt af sig i Anledning af hans Ungdom og hans stærke Lemmer.

— Saadan en Prygl som du er der Overflod af Arbejde til! sagde han.

Asmadæus lagde Hovedet beklagende paa Sned.

— Jeg kan ikke finde mig til Rette i det, Hr. Assistent!

Assistenten saa nøje paa ham.

— Du har vel ikke rapset igen?

— Nej, — men maa jeg ikke komme der, bliver jeg vel nærmest nødt til det!

— Det skulde ligefrem koste dig Overvindelse, hvad? lo Assistenten.

Asmadæus tog Vejret tungt.

— Jeg er nær ved at tro det, — siden jeg ikke har gjort det!

— Tror du maaske, du faar Lov at drive paa Fattiggaarden?

— Nej, — men der gaar det saa lempeligt, ved jeg, — og saa er det Føden og Varmen og

ikke værre med Indespærringen end, at man jo har den fri Luft om sig! — og saa gør man jo ingen Fortræd!

— Du har ligefrem Orden i det!

— Jeg tror nok, jeg har overvejet det, ja!

— Ja ja, saa er vi jo altid af med dig for en Tid!

Dermed gik Sagen sin Gang, som Asmadæus vilde det. Og da Papirerne havde gaaet deres, mellem Politiet og Sognet der hjemme, kom Asmadæus selv.

Det frøs stift den Dag, da han og en Betjent vandrede sammen oppe fra Købstadens Jærnbanestation og ud ad Landevejen. Landet laa hvidt, ingen Steder uden for Vejens Stribe stod der Spor efter Mennesker, Træerne knagede i Kulden, og Kragerne sad kun et Øjeblik paa samme Plet, fløj ensomme om og undgik hinanden.

Asmadæus ikke saa meget som vendte sig, da Fattiggaardens Port blev lukket bag ham. Han strøg derind som en Spurv i en Stak.

Og han blev der.

Al den Ulejlighed, Sognet gjorde sig for at blive af med ham og faa ham anbragt, strandede grundigt og uhjælpeligt.

Han blev der, — løb blot sin Vej et Par Dage, naar Himlen blev for høj og Inspektørens Havehegn for trangt, — blev i Begyndelsen hentet

hjem med fuld Musik, — senere ventede man taalmodigt, til han kom. Han kom altid og havde aldrig gjort en Kat Fortræd.

En Gang, han havde sovet i en foraarsvaad Grøft, fik han Lungebetændelse.

Præsten sad ved hans Seng.

— Asmadæus, sagde han, du har handlet ilde med dine Evner!

Men Asmadæus, som følte Livet vende tilbage og Døden for denne Gang smidt paa Porten, lagde veltilfreds Hænderne fladt ud over Tæppet.

— Jeg har taget mod Guds Gaver og fornøjet mig ved dem! sagde han med taalmodig, oprigtig og inderlig Glæde.

...DET NORDISKE FORLAG..

Af *Viggo Stuckenberg* er tidligere udkommet DIGTE, 2 Kr. 25 Øre, eleg. indb. 3 Kr. 75 Øre. I GENNEMBRUD, 2 Kr. 50 Øre, eleg. indb. 3 Kr. 75 Øre. MESSIAS, 3 Kr., eleg indb. 4 Kr. 25 Øre. DEN VILDE JÆGER. 1 Kr. 75 Øre, eleg. indb. 3 Kr. FAGRE ORD. Andet Oplag, 3 Kr., eleg. indb. 4 Kr. 25 Ø. ROMERSKE SCENER, 2 Kr., eleg. indb. 3 Kr. 25 Øre. VALRAVN, 3 Kr., eleg. indb. 4 Kr. 25 Øre. SOL, 1 Kr. 75 Øre, eleg. indb. 3 Kr. 25 Øre. FLYVENDE SOMMER, Digte, 1 Kr. 50 Øre, eleg. indb. 3 Kr. HJEMFALDEN, 2 Kr.

J. V. RODES EFTLG.
J. SKRÆM
BRØLÆGGERSTRÆDE 3.